

Trần Thị Bảo Châu

Sớm Mai Hồng

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Vừa nhìn đồng hồ, Quỳnh My vừa đi như chạy về phía phòng đợi của sân bay. Lơ ngơ giữa dòng người nhốn nháo trước cửa ra vào, cô lảo đảo:

- Lẽ nào chuyến bay đến sớm thế?

Cổ lách khỏi đám đông trước mặt, My nhìn vào lịch trình bay trên bảng điện tử và thấy thông báo:

"Chuyến bay Singapore - Việt Nam 11:30 phút sẽ hạ cánh".

Lòng nhẹ nhõm, Quỳnh My xoay người bước ra, nào ngờ gót giày của cô giẫm lên chân một gã đàn ông. Hấn giật mình rút chân lại, khiến My mất thăng bằng, ngã vào ngực hắn.

- Hừ! Đi đâu mà vội thế?

Một giọng nói vừa lạnh vừa gắt vang lên cùng một lúc với đôi tay thật rắn chắc giữ My lại, làm Quỳnh My ngượng đỏ mặt.

Ngước lên nhìn với đôi má đỏ ửng, cô ấp úng:

- Xin lỗi. Tôi không cố ý.

My cắn môi khi thấy một khuôn mặt đàn ông với chiếc mũi cao, thẳng, chiếc cằm đầy vẻ cương quyết. Mắt hắn đang nhìn cô đầy giễu cợt và đôi môi như đang le lói một nụ cười:

- Chỉ vậy thôi sao cô bé?

Quỳnh My trấn tĩnh lại. Hất mái tóc ngang vai ra sau, cô chua ngoa:

- Người ta lỡ mà cũng bắt lỗi. Sao nhỏ mọn thế?

Rồi chẳng để hắn kịp phản ứng, My luồn khỏi chỗ đó đúng lúc loa phóng thanh thông báo chuyến bay Singapore - Viet Nam sắp đáp xuống phi đạo.

Quỳnh My hăm hở bước tới phòng làm thủ tục hải quan. Phía trước cô kín cả ng`. My đi dọc hành lang mong tìm được một chỗ trống để nhìn qua lớp vách bằng kính, nhưng My hoàn toàn thất vọng. Những cái đầu quá cao, cái vai quá rộng đã che hết tầm nhìn của My. Cố nhích ng` tới trước, cô nhón chân lên để nhìn vào phòng làm thủ tục, nhưng vô ích. Cái lưng to bè của gã đàn ông đứng sát bức vách bằng kính đã che mất quang cảnh bên trong phòng làm thủ tục. Tiếng ng` nhao nhao càng làm My nôn nóng thêm. Cô nhón chân lên và gào vào tai gã:

- Làm ơn xích qua một chút.

Chẳng hiểu vì tiếng của cô hơi nhỏ nên bị át bởi những âm thanh hỗn tạp xung quanh hay gã đứng phía trước giả điếc, mà My... gào thêm lần nữa, gã đàn ông vẫn án binh bất động.

Không kèm được nổi háo hức lẫn sự bực bội, Quỳnh My liều mạng véo mạnh vào vai gã.

Gã đàn ông vội quay lại nhanh như gió. My le lười lơ đi khi nhận ra gã là ng` vừa bị cô đập lên chân.

Giọng hấn chầm biểm:

- Hừ! Lại là cô em. Có duyên nhỉ. Lần này rõ ràng cô cố tình... véo tôi. Gan thật.

Quỳnh My tỉnh queo:

- Tôi đâu muốn véo anh làm chi cho đau tay. Vừa rồi, tôi đã lên tiếng những hai lần, nhưng anh giả lơ... chứ bộ.

Hấn nhếch môi cười rồi nhích qua một chút vừa đủ cho My chen được nửa người vào.

Quỳnh My kéo nài:

- Làm ơn một chút nữa đi.

Gả đàn ông không nói gì, mắt dán vào vách kính, xem như chẳng có sự hiện diện của kẻ đang quấy rối mình. Về dừng dưng của hắn làm My tức, cô lăm lí chen đại vào. Dường như chỉ đợi có như thế, gả ta nghiêng người cho My lọt lên trên rồi đứng y chỗ cũ. My xòe cái ba lô đeo sau lưng, cô vừa đẩy người ra sau vừa mím môi giậm ngay chân hắn một cái thật mạnh.

Gả đàn ông vừa lui ra, vừa xuýt xoa:

- Đúng là ăn cướp. Người ta nói làm ơn mắc oán thật không sai.

Quỳnh My phớt tỉnh như không hề nghe những lời thở than ấy. Cô chăm chú nhìn vào những hành khách đang xếp hàng làm thủ tục bên trong rồi buột miệng reo lên:

- Mẹ!

Giọng gả đàn ông vang bên tai My:

- Cần gì la to thế. Lát nữa, cô bé sẽ gặp ngay mà.

My bủi môi:

- Mắc mớ gì tới anh chứ?

Gả nhún vai:

- Ai cũng hết như cô em, chắc vỡ kính phi trường hết.

Quỳnh My nghênh mặt:

- Xí! Trả chỗ cho anh đây.

Cô bước nhanh về phía cửa, khi thấy mẹ mình đã xong thủ tục hải quan.

Khẽ nhú mày nhìn theo My, Phúc lắc đầu, cười:

- Cô bé này ngang thật.

Và anh quay lại nhìn vào phòng. Người hành khách cuối cùng đã bước tới làm thủ tục nhưng chẳng thấy Hạ Dung đâu.

Phúc bực dọc lắm lắm:

- Quỳ thật! Chẳng lẽ Hạ Dung đã đổi chuyến bay. Nếu thế, sao không báo cho mình biết nhỉ?

Lòng đầy khó chịu, Phúc giậm mạnh gót giày, bước nhanh ra bãi đậu xe.

Sớm Mai Hồng

Chương 2

Quỳnh My đưa tay bấm chuông. Cánh cửa sắt nang ne he mọ Mot cai đầu lo ra ngoài:

- Ua ! My ha ?

Mỉm cười, My nhìn người đàn bà vừa xuất hiện:

- Con chứ ai. Bộ sợ ăn trộm sao đóng cửa kín mít vậy dì Bốn ?

Bà Bốn móm mém:

- Tại cậu Sơn dặn như vậy mà.

Bước vào trong, My hỏi :

- Ba con còn ở nhà không?

Bà Bốn gài chốt cửa, bước theo cô:

- Có. Cậu ấy vừa đi họp về, đang ở trên lầu.

- Một mình á?

Bà Bốn nói:

- Có cả cô Quyên nữa.

Quỳnh My bửu môi:

- Thảo nào cửa đóng then gài kín bưng kín mít.

Im lặng một chút, bà Bốn nói tiếp:

- Lúc này cậu chủ dặn dì không tiếp bất cứ ai.

- Vậy mở cửa cho con, dì không sợ bị rầy sao?

- Con là ngoại lệ mà. Nhưng Mỹ Quyên không ưa con đâu.

Quỳnh My nhún vai:

- Con cứng đầu có ưa gì bà tạ Tại bà ấy là niềm vui của ba nên con đành chấp nhận.

Rồi cô hạ giọng:

- Dạo này anh Trung ở đâu?

Bà Bốn chép miệng:

- Trung ở chung với bạn, lâu lâu mới về nhà ăn cơm.

My kêu lên:

- Ông tẻ thật. Chả bao giờ tới thăm ngoại. Mẹ con nhẩn cũng không chịu ghé.

Mắt ba Bốn sáng lên:

- Mẹ con về rồi à?

- Dạ Mẹ con về hơn một tuần rồi.

- Hôm nào, dì sẽ tới thăm mới được. Sống ở đây chán lắm.

Bà còn định nói tiếp, nhưng nghe có tiếng tăng hắng ở cầu thang nên thôi. Ngược lên, My thấy ông Sơn đang bước xuống.

Ông hắt hàm:

- Con về lúc nào vậy?

- Dạ, mới về tới thôi.

Giọng ông quyền hành:

- Ở lại ăn cơm với ba và dì Quyên.

Quỳnh My nhẩn mạnh:

- Con thích ăn với ngoại và mẹ hơn.

Ông Sơn buột miệng:

- Lam Thúy về rồi sao?

- Vâng, hình như ba không thích mẹ với con?

Ông Sơn cau mày:

- Đừng hỏi ba những câu như vậy. Con đã lớn rồi, cần có cha có mẹ chăm sóc về mặt tinh thần. Nhưng Lam Thúy cứ đi mãi, giao con cho bà ngoại. Lúc nào cháu hư cũng tại bà. Lẽ ra con nên ở đây với ba và anh Hai thì tốt hơn.

Quỳnh My dẫu môi:

- Nếu ở với ba tốt, anh Trung đã không đi ở bụi với bạn bè.

Ông Sơn im lặng. Có lẽ vì đuối lý. Tự nhiên My hả hê vì câu bắt bẻ vừa rồi của mình.

Ông Sơn chuyển sang chuyện khác:

- Con thi tốt nghiệp thế nào?

My lấp lửng:

- Dạ cùng tầm tạm. Không biết đậu nổi không đây.

Ông Sơn lắc đầu:

- Chỉ có mỗi việc ăn học mà không nên thần. Nếu con được như thằng Trung, ba đâu phải lo lắng, nghĩ ngợi.

Quỳnh My xụ mặt:

- Con làm sao sánh với anh Hai được. Bởi vậy, mẹ bảo ba thương anh Trung hơn cũng đúng.

Ông Sơn khó chịu:

- Sao bà ấy lại gieo vào đầu con cái ý tưởng đó nhỉ? Tình cảm ba

dành cho anh em con như nhau, vì đứa nào chẳng là con. Thằng Trung cứng đầu, tính toán, khiến ba mệt óc. Con thì ngang bướng thích làm theo ý mình khiến ba lo lắng.

Quỳnh My phụng phịu ngắt lời ông:

- Nhưng với ba con đâu có bướng.

Ông Sơn mỉm cười:

- Vậy thì ở lại đây ăn cơm.

My lắc đầu:

- Mẹ đang chờ con ở nhà hàng. Bữa nay mẹ đi, không biết anh Trung có chịu tới không nữa.

Lấy trong ba lô ra hai gói quà, cô nói:

- Mẹ gửi cho ba và dì Quyên.

Ông Sơn có vẻ bất ngờ và cảm động, ông hạ giọng:

- Mẹ con có định đi nữa không?

- Chắc là không, sức khỏe ngoại đạo này kém, mẹ sẽ làm việc ở thành phố để săn sóc

- Ông này ngộ thật. Mãi dỗi như người không cha không mẹ.

Bà Thúy nhíu mày:

- Sao con lại nói vậy?

- Dì Bốn cho biết, anh Trung ra ở với bạn lâu rồi, rõ ràng anh xem mình vô gia cư, vô gia đình mà.

Bà Lam Thúy chép miệng, tức tối:

- Có một thằng con cũng không giữ nổi. May là con sống với mẹ, nếu không thì...

Quỳnh My lắng nghe, nhưng bà Thúy không nói tiếp mà giở thực đơn ra gọi món ăn. Chồng tay dưới cằm, cô để bà toàn quyền trong vấn đề này. Mẹ cô là người độc đoán. Dưới mắt bà, cô và Trung lúc nào cũng như những đứa trẻ con, không có quyền phán xét bất cứ chuyện gì.

Đã nhiều năm qua, cô không sống gần mẹ, đến khi gặp lại, bà vẫn độc đoán như trước. Có lẽ đó là lý do khiến Trung tránh né bà, vì anh ấy cũng rất cứng đầu, cứng cổ. Nhiều lúc My nghĩ, ba và mẹ chia tay vì tánh hai người không hợp, nhưng nếu chỉ vì lý do đó thì chưa đủ.

Quỳnh My dọ dẫm hỏi:

- Sao mẹ không ghé thăm ba mà nhờ con gửi quà? Mẹ không muốn gặp ba, hay mẹ ngại đụng mặt Dì Quyên?

Bà Lam Thúy dần tờ thực đơn xuống bàn:

- Mẹ không thích họ. Đơn giản thế thôi. Chớ Mỹ Quyên đáng gì mà mẹ phải ngại. Cô ta chỉ là thú vui của ông ấy. Nếu không là cô ta thì cũng là một người đàn bà nào đó đang cần tiền.

Quỳnh My nhìn mẹ:

- Con lại không nghĩ như vậy. Dì Quyên khá tế nhị, ba con vui một phần cũng nhờ bà ấy biết chăm sóc, chiều chuộng.

Bà Lam Thúy chua cay:

- Con khờ quá, tất cả đã được tính bằng tiền. Nếu ông là một kẻ nghèo kiết xác, chắc cô ta không ngu dại chui đầu vào đâu.

Quỳnh My nhún vai:

- Con chả ưa gì bà ấy, nhưng con thấy quá sớm để nói Dì Quyên là người xấu.

Bà Thúy nổi cáu lên:

- Nếu con đàn bà ấy tốt, anh mày đã không bỏ đi.

Quỳnh My im lặng. Nếu cô tiếp tục nói về ba và bà Mỹ Quyên, bữa ăn sẽ mất ngon.

Giọng bà Thúy dịu dàng hơn:

- Việc sắp tới là lo tìm chỗ làm cho con.

Quỳnh My ngạc nhiên:

- Chớ không phải con về công ty của ba làm với anh Hai sao?

- Mẹ thấy tốt nhất là con làm chỗ khác. Cha con, anh em làm việc chung chưa chắc là hay.

Quỳnh My băn khoăn:

- Ba sẽ trách con vô trách nhiệm với gia đình, vì đâu sao con cũng là một trong hai người thừa kế mà.

Bà Lam Thúy chợt cười nhạt:

- Con nghĩ vậy à? Chưa chắc gì ông sẽ để lại cho con đâu.

Quỳnh My bỗng tự ái:

- Càng tốt. Con cũng chẳng cần. Nhưng nếu ba làm thế, chắc gì mẹ dễ yên.

Bà Thúy khoát tay chuyển đề tài:

- Ăn đi, món cá hấp ở đây độc đáo lắm. Ở bên mẹ thèm mà chẳng biết ăn ở đâu.

Quỳnh My tủm tỉm cười:

Bà Thúy lừ mắt:

- Lớn rồi mà nói chuyện vô duyên quá.

Quỳnh My lại cười. Vừa cười, cô vừa nhìn quanh và trợn tròn mắt khi thấy có người đang nhìn mình.

Nuốt vội miếng bánh tráng cuộn rau xuống cô, My đỏ mặt vì nhận ra nụ cười khinh khỉnh và đôi mắt sắc lạnh ấy là của ai.

Cái gả cô hôn ngoài sân bay và My cũng hữu duyên thật đấy. Chun mũi lên, Quỳnh My thản nhiên uống một ngụm bia. Qua vành ly thủy tinh, My thấy hắt đang thân mật choàng eo một cô gái. Hai người

ngồi xuống bàn phía sau bồn cá cảnh.

Bỗng dưng QM cảm thấy tiếc một cái gì đó mà bạn thân cô cũng không rõ. Nếu nghĩ rằng My tiếc vì có một phủ nữ đi với hấn thì đúng là lỗi bịch, khi giữa cô và hấn vẫn hoàn toàn xa lạ.

Lúc QM đang trôi đi với những suy nghĩ trẻ con vớ vẩn của mình, thì Phúc cũng đang thích thú khi bắt ngò gặp lại con bé ngang bướng ấy.

Thấy Phúc tủm tỉm cười, Hạ Dung tò mò:

- Anh cười gì vậy ?

Phúc kéo ghế cho cô và nói:

- Anh cười gì thế giới này coi vậy mà vô cùng nhỏ bé.

Đưa mắt nhìn quanh, Dung tò mò:

- Gặp người quen à?

- Gặp lại người không quen thì đúng hơn.

- Ai vậy?

Phúc lững lơ:

- Có nói, em cũng chẳng biết.

Hạ Dung liếc anh bằng đôi mắt sắc lém:

- Chắc không phải là đàn ông?

Phúc nhún vai:

- Em tò mò quá.

Dung làm tới:

- Không trả lời là đúng rồi. Hừ ! Để em xem là ai trong phòng này.

Dứt lời, cô xoay người nhìn chăm chú vào từng bàn.

Phúc lắc đầu:

- Em thật buồn cười.

Hạ Dung chợt bắt gặp ánh mắt của Quỳnh My, cô hỏi bằng giọng sắc lạnh:

- Nay ! Có phải con bé áo đỏ ấy không?

Dù bất ngờ vì câu hỏi của Dung, Phúc vẫn thản nhiên:

- Áo đỏ, áo xanh gì cũng đúng hết.

Hạ Dung xằng giọng:

- Em không đùa đâu. Cứ nhìn cách con bé lăm lét ngó trộm anh là đúng... y chang rồi.

Phúc trừng mắt:

- Y chang cái gì chứ? Em đa nghi vừa thôi.

Thấy Phúc nổi cáu, Hạ Dung bật cười khúc khích:

- Em đùa mà cũng... lên cơn. Sao dạo này anh dễ bị kích động ghê?

Phúc vỗ nhẹ vào đầu, giọng dịu hơn:

- Áp lực công việc lớn quá. Anh có cảm giác mình bị stress, rất dễ nổi

nóng.

Đưa tờ thực đơn cho Dung, Phúc bảo:

- Em chọn đi.

Hạ Dung nhìn lướt qua, rồi uể oải nói:

- Cũng chẳng có món gì đặc biệt. Thôi, chọn tôm hùm vậy.

Phúc gật đầu. Đợi người phục vụ đi khỏi, anh nhỏ nhẹ:

- Em không thích nhà hàng này, sao lúc nãy không nói?

Hạ Dung ngắm những móng tay sơn xanh:

- Tại anh bảo thích những nơi dân dã một chút, em phải chiều cho anh vui. Nhưng nói thật, với em vào quán lớn, quán bé gì cũng vậy.

Qua Đài Loan rồi trở về, thấy nơi nào cũng chán.

Phúc mỉm cười:

- Vậy em nên tìm một gã Đài Loan nào đó làm chồng rồi sang bên đó luôn. Thời buổi này lấy chồng Đài Loan dễ như trở bàn tay.

HD nheo nheo mắt:

- Anh ghen à?

Phúc nhếch môi:

- Tại sao anh phải ghen khi thế gian này đàn bà thiếu gì?

HD tủm tỉm:

- Không ghen mà hôm em trễ chuyến bay, mặt anh nhăn trông xấu như khi ăn ớt.

Phúc thở dài:

- Anh nhăn vì phải tốn thời gian mà không đạt kết quả, chứ không phải vì em đâu. Rõ ràng là sau đó, em phải gọi taxi về, chứ anh đâu đi đón em lần nữa.

Hạ Dung giận dỗi:

- Anh đâu cần phải chọc tức em. Em cũng vì công ty, vì anh, nhưng bị đối xử thật tệ bạc.

Phúc có vẻ thích thú:

- Nói thế ềm củng tin nữa à? Hôm trước, anh đã giải thích. Chiều bận họp, anh không đơn em được rồi mà Bay gio đưa một ty đa gian. Phụ nữ đúng là de gat.

HD cong môi:

- Tin vào miệng lưỡi các ông thì chết.

Liếc về phía Quỳnh My, Dung thì thầm:

- Nè ! Con bé áo đỏ lại nhìn trộm anh kìa.

Phúc cao giọng trêu:

- Em ghen à?

- Không được sao?

- Được quá đi chứ. Nhưng nên vừa ăn vừa ghen mới ngon.

Nâng ly rượu vang lên, Phúc nói:

- Mừng em giúp công ty ký được hợp đồng. Mừng anh có một trợ thủ đắc lực.

Khẽ chạm vào ly của Phúc, HD tình tứ:

- Chúc công ty ngày một phát triển. Chúc mừng chúng mình ngày càng yêu nhau nhiều hơn.

Phúc bắt bẻ:

- Bộ em đang yêu anh ít đi à?

- Bây giờ thì chưa, nhưng tương lai ai mà biết được. Con gái chỉ có một thời, em không chờ anh mãi được đâu.

- Anh hiểu. Anh hứa sau khi triệt công ty Minh Sơn, chúng ta sẽ làm đám cưới ngay.

HD nhếch môi:

- Lời hứa này vượt cả không gian lẫn thời gian, vì nó hết sức mong lung.

Phúc cau mày:

- Em không tin anh và chú Trường sẽ đánh đổ được công ty Minh Sơn sao?

Hạ Dung giễu cợt:

- Em tin chứ, víđó là mục đích của anh và chú Trường. Nhưng anh nên nhớ đây là cuộc đời đâu không cần sức.

Phúc nhìn cô:

- Em sợ anh không đủ sức thực hiện mục đích của mình và lo ngày cuối còn xa xôi quá phải không?

HD bặm môi:

- Đúng. Ngay anh cũng thấy tầm vóc của công ty Minh Sơn mà.

Phúc cứng cổ:

- Điều ấy không lung lay được niềm tin và ý chí của anh. Tiếc rằng bây giờ chưa phải lúc để anh thực hiện ước muốn của mình.

HD thở dài:

- Nghĩa là em phải tiếp tục chờ đợi?

Phúc vỗ nhẹ lên tay cô:

- Không phải trước kia em đã nguyện đồng cam cộng khổ với anh sao?

Hạ Dung lặng thinh. Cô bưng ly lên và nhấp môi. Chát rượu không đủ cay làm cô nhăn mặt và cũng không đủ ngọt để cô thấy dễ chịu trước những lời của Phúc. Đồng cam cộng khổ chỉ là một cách nói khi người ta say đắm với những nụ hôn nồng cháy thưở người ta bắt đầu yêu. Tiếc rằng HD đã qua thời thơ mộng ấy lâu rồi. Trong tình yêu, cô đã quá già dặn để thấy chán ngán những lời hứa suông.

Dung muốn có một cuộc sống theo ý muốn với đầy đủ tiện nghi vật chất. Cô biết Phúc là người có điều kiện đáp ứng nhu cầu của cô, chỉ tiếc rằng anh coi trọng sự nghiệp hơn tình yêu. Dung đã mồi mòng vì chờ đợi rồi, cô không muốn nghe bất cứ lời hứa hẹn nào nữa. Chính vì thế, lần đi Đài Loan vừa rồi, cô đã buông thả. Nếu Phúc biết được chắc sẽ có chuyện...

Hạ Dung giật mình khi nghe Phúc hỏi:

- Sao em ăn ít vậy?

Cô gượng gạo:

- Em ngán rồi. Món ngon cách mấy, ăn mãi cũng chán.

Phúc hỏi ngay:

- Em không ngụ ý gì khi nói thế chứ?

HD lảng đi:

- Này ! Cô nàng áo đỏ chào tạm biệt anh kìa.

Phúc nhìn qua bàn Quỳnh My và thấy cô đứng dậy. Ném về phía anh ánh mắt nghịch ngợm, My bước theo sau mẹ ra khoảng sân xanh mát.

HD hát hăm:

- Con bé đẹp đấy chứ. Nhưng trơ trẽn quá khi cứ nhìn bồ người khác chăm chăm.

Phúc lắc đầu:

- Phụ nữ đúng là nhạy cảm và khéo tưởng tượng. Con bé ấy chỉ liếc chớ không hề nhìn anh. Thật ra, anh đã đụng độ cô ta ở phi trường.

HD tò mò:

- Đụng độ nghĩa là sao?

- Con bé đạp chân anh trong lúc chen lấn đón thân nhân. Đúng là nít ranh, chua ngoa lắm điều.

Hạ Dung dài giọng:

- Thì ra là vậy. Hai người cũng hữu duyên nên mới gặp lại đây. Sao lúc nãy anh không chào hỏi để làm quen?

Phúc xoa cằm:

- Nếu đi một mình, bao? đảm con bé không thoát khỏi anh. Tán t?nh một con nhóc cũng là đổi món đấy.

Hạ Dung tủm tỉm cười. Cô biết Phúc nói thế để trêu cô, chớ tâm trí anh đã dồn hết cho công việc. Anh đang để công sức khuếch trương công ty vừa thành lập hơn một năm. Với Phúc, dường như Hạ Dung chỉ là một cái bóng. Có lẽ đã tới lúc cô tách ra đứng một mình rồi. Với Dung, tình yêu đã thôi nồng nàn. Cô không thể chờ trông vô vọng nữa.

Sớm Mai Hồng

Chương 3

Bà Lam Thúy vừa giũa móng tay , vừa nói :

- Mẹ đã xin được cho con một chỗ làm . Dù mức lương khởi đầu không cao lắm , nhưng bảo đảm lâu dài . Một lát nữa vào phòng mẹ lấy mẫu hồ sơ xin việc.

Quỳnh My lắc đầu :

- Con thích làm ở công ty của ba hơn . Làm ở đó dầu gì cũng có uy , và cũng được nâng đỡ vì là con gái giám đốc.

Bà Lam Thúy nghiêm mặt :

- Thật là tệ khi phải dựa vào người khác . Mẹ cho con biết , dù làm việc ở đâu cũng phải nhờ thực lực . Nếu không có khả năng , con sẽ bị xem thường và bị loại ra một bên ngay . Mẹ không nghĩ ba sẽ nâng đỡ con đâu . Đừng quá kỳ vọng rồi sẽ thất vọng đó.

Quỳnh My khẳng khái nói :

- Một khi đã năn nỉ con về công ty , ba nhất định sẽ nâng đỡ.

Bà Lam Thúy rên rỉ :

- Phải nói thế nào cho con hiểu đây ? Ông ấy muốn chia cách mẹ với con . Ông muốn con sẽ về phe ông , giống như thằng Trung . Mẹ sẽ không để ông cướp mất con đâu.

Nãy giờ nằm coi cải lương trên ghế bố , bà Vân , ngoại của Quỳnh My bỗng xen vào :

- Con có quá lời không Thúy ? Dù không còn sống với Sơn , cũng đừng nghĩ quá tệ về nó như vậy . Nếu muốn giành Quỳnh My , Sơn đã làm trong thời gian con hợp tác lao động ở nước ngoài , chớ đâu đợi tới bây giờ.

Bà Lam Thúy bất bình :

- Mẹ cũng bệnh vực ông ta à ?

Bà Vân cau mày :

- Lúc nào con cũng cho mình đúng và bị xử ép . Mẹ chỉ nói lên nhận xét của mình , chớ chẳng bênh ai , bỏ ai hết . Chuyện ngày xưa , lỗi hoàn toàn ở con mà.

Bà Lam Thúy giãy nảy :

- Mẹ nó nói thế sao ? Nếu không vì thằng Trung . ..

Bà Vân gần giọng :

- Con vì bản thân mình chứ chẳng vì thằng Trung chút nào cả . Hay

con muốn mẹ nói toạc ra ?

Bà Thúy gào lên :

- Mẹ thấy con chưa đủ khổ sao còn hành hạ vì những câu như thế ?

Bà Vân vẫn bình thản :

- Mẹ chỉ nói lên sự thật thôi . Con đâu cần gào to để trấn áp mẹ.

Quỳnh My ngơ ngác nhìn hai người . Mẹ và ngoại cô đang tranh cãi chuyện gì vậy kìa ?

Lúc My còn ngạc nhiên và thắc mắc thì chuông điện thoại reo vang , My đành bước đến cầm ống nghe.

Bên kia đầu dây , giọng Trung hốt hoảng :

- Ba bị xe đụng , đưa vào bệnh viện rồi.

My thẳng thốt :

- Nhưng có sao không ?

- Không biết nữa . Anh phải tới bệnh viện liền đây.

Cô chưa kịp hỏi gì thêm , Trung đã gác máy.

Bà Thúy vội vã hỏi ? :

- Chuyện gì vậy ?

Quỳnh My than thở :

- Ba bị xe đụng , đã đưa vào bệnh viện , nhưng không biết nặng nhẹ . Con phải tới đó mới được.

Dứt lời , cô bước tới chiếc Dream và nói câu khi thấy bánh trước xẹp lép :

- Trời ơi ! Đúng là họa vô đơn chí.

Bực bội , My đẩy mạnh cánh cửa. Ra đường , cô ngoắc chiếc xích lô vừa trờ tới. Ngồi trên xe , cô thấp thỏm không yên khi nghĩ tới ông Sơn .

Dù bốn năm nay cô sống với ngoại , nhưng My vẫn thường ghé thăm ông . Tình cảm cha con vẫn tràn đầy cho tới khi bà Mỹ Quyên xuất hiện . My nghĩ ba không còn thương cô như trước nữa , nên bỏ mặc ông và người vợ mới chấp nối. Bây giờ nếu ba có chuyện , chắc My sẽ ân hận suốt đời.

Nhìn về mặt căng thẳng của bà Quyên trước phòng cấp cứu , Quỳnh My hốt hải :

- Ba con thế nào hả dì ?

Giọng bà Quyên khàn đặc :

- Dì không biết.

Bước tới chỗ Trung đứng , My ghé mắt nhìn qua khung kính , nhưng thẳng thấy được gì . Chán nản , cô hỏi :

- Tại sao ba bị tai nạn vậy ?

- Ba lạc tay lái khi tránh con chó chạy rông ngoài đường.

Quỳnh My kinh ngạc :

- Ba chạy Dream à ? Thế còn chiếc Nisan đâu ?

Trung bút rút :

- Tối hôm qua anh mượn đi dự sinh nhật bạn , sáng chưa kịp đem trả , ba đã lấy chiếc Dream đến công ty rồi.

Quỳnh My cao giọng trách :

- Tất cả cũng tại anh xí xọn làm ba bị vạ lây. Nếu ba có gì anh sẽ phải xuống địa ngục.

Trung cau có :

- Hừ ! Giỏi nói xàm . Bộ tao muốn xảy ra chuyện xui rủi này à ?

Bà Mỹ Quyên nói xen vào :

- Tụi con đừng cãi nhau nữa.

Đang nói , bà bỗng ngừng lại khi thấy một phụ nữ đang vội vã bước tới.

Bà ta hỏi ngay :

- Ba tụi con sao rồi ?

Trung đáp :

- Còn trong phòng cấp cứu.

Bà Thúy lại hỏi :

- Đã cho bác sĩ Hoàng hay chưa ?

- Có ạ . Bác ấy đang ở trong đó.

Bà Thúy thở phào :

- Vậy cũng đỡ lo một chút.

Vừa nói , bà vừa chuyển cái nhìn của mình về phía bà Quyên . Rất từ tốn , bà Quyên bước lên , giọng trầm xuống :

- Chào chị.

Bà Thúy khẽ gật đầu đáp lễ . Ánh mắt sắc lẹm của bà lướt nhanh lên người phụ nữ đang san sẻ hạnh phúc với chồng cũ của mình.

Bà Quyên khôn khéo :

- Hôm trước em có nhận được quà của chị . Em rất cảm kích . Vừa định sẽ đến thăm chị là anh Sơn xảy ra chuyện . Khổ thật !

Bà Lam Thúy ngọt ngào :

- Mình là chị em mà . Tôi phải cảm ơn cô lâu nay đã chăm sóc thẳng Trung hộ tôi mới phải đấy.

Bà Quyên gượng gạo cười khi cửa phòng xịch mở . Bác sĩ Hoàng bước ra với vẻ hết sức căng thẳng.

Trung vội vàng hỏi :

- Ba cháu có sao không bác ?

Ông Hoàng đáp :

- Phải cho chụp X quang xong mới trả lời chính xác . Nhưng ba cháu bị chấn thương não khá nặng đấy.

Bà Quyên hấp tấp :

- Chúng tôi có thể vào thăm không bác sĩ ?

Bác sĩ Hoàng nói :

- Anh ấy vẫn chưa tỉnh . Tôi cần nói chuyện riêng với chị.

Quay sang bà Thúy , ông Hoàng lịch sự :

- Xin phép nhé chị Thúy.

Bà Thúy sa sầm mặt xong , nhìn bà Quyên bước theo ông Hoàng .

Bà lầu bầu :

- Hừ ! Làm gì phải nói chuyện riêng . Ông ta không coi mẹ ra gì cả.

Trung nói :

- Dầu sao trên danh nghĩa và pháp luật , dì Quyên cũng là vợ ba chứ đâu phải mẹ . Bác Hoàng gặp riêng dì ấy là đúng rồi.

- Mà giỏi bênh vực người ngoài lắm . Tao về cho khuất mắt mày.

Quỳnh My nhăn nhó kéo tay bà :

- Đừng như vậy mà mẹ.

Trung nhún vai :

- Con đi làm giấy nhập viện đây.

Con lại hai mẹ con , Quỳnh My mệt mỏi ngồi xuống ghế , bà Thúy im lặng ngồi kế bên.

Thời gian chậm chạp trôi qua , Quỳnh My nhìn mẹ , ái ngại :

- Mẹ đang nghĩ gì vậy ?

Bà Thúy ngập ngừng :

- Thái độ anh con rất kỳ , nó làm như mẹ là người dưng không bằng .

Xa cách mấy năm gặp lại , nó cứ trơ trơ như đá . Đã có chuyện gì xảy ra rồi ?

Quỳnh My nhíu mày :

- Mẹ muốn nói chuyện gì là chuyện gì ?

Bà Thúy chưa kịp trả lời thì Trung đi tới. Anh tỏ vẻ lo lắng :

- Ủa ! Dì Quyên vẫn chưa ra à ? Chẳng biết ba thế nào đây? Đạo này công việc công ty chất cao như núi , không có ba là mệt đó.

Bà Thúy nói :

- Con không thể dựa vào ba mãi. Phải biết điều hành công ty chứ .

Dầu sao sau này nó cũng do anh em con quản lý mà.

Trung khó chịu :

- Sao lại có Quỳnh My dự phần nữa? Con gái nhắm làm được việc lớn à ? Mẹ đâu cần quan tâm đến những việc không thuộc về mình .

Điều hành công ty , dĩ nhiên con phải biết rồi. Tất nhiên hiện giờ ba là tổng giám đốc , quyền quyết định vẫn là của ba Con dựa vào ông là đúng . Bao giờ con được toàn quyền thì khác.

Quỳnh My mĩa mai :

- Hình như anh đã chờ cơ hội này lâu lắm rồi thì phải ?

Trung sừng sộ :

- Mà nói vậy là sao chứ ? Bộ tao muốn ba nằm một chỗ để được làm tổng giám đốc à ? Nói thật nhé , công ty Minh Sơn trước sau cũng thuộc về tao , tao đâu mong chuyện thất đức đó . Lâu nay mày theo mẹ , không thèm ngó ngang gì tới ba , bây giờ đừng bày đặt quan tâm , lo lắng , trông lơ bịch lăm.

Quỳnh My tức tối :

- Đã nghĩ vậy sao anh còn bảo cho tôi biết ba bị tai nạn ?

Trung nhếch mép :

- Tại Di Quỳnh muốn thế . Tao cũng đâu thích bị người khác chê trách.

Bà Lam Thúy khó chịu :

- Mới mấy năm trời mà mày thay đổi quá nhiều. Với mày bây giờ không còn mẹ không còn em nữa.

Trung hất hàm :

- Thì đúng là như vậy. Con mồ côi mà.

Bà Thúy tái mặt . Bà giận run :

- Mày . . . mày . . .

Nghẹn ngào không nói tiếp được , bà Thúy dần gót bước đi. Quỳnh My lon ton chạy theo mẹ . Hôm nay chẳng biết là ngày gì mà xảy ra lắm chuyện quá . Hết mẹ với ngoại . . cự nhau , giờ tới mẹ và anh Trung . Mà anh Trung hôm nay đúng là hỗn . Dường như anh muốn chọc tức mẹ hay sao ấy.

Leo lên chiếc taxi đâu chờ khách , bà Thúy làm bầm :

- Ông đã đạt được mục đích rồi.

Quỳnh My dò dẫm :

- Mẹ nói gì ? Con không hiểu.

Bà Lam Thúy nói như than :

- Ông đã cướp thằng Trung của mẹ rồi. Con không thấy cách nó đối xử với mẹ à ?

Cô áp úng :

- Chắc tại con đồ thừa vì anh ba mới ra nông nổi. Anh nổi khùng lên , nên đã cau có với mẹ.

Bà Thúy lắc đầu :

- Con không hiểu đâu , Trung cố tình cho mẹ biết suy nghĩ của nó đấy.

Quỳnh My đóng cửa taxi lại :

- Mẹ đừng để tâm làm gì . Mẹ về trước đi. Con trở vào xem bệnh trạng ba thế nào đã.

Bà Thúy cau mày :

- Ở đó chả ai hoan nghênh con đâu.

My hạ giọng :

- Con chỉ quan tâm tới ba thôi. Ai nghĩ sao thầy kệ họ.

Sớm Mai Hồng

Chương 4

Hạ Dung đang nhìn lại lần nữa nhưng số hàng tồn kho trên máy vi tính thì chuông điện thoại chọt reo.

Cô đưa tay nhắc ống nghe :

- Hạ Dung đây.

Giọng trong ống nghe vang lên rất rõ và ngọt :

- Cô nhận ra tôi không ?

Hạ Dung nhíu mày , giọng đàn ông trầm ấm này cô đã từng nghe :

- A ! Anh Chương phải không ?

- Không phải rồi . Buồn thật . Mới đó mà Dung đã quên tôi . Chắc Dung đang nóng lòng chờ điện của Chương ? Tiếc rằng anh ấy có việc vừa bay sang Hồng Kông sáng nay.

Hạ Dung thoáng sửng sốt . Bây giờ cô đã biết mình đang nói chuyện với ai . Nhưng tại sao hẳn ta biết cô nóng lòng chờ điện của Chương chứ ?

Cố giữ vẻ thản nhiên . Dung nói :

- Không ngờ nhận điện thoại của anh đây Kỳ.

Có tiếng cười thoải mái vang lên trong ống nghe :

- Hơi bất ngờ phải không ?

- Chắc thế.

- Tôi biết giờ này Dung đang ở cộng ty nên mới gọi để nhắn hộ Chương đôi điều.

Hạ Dung nói như reo :

- Vậy thì tốt quá . Tôi đang chờ tin của ông ta đây.

- Tiếc rằng tôi lại mang tin xấu tới cho Dung . Chương không tìm ra cộng ty đã chuyển hàng sang Vũng Tàu cho công ty Minh Sơn , nên không sao biết rõ giá gốc nhưng mặt hàng ấy được.

Giọng Dung đầy thất vọng :

- Ôi ! Đáng buồn thật.

Một tiếng cười khẽ vang vang :

- Dung đang rửa thắm kẻ báo tin xấu này phải không ?

- Không dám đâu.

- Nếu thế , tôi sẽ mang tiếp điều tốt đẹp cho Dung đây.

Hạ Dung ngỡ ngàng :

- Anh muốn nói điều gì ?

Giọng Ky lấp lửng :

- Thì điều Dung đang cần tìm hiểu . Nhưng đây là thông tin do tôi nắm bắt , chứ không phải do Chương.

Hạ Dung cắn môi . Nên tin hắn không nhỉ ? Nhưng trước hết cứ nắm chắc số liệu cái đã.

Kỳ hồi thúc :

- Nên ghi lại những gì tôi được biết cho chính xác nhé.

Hạ Dung lắng nghe và ghi thật kỹ những thông tin được chuyển qua điện thoại.

Đặt bút xuống bàn , cô khoan khoái :

- Rất cảm ơn anh.

- Lại khách sáo nữa rồi . D không nghĩ mình sẽ gặp lại nhau sao ?

Hạ Dung ngập ngừng :

- Nếu được gặp lại thì hay biết mấy.

- Tôi cũng nghĩ thế . Thôi , chào nhé.

Cúp máy , Hạ Dung hớn hờ bước sang phòng làm việc của Phúc .

Đẩy cửa vào , cô hơi khựng lại khi thấy có ông Trường đang ngồi với anh.

Khẽ gật đầu chào ông xong , Dung nói :

- Chúng ta đã có những thông tin cần thiết rồi.

Mắt Phúc sáng lên :

- May thật . Anh và chú Trường vừa nhắc tới đấy . Chương vừa gọi điện cho em à ? Khỉ thật ! Vậy mà suốt buổi , anh cứ nôn nóng chờ điện của hắn.

Phúc liếc nhanh vào tờ giấy Dung vừa đưa xong rồi chuyển qua cho ông Trường :

- Chương khá lắm . Có thông tin lẹ như vậy , đợt này mình sẽ thành công.

Hạ Dung buột miệng :

- Số liệu này không phải do anh Chương cung cấp đâu.

Đang vui vẻ , mặt Phúc chợt cau lại :

- Thế làm cách nào em có được chúng ?

Hạ Dung nói :

- Anh Chương đã đi Hồng Kông nên nhờ bạn nhắn lại.

Phúc nhú mày :

- Sao lại nhờ vả cho phiền nhỉ ?

Hạ Dung ngập ngừng :

- Thật ra , Chương không tìm được những điều chúng ta cần , nên phải nhờ người khác để tránh gặp trực tiếp chúng ta . Và chính người này đã cung cấp tin cho em.

Phúc trầm giọng :

- Em quen hắn à ?

Hạ Dung đắn đo :

- Chuyển đi vừa rồi em có gặp hắn vài lần ở công ty của anh Chương.

Phúc chột khó chịu :

- Ai vậy ?

- Hắn tên Kỳ . Cũng là Việt kiều như Chương.

- Hắn làm gì trong công ty của Chương ?

Dung lắc đầu thật nhanh :

- Em không rõ lắm.

Bóp chặt những ngón tay , Phúc làu bàu :

- Hừ ! Làm sao có thể tin được hắn chứ . Thật là vớ vẩn.

Hạ Dung bực bội :

- Anh cho rằng số liệu này không chính xác à ?

- Đương nhiên rồi . Nếu thông tin này giả , chúng ta sẽ trả giá rất đắt.

- Em hiểu . Nhưng Kỳ không gạt em đâu.

Phúc hỏi :

- Sao bỗng dưng em quá tin anh ta vậy ?

Hạ Dung giận dỗi :

- Nếu không tin , anh cứ xem như em chưa nói gì cả . Những gì anh giao , coi như em đã làm xong , còn quyết định thế nào là do chú Trương và anh . Dù sao em cũng là nhân viên quen trong công ty , giám đốc khiển trách đành phải chịu thôi.

Dứt lời , Hạ Dung ngoe nguẩy rời phòng . Ông Trương chép miệng :

- Làm việc với phụ nữ thật là chán . Đụng một chút là giận.

Phúc nóng nảy :

- Nhưng trong việc này cháu đâu có sai . Làm sao có thể tin được nguồn tin đó chứ.

Đọc lại lần nữa bảng giá cả từng loại vật tư mà Kỳ vừa cung cấp cho Hạ Dung , ông Trương nói :

- Trực giác cho chú biết nguồn tin này sử dụng được.

Phúc kinh ngạc :

- Trực giác à ? Có lẽo không khi chuyện làm ăn hàng trăm tỷ được quyết đoán qua trực giác ? Cháu thấy . . . phiêu lắm đó.

Ông Trường tự tin :

- So sánh với bảng giá chú đã kham khảo ở các nước trong khối Asean , số liệu này khá chính xác . Chú tin công ty Minh Sơn đã nhập hàng theo giá gốc này.

Phúc im lặng . Một lát sau , anh mới lên tiếng :

- Vậy bao giờ ta mới tung hết số hàng dự trữ với giá cho phép ra đây ?

Ông Trường xoa cằm :

- Hàng của Minh Sơn đã vào cảng rồi . Chúng ta phải tung ra trước thôi.

Chuông điện thoại chột vang lên . Phúc nhắc ống nghe , nét cau có bực dọc trên mặt anh chột giãn ra.

Đặt ống nghe xuống , Phúc nói :

- Ông Sơn bị đụng xe vẫn chưa tỉnh . Mọi việc ở công ty Minh Sơn do con trai điều hành.

Ông Trường búng tay đánh tróc :

- Thời cơ của mình đã tới rồi . Thằng nhãi ranh ấy chẳng có chút kinh nghiệm nào đâu . Rồi nó sẽ đào mồ chôn công ty Minh Sơn cho mà xem.

Ông hạ giọng :

- Nếu thành công , công lao của Hạ Dung không nhỏ đâu.

Phúc mỉm cười :

- Cháu sẽ dỗ ngọt cô ấy mà.

- Chỉ dỗ ngọt thôi sao ? Mẹ cháu rất muốn hai đứa mau chóng tiến tới.

Phúc thở dài :

- Cháu biết . Nhưng cháu chưa muốn lấy vợ vào lúc này.

Ông Trường nhìn anh :

- Tại sao ? Vì công việc hay vì cháu chưa thật sự yêu ?

Phúc đắn đo :

- Chắc là vì công việc.

Ông Trường nói :

- Nếu cháu thật lòng yêu Hạ Dung thì không nên kéo dài thời gian nữa . Sự nghiệp là quan trọng nhưng không nên xem nó nặng quá , đến khi để vượt tình yêu thì ân hận cũng đã muộn . Ngày xưa , cũng vì xem thường tình yêu mà chú đã mất người đàn bà của mình.

Phúc nhìn ông đầy thông cảm , không hiểu sao anh vụt hỏi :

- Chú có nhận xét gì về Hạ Dung ?

Ông Trường thẳng thắn :

- Hạ Dung thông minh , có khả năng và nhạy bén trong nhiều lãnh

vực . Có thể nói Dung là một cô gái nhiều tham vọng , dễ sa ngã trước biến đổi của cuộc đời . Dung là người có tài nhưng cũng lắm tật.

Hơi mỉm cười ông hỏi :

- Chú nói thế , cháu không phiền chú ?

Phúc gượng gạo :

- Nếu phiền cháu đã không xin ý kiến chú.

- Thế Dung đối với cháu thế nào ?

- Giờ thì rất yêu , cô ấy rất muốn làm đám cưới.

Ông Trường nói :

- Vậy cháu còn đợi gì nữa ? Có người vợ năng nổ như Dung sự nghiệp cháu sẽ ổn định . Đằng sau thành công của người đàn ông , bao giờ cũng có cái bóng của người vợ . Có chồng rồi , Hạ Dung sẽ chín chắn hơn . Vả lại , cháu rất giỏi uốn nắn người khác mà.

Phúc lẩn tránh :

- Chuyện ấy khoan tính tới đã . Cháu phải gọi điện thoại cho Chương để hẩn sẵn sàng chuyển hàng tiếp , khi chúng ta sắp tung hàng tồn kho ra.

Ông Trường gật gù :

- Chú tin tưởng ở cháu . Giờ thì lo đồ dành người ta đi.

Phúc gượng cười . Anh đợi ông Trường ra khỏi phòng xong , liền qua tìm Hạ Dung , nhưng cô đã về rồi . Đứng ngẩn ngơ ở hành lang một chút , Phúc bước qua nhà xe . Giờ này hơi sớm , nhưng anh cảm thấy không còn hứng thú làm việc nữa . Thôi thì đánh vài vòng ngoài phố cho thoải mái vậy.

Vừa điều khiển xe , Phúc vừa nghĩ tới những lời nhận xét về Hạ Dung của ông Trường và chua chát vì thấy ông nói đúng.

Nếu anh cưới cô , anh sẽ có một trợ lý đắc lực , chứ chưa hẳn có một người vợ đảm đang . Mà trợ lý thì tìm ở đâu lại không ra chứ . ..

Đang suy nghĩ lung tung , Phúc chợt thấy trước mắt ló nhô một đám đông trà ra cả giữa đường . Anh nhấn còi xin qua , nhưng không được . Ngồi sau tay lái , Phúc tò mò nhìn đám bat nhao ấy và ngạc nhiên khi nhận ra con bé ngang bướng ở sân bay đang bị hai người đàn bà vây quanh với thái độ dữ tợn . Họ hùng hổ chỉ trỏ như muốn đánh cô bé tới nơi . Trong lúc đó , con bé bướng như đang cố giải thích phân bua , nhưng xem ra đã bị lép vế bởi ba mụ đàn bà có dáng dấp anh chị kia.

Tự dưng Phúc đẩy cửa xe bước xuống . Xô dạt những người tò mò ra , Phúc xen vào giữa.

Vừa dang tay che cho Quỳnh My , anh vừa gằn giọng :

- Mấy người làm gì vậy ?

Một bà cắt tóc ngắn như cạo , mặt xám đen xin khựng lại , như ng liền sau đó rống lên :

- Ăn thua gì tới mày mà xía mồm vào.

Phúc hất hàm :

- Con bé là em tôi . . nó đã sai quấy với các người à ?

Lừ đôi mắt một mí lạnh và sắc , Phúc cười nhạt :

- Chắc nó không giành mắt cò mồi ở bệnh viện với bà chứ ?

Thấy Phúc trên xe hơi bước xuống , lời ăn tiếng nói cũng mạnh bạo , ba người đàn bà nhìn nhau . Họ có vẻ dè dặt , thủ thế hơn.

Một người nói với giọng đã dịu bớt :

- Cơm ai nấy ăn , chuyện ai nấy làm . Về dạy lại nó đi , đừng có rùng mớ chọc vào việc người khác , có ngày nó đòn đấy.

Phúc nắm tay My kéo ra xe . Cô lẳng lặng đi theo . Khi xe chạy được một đoạn , My mới lí nhí cảm ơn.

Phúc mĩa mai :

- Cô em cũng gan thật . Thân như tép muối mà dám động vào mấy mụ cạp cái ấy . Không sợ họ xé xác à ?

Quỳnh My gân cổ lên :

- Tôi không sai . Sao lại sợ họ chứ ?

Phúc nói :

- Chẳng biết ai đúng ai sai , nhưng tôi dám chắc em là người gây sự trước.

My hỉnh mũi :

- Đúng vậy . Vì họ là những kẻ vô lương tâm . Người ta bệnh gần chết từ quê lên tới đây vừa mới bước vào cổng , họ đã chặn lại dụ đưa bệnh nhân tới lang băm . Nếu là anh , anh cũng lên tiếng thôi.

- Em đúng là hào hiệp . Giữa đường gặp chuyện bất bình không tha Bộ em không sợ sao ?

Quỳnh My cười thật hồn nhiên :

- Vậy lúc này , anh có sợ không ?

Phúc rùn vai :

- Sợ muốn chết . Nhưng sợ bị em lật tẩy thì ông anh bất đắc dĩ này chỉ có nước chui xuống đất.

Quỳnh My lại cười , tiếng cười trong vắt của cô khiến Phúc thấy rộn ràng . Hình như chưa bao giờ anh được nghe tiếng cười như thế.

Lúc anh còn đang bồi hồi thì Quỳnh My lại nói :

- Làm ơn cho tôi xuống ở ngã tư này.

Phúc vội cho xe tấp vào lề vào thẳng lại :

- Tới nhà em rồi à ?

My lắc đầu , mắt lóe lên tia nghịch ngợm :

- Không . Tôi đâu dám làm phiền anh lâu , sợ anh gặp rắc rối . Cọp ở nhà chắc chắn dữ hơn cọp ngoài phố . Lần nữa , cảm ơn anh.

Đợi My bước xuống xe , Phúc mới lúng túng hỏi :

- Nếu tình cờ gặp lại , tôi sẽ gọi em là gì nhỉ ?

Rất tự nhiên , My nói vọng vào :

- Quỳnh My . Một cái tên dễ nhớ phải không ?

Phúc vừa kịp gạt đầu , đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh .

Anh mỉm cười và cho xe chạy . Lòng chợt thấy vui . Phúc chum môi huýt gió mà không hiểu mình vui vì lý do gì.

Sớm Mai Hồng

Chương 5

Sau khi xem kỹ lại những tấm phim chụp X quang lần nữa , bác sĩ Hoàng nhìn ông Sơn :

- Anh vẫn chưa ra viện được đâu.

Ông Sơn thất vọng :

- Tôi thấy mình đã khoẻ rồi mà . Sao lại . . .

Ông Hoàng ngắt :

- Khoẻ hơn lúc vừa bị tai nạn thôi , chứ không có nghĩa là đã bình phục hoàn toàn . Anh đừng ham việc quá , sẽ gục bất tử đấy.

Ông Sơn nhăn mặt :

- Có nghiêm trọng dữ vậy không ? Nói thật , công ty thiếu tôi là hồng.

- Tôi thấy cháu Trung có thể thay anh quán xuyến mọi việc mà.

- Nó có khả năng nhưng thiếu kinh nghiệm thương trường.

Ông Hoàng hóm hỉnh :

- Phải nói là nó thiếu cơ hội phát huy thì đúng hơn . Sao anh không cho nó thử một phen nhỉ ?

Ông Sơn lắc đầu :

- Anh xem sự rủi ro của tôi là cơ hội để thằng Trung phát huy thì đúng là hết chuyện nói rồi.

Bác sĩ Hoàng bật cười :

- Trường hợp này , anh không nhờ vào nó thì biết nhờ ai.

Ông Sơn chép miệng :

- Đành là vậy rồi , nhưng tôi chả an tâm chu"t nào . Hơn nữa tháng qua , nó làm gì , tôi làm sao biết được . Lỡ có sai sót , coi như đem

tiền đồ biển.

Ông Hoàng nghiêm giọng :

- Nhưng dù thế nào , anh vẫn chưa xuất viện được . Phải cố gắng tỉnh dưỡng đã.

Ông Sơn gượng cười :

- Là bệnh nhân , đành phải tuân theo bác sĩ thôi.

Ông Hoàng tủm tỉm :

- Biết vậy thì tốt . Tôi đi đây.

Bác sĩ Hoàng vừa bước ra thì Trung bước vào . Nhìn nét mặt đăm chiêu của anh , ông Sơn buột miệng :

- Có chuyện rồi phải không ?

Trung nhăn nhó :

- Chẳng hiểu sao rất nhiều đại lý từ chối nhận hàng của mình với lý do giá cao quá.

- Bộ con tự ý nâng giá à ?

- Làm gì có . Con vẫn giữ y giá của ba đưa trước đây.

Ông Sơn cau có :

- Hay con nói nặng méch lòng họ ? Hừ ! Tính nóng nảy của con đâu mấy người ưa.

Trung gắt gỏng :

- Sao chuyện gì ba cũng đổ tại con hết vậy ?

Ông Sơn im lặng , một lát mới hỏi :

- Vậy con đã giải quyết vụ việc này ra sao ?

Trung hạ giọng :

- Con phân tích từng chút với họ về chất lượng sản phẩm , về uy tín của công ty , về giá cả , nhưng rốt cuộc họ vẫn chê hàng của mình cao giá , họ không lời.

Ông Sơn khó chịu :

- Hừ ! Ba đã cân đối giữa giá gốc và giá bán rồi . Sao lại không lời chứ ?

Trung đồng tình :

- Ba nói đúng . Chúng ta không thể hạ giá thấp hơn được nữa.

Dựa lưng vào thành giường , ông Sơn châm thuốc hút rồi nói :

- Ba nghĩ có kẻ đang phá giá thị trường để giành đại lý của chúng ta.

Trung buột miệng :

- Nhưng chắc gì hăng của họ tốt chứ.

Ông Sơn trầm giọng :

- Không nên nói thế khi ta chưa thấy hàng của họ Điều cần cân nhắc lúc này là vấn đề giá cả.

- Đưa điện thoại cho ba.

Ông Sơn nhấn sổ gọi những đại lý đang hợp tác làm ăn , nhưng toàn nhận được lời từ chối . Người thì chê giá cả không hợp lý , kẻ bảo vừa nhập hàng , người đang kẹt vốn.

Ông Sơn cắn chặt răng , hàm bạnh ra . Hừ ! Rõ ràng đã có kẻ nhúng tay vào giành mất mối của ông . Nó nhắm đúng lúc ông nằm một chỗ , không điều hành được công việc để hành động mới tồi chứ.

Giọng Trung rầu rĩ :

- Lần này mình bị kẹt vốn rồi . Hàng không xuất được , nội tiền mượn kho bãi cũng đủ mệt.

Ông Sơn cố giữ bình thần :

- Làm ăn có khi này khi khác . Việc cần làm ngay là xem kẻ nào đã giành mất của mình và giá cả của nó đưa ra là bao nhiêu , rồi sẽ đưa ra kế hoạch đối phó.

Tuy nói cứng như thế , nhưng trong lòng ông rất lo Ông thừa hiểu mình vừa bị chơi một vố rất đau . Nếu ông không bị chấn thương phải nằm chết dí trong bệnh viện , có lẽ mọi việc không đến nỗi tồi tệ như hiện giờ.

Đưa mắt nhìn Trung , ông nói tiếp :

- Chúng ta phải giành lại những mối lớn từng làm ăn lâu nay.

Trung nhíu mày :

- Bằng cách nào , nếu chúng ta không hạ giá ?

Ông Sơn chống tay dưới trán :

- Giờ thì ba chưa nghĩ ra phương án tối ưu . Nhưng ba không chịu thua đâu . Con lo đi nắm sơ liệu đi.

Giọng Trung cương quyết :

- Con sẽ có chúng trong nay mai.

- Đừng chủ quan . Ba nghĩ không dễ vậy đâu.

Trung xụ mặt :

- Ba lại không tin tưởng con rồi.

Ông Sơn nói :

- Đạo này công việc rất nhiều , ba đã gọi Quỳnh My về công ty phụ con.

Trung buột miệng :

- Nó mới thi xong , chưa có bằng tốt nghiệp , làm sao có kinh nghiệm để phụ con chứ.

Ông Sơn nhẹ nhàng :

- Nhưng nó là người trong nhà , là em con . Ba tin Quỳnh My có khả năng làm được nhiều việc.

Trung im lặng . Anh đứng dậy , bước ra cửa , rồi quay vào , giọng hằn học :

- Ba đúng là rộng lượng . Nhưng con thì không . Bởi vậy , con dứt khoát không đồng ý đưa Quỳnh My vào làm trong công ty của dòng họ mình.

Rồi không để ông Sơn kịp nói lời nào , Trung bước khỏi phòng với vẻ hết sức giận dữ.

Phóng xe một mạch về công ty Trung càng suy nghĩ càng thấy tức . Anh không chấp nhận chia sẻ bất cứ thứ gì với Quỳnh My , kể từ ngày anh biết lý do tại sao ba anh và bà Lam Thúy ly dị.

Sự nghiệp này do ba anh đổ mồ hôi và máu ra gầy dựng nên . Tại sao phải chia cho Quỳnh My chứ ? Sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu.

Máu đổ ky bốc lên khiến Trung nóng mặt . Anh dần gót trên hành lang và bước vào phòng giám đốc . Cơn giận càng tăng cao khi Trung thấy Quỳnh My đang ngồi ngay bàn làm việc của mình , miệng cười toe toét :

- Ngồi ghế giám đốc đúng là sướng . Êm ới là êm.

Chỉ tay vào mặt Quỳnh My , Trung quát :

- Đứng dậy ngay . Mà có ý gì mà ngồi đó ?

Quỳnh My ngờ ngàng :

- Anh làm gì ghê thế ? Thấy ghế trống , em ngồi chơi thôi mà.

- Nhưng đó đâu phải chỗ của mà.

My bướng bỉnh nói lý :

- Cũng đâu phải chỗ của anh . Em thích ngồi đây thì sao ? Trước kia lần nào em vào đây , ba cũng cho em ngồi ghế này.

Trung quát mắng :

- Tao khác bạ Thế nào ? Bữa nay mà tới làm việc à ? Không hiểu ba nghĩ gì mà để mà tới đây nhỉ ?

Quỳnh My khó chịu :

- Ly dị là chuyện của ba mẹ Em tới đây làm , vì em cũng là con như anh thì có gì sai chứ ?

Trung bật cười ngạo nghễ :

- Mà làm sao giống tao được . Hừ ! Sẵn dịp mà nhắc tới chuyện ly dị , tao hỏi mà có biết tại sao hai người ly dị không ?

Quỳnh My hơi thách thức :

- Không . Nếu anh biết thì nói ra nghe thử xem.

Trung gằn giọng :

- Vì mà đó.

My bật cười :

- Vô lý . Sao khi không lại vì em chứ ?

Mắt nhìn xoáy vào My , môi nhếch lên đầy khinh bỉ :

- Vì mày là đồ con hoang . Mày không phải là con của ba.

Quỳnh My đứng bật dậy như chạm phải lửa :

- Anh nói bậy.

Trung khinh khỉnh :

- Không tin cứ về hỏi bà ấy.

Quỳnh My sững sờ hết mấy phút . Sau đó , cô lắp bắp :

- Anh nói vậy là sỉ nhục me.

Giọng Trung chất chúa :

- Bà ấy không phải là mẹ tao . Hừ ! Cũng may đấy.

Quỳnh My lại ngồi phịch xuống , chiếc ghế xoay một vòng tròn làm cô thấy choáng . Ngược nhìn T , cô ấp úng :

- Nãy giờ anh nói thật hả ? Em không phải con ba , anh không phải con mẹ Nghĩa là sao ?

Trung tàn nhẫn :

- Mày chỉ cần biết mình không thuộc con cháu họ Triệu như tao là được rồi . Còn mày mang họ gì , có lẽ chỉ ba biết . Bởi vậy , đừng nuôi ảo mộng lọt vào công ty này để cướp những gì không thuộc về mày . Ba tao già rồi đâm ra lắm cảm , nhưng tao thì nghĩ xa lắm .

Mày và bà không qua mắt được tao đâu.

Quỳnh My gào lên :

- Em không tin . Em nhất định không tin . Nếu muốn giành phần , anh đâu cần bịa ra chuyện kinh khủng này chứ . Cái gia tài đó , em không thèm.

Trung cười nhạt :

- Của mày đâu mà thèm . Nào ! Xéo ngay cho tao . Nhớ là đừng bao giờ trở lại đây nữa.

My cắn hận :

- Em sẽ gặp ba để hỏi cho rõ chuyện này.

- Tốt nhất , mày nên gặp bà . Nếu là người tự trọng , tao nghĩ mày nên để ba yên . Ba đối xử tốt với mày chẳng qua vì ổng thương hại . Suy cho cùng , mày đâu có tội gì . Khổ nỗi mày là sự sỉ nhục của bà . Mày sẽ hỏi gì ông chứ ?

Quỳnh My gục đầu lên bàn . Những lời độc ác của Trung khiến cô choáng váng mặt mày. Đúng là cô sẽ hỏi gì khi gặp ông Sơn đây ? Với người đàn ông , chuyện bị vợ cấm sùng quả là sự sỉ nhục lớn . Tại sao lại có thể làm thế chứ ?

Giọng Trung giục giã :

- Đi khỏi đây nhanh lên . Tao chán mày lắm rồi.

Quỳnh My uất ức đứng dậy rồi vọt chạy khỏi văn phòng . Những lời Trung nói làm cô hết sức hoang mang . Cô tin anh không nói dối ,

nhưng phía sau của sự thật này là thế nào? My không thể hiểu lý do gì, Trung không chịu nhận mình là con của mẹ. Nếu vì hận mà từ chối người sinh ra mình thì Trung thật quá bất hiếu.

Đầu óc rối bời vì những điều vừa nghe. Quỳnh My thất thểu trên phố mà không biết sẽ về đâu. Hôm nay, mẹ và ngoại đi hành hương tận An Giang, Châu Đốc. Ngôi nhà thường ngày đã vắng giờ càng vắng hơn. My đang cần người trút hết những u uẩn trong lòng, nhưng có ai đâu để My nói cho vơi nỗi muộn phiền.

Cứ lang thang như kẻ mất hồn trên phố, mãi đến khi nghe có người gọi mình, Quỳnh My mới tỉnh hồn quay lại và thấy Minh Như, nhỏ bạn học chung bốn năm đại học đang đứng ngay cửa tiệm kem Ý.

Vừa ngoắc My, Minh Như vừa hỏi:

- Mày làm gì trong thăm vậy? Giữa trưa đứng bóng, đi ngoài đường, mày không trúng nắng sao? Mau vào đây. Vào đây.

Quỳnh My lơ ngơ bước theo Minh Như, trong khi cô nàng vẫn tíu tít:

- Tiệm kem nhà tao khai trương. Bữa nay, tao đãi mày miễn phí.

Ấn My ngồi xuống cái bàn ngay vạch kính nhìn ra đường, Như nháy mắt:

- Chờ một chút, tao sẽ trở lại với ly kem Ý ba mươi sáu mùi đặc biệt cho riêng mày.

Quỳnh My gượng gạo mỉm cười. Cô nhìn quanh và thấy dù ngày khai trương nhưng quán rất đông. Ngoài bàn cô đang ngồi ra, hầu như chẳng còn chỗ trống. Cái không khí náo nhiệt này không hợp với tâm trạng Quỳnh My lúc này chút nào. Uể oải, My nhìn qua tấm kính lớn, trong vắt. Công viên bên kia đường xanh ngắt những hàng cây và bồn cỏ. Màu xanh ấy chợt làm lòng My dịu lại.

Cô chợt nhớ tới hồi còn bé, ba mẹ hay đưa cô và Trung vào công viên này. Hồi đó cô thật vô tư, chỉ cái bóng bay vượt mắt cũng đủ làm cô khóc, dù được ba mua đèn cái khác. Chẳng biết những quả bóng đủ màu hồi ấy bây giờ đã bay tới thiên đường nào nữa? Lúc bé, My luôn tin có thiên đường dành cho người tốt, nên khi nghe ba mẹ bảo những quả bóng bay về thiên đường, cô đã tin là thật. Giờ thì thiên đường đã mất thật rồi cùng với tuổi thơ đầy hoa mộng một thời.

Quỳnh My mở to mắt, cố tìm xem trên thảm cỏ xanh kia có dấu vết gì của mình ngày xưa không. Nhưng điều cô tìm đúng là ảo tưởng vì mới cách đây vài tiếng đồng hồ thôi, cô đã khác hiện giờ rất nhiều.

Cô vẫn tưởng ông Sơn là ba mình, Trung là anh Hai mình, nhưng lại không phải thế. Nguồn gốc xuất thân của một người lẽ ra là cái ổn định nhất mà còn thay đổi, hướng hồ chỉ những thứ khác.

Tự dưng mắt Quỳnh My cay cay, cô đang muốn khóc thì nghe có

người hỏi :

- Tôi ngồi chung , không phiền Quỳnh My chứ ?

Người lên , My thấy gã đàn ông cô từng gặp ở sân bay Hân đang mỉm cười với cô thật tươi.

Chớp mắt mất mấy cái , My nói :

- Xin tự nhiên . Anh và tôi không phải thân quen , nhưng cũng đâu lạ gì nhau . Không ngờ lại thích ăn kem.

- My nghĩ thế nào về tôi mà lại nói vậy ?

My trả lời ngay :

- Tôi nghĩ đàn ông thích bia , rượu hơn.

- Ai cũng là trẻ con rồi mới thành người lớn , bởi vậy , ăn kem cũng là một cách hồi tưởng về tuổi thơ của mình . Đúng không ?

My chưa kịp đáp lại , Minh Như đã bước tới với hai ly kem to tướng trên khay :

- Anh Phúc tiếp nhỏ My giùm tý nhạ Nó là bạn của em chứ không phải khách đâu. Nhớ khộng được ăn hiếp nó đó.

Choàng vai My , Như khúc khích :

- Đây là ông anh , con bà dì tao . Ông tuy . . . già nhưng vẫn ă kem . Cũng nhờ ông xui nên tao mới được làm chủ tiệm này đó.

Quỳnh My buột miệng :

- Mà làm chủ à ?

Minh Như tự hào :

- Dĩ nhiên . Chậc mà đang chê tốt nghiệp quản trị kinh doanh làm chi để bây giờ làm chứ cái quán kem nhỏ như lỗ mũi này chứ gì ?

My lắc đầu :

- Làm gì có . Tao đang muốn như mà không được nè.

Minh Như hấp hái mắt :

- Giả bộ hoài , mẹ mà đủ sức mở mười quán kem như vậy. Hợp tác lao động về chắc tài chánh đâu đến nỗi eo hẹp.

Thấy Quỳnh My ngó lơ qua cửa kính , Như biết mình đã quá lời nện cười giả lả :

- Tao đùa mà . Thôi , ăn kem cho mát.

Quay sang Phúc , Như hất hàm :

- Sao anh đi một mình vậy? Bà Dung đâu ?

Phúc thản nhiên :

- Em thừa biết Dung không thích kem mà . Đưa cô ấy đến đây làm chi cho mất vui.

Minh Như ồ lên :

- Thì ra anh đi tìm vui một mình . Nhớ nha.

Phía trong quầy có tiếng gọi Như ới ới . Con bé đứng bật dậy :

- Anh Phúc ngồi chơi với Quỳnh My hộ em nhà Bữa nay là ngày lu bù nhất của em đó.

Nhìn My , Minh Như hạ giọng :

- Tao bận quá , không ngồi với mày được . Đâu láo đở với anh Phúc đi . Nếu anh ăn hiếp , mày cứ mách tao.

Quỳnh My nhột nhạt khi thấy Phúc cứ tùm tùm cười mãi :

- Sao anh lại cười chứ ?

Phúc nhún mạnh :

- Chà hiểu nhỏ Như nghĩ gì mà cứ sợ tôi ăn hiếp My Giữa chúng ta , ai đã từng bị ăn hiếp nhỉ ?

Quỳnh My cho một muỗng kem vào miệng , cô vờ như không quan tâm đến câu hỏi vừa rồi của Phúc . Hôm nay tâm trạng nặng nề quá , My không muốn "đậu láo" như nhỏ Minh Như vừa bảo. Cô điềm đạm ăn từng muỗng kem , mắt cứ xa xôi nhìn ra công viên bên cạnh.

Thái độ . . "bất hợp tác" của My làm Phúc ngạc nhiên nhiều hơn quê độ . Dù mới gặp cô đôi ba lần , nhưng anh sớm nhận ra Quỳnh My rất ngang bướng , dễ gì cô bé chịu nhường nhịn ai một câu trêu chọc . Rõ ràng hôm nay Quỳnh My đang có chuyện buồn . Lúc này , Phúc bắt gặp cô rưng rưng muốn khóc kia mà.

Anh cũng im lặng nhẩn nha ăn từng muỗng kem . Bỗng dưng , My lên tiếng :

- Sao anh lại thích ăn kem ?

Phúc ngần ngừ rồi nói :

- Có lẽ do ấn tượng còn lại của thời thơ ấu quá mạnh.

- Nghĩa là sao chứ ?

Phúc buông muỗng , giọng trầm xuống :

- Trong ký ức tuổi thơ , kem là món ăn mà lúc nào tôi cũng thèm . Hồi đó , nhà tôi rất nghèo . Tôi không bao giờ được ăn kem như lũ bạn cùng lớp . Mẹ tôi luôn đưa ra nhiều điều để tôi thấy ăn kem rất có hại . Nào là dễ bị hư răng , dễ bị viêm họng , tiêu chảy . . . Nhưng những lý do ấy hoàn toàn không thuyết phục tôi , một thằng bé lên mười . Lúc đó , tôi luôn mơ Nếu có nhiều tiền , tôi sẽ mua hết tất cả những xe kem trong thành phố để ăn cho đã , lỡ có bị hư răng , viêm họng hay tiêu chảy cũng đáng.

Quỳnh My ái ngại :

- Đúng là chuyện trẻ con , nhưng là chuyện buồn . Buồn đến mức tới bây giờ anh vẫn chưa quên ?

Phúc gật đầu :

- Đúng vậy . Sau này tôi có dịp ăn nhiều loại kem nổi tiếng thế giới , nhưng tôi vẫn thấy thèm que kem xi- Rô toàn nước đá của thời còn

bé.

Tự nhiên , Quỳnh My boc bach :

- Thời còn bé của tôi sướng hơn anh nhiều . Có thể nói tôi muốn gì được đó . Đến khi tôi được 16 tuổi thì mọi việc lại khác . Còn bây giờ càng thêm khổ hơn . Tôi có cảm giác dường như một cái , mình mất trắng mọi thứ.

- Dường như M có chuyện không vui ?

My băng quơ :

- Nếu nói là chuyện không vui , e vẫn còn hơi nhẹ.

Phúc ân cần :

- Vậy M gặp chuyện gì ? Tôi có giúp được không ?

Quỳnh My lắc đầu :

- Đây không phải chuyện rắc rối với các cụ cò mồi , anh chả giúp được gì tôi đâu.

Nói dứt lời , mắt Quỳnh My lại rưng rưng . Cô cố ghìm xúc động bằng cách cúi gằm đầu xuống nhìn ly kem . Thái độ của cô làm Phúc bồn chồn . Anh không hiểu sao mình quan tâm hơi nhiều đến cô gái này . Chẳng lẽ tại vì My là bạn của Minh Như ?

Lý do này rõ ràng chưa đủ sức thuyết phục Phúc , Phúc đã vui như trẻ con được quà khi bắt gặp Quỳnh My ngồi một mình , mắt xa xôi nhìn đâu đâu . Anh không phải người tham lam , khổ nỗi trong thâm tâm , ý muốn được quen thân với My bỗng trở dậy mãnh liệt đến mức Phúc nghĩ mình sẽ không chịu nổi , nếu bây giờ *` My bỗng biến mất.

Trái tim đàn ông đúng là đa tình , đa mang . Phúc không nghĩ mình bị rơi vào vòng lẩn quẩn ấy . Với Hạ Dung , anh lúc nào cũng nắm thế thượng phong . Cô đã chờ anh bao nhiêu năm , giận dỗi anh bao nhiêu lần , nhưng Phúc vẫn cương quyết với suy nghĩ của mình . Anh yêu Hạ Dung , đã hứa với cô Nhưng với anh , đây lại là một áp lực nặng nề . Anh chưa từng tưởng nổi cuộc sống vợ chồng sẽ ra sao khi anh và Dung luôn có những hục hặc về cách sống , lối suy nghĩ.

Phúc nhếch môi . Tự nhiên lại liên tưởng lung tung nhỉ ? Mà không chỉ mình anh chìm trong suy tư Ngồi đối diện , Quỳnh My cũng xa xôi không kém . Ánh nhìn như đầy tuyệt vọng , chán chường của cô bé làm Phúc lo ngại.

Anh gọi nhỏ :

- Quỳnh My ! Kem tan hết rồi kìa.

Cô gái hơi giật mình và vội vã nâng ly kem lên như một phản xạ

Phúc hỏi :

- Em không sao chứ ?

My lắc đầu :

- Tôi vẫn thường.

Rồi cô gắt gỏng :

- Làm gì mà quan tâm tôi kỹ thế ? Tốt nhất , xin để tôi yên thân.

Phúc hơi sượng . Anh ngồi yên nhìn Quỳnh My quây quả bước tới chỗ Minh Như đang đứng . Hai cô gái nói với nhau gì đó , rồi My đẩy cửa bước ra ngoài . My băng qua đường , đi vào công viên . Nhìn dáng cô nghiêng nghiêng đầu theo triền nắng đổ , Phúc chột nao lòng.

Anh hồi hải ngạc Minh Như và nói ngay khi cô bước đến :

- Bạn em có vấn đề đó.

Minh Như nhú mảy :

- Em cũng nghĩ vậy . Thường ngày nó rất linh hoạt , sao hôm nay cứ lơ lơ như mất hồn.

Nhìn qua cửa kính , Như thắc mắc :

- Nó vào công viên làm gì chứ ? Trong đó toàn thành phần bất hảo . Lỡ có chuyện , la làng cũng chẳng ai nghe.

Phúc đứng bật dậy :

- Để anh theo con bé xem.

Minh Như mừng rỡ :

- Anh . . làm phước giùm đi . Nhỏ My này bướng bỉnh lắm , rồi nó gặp mấy tay bụi đời thì mệt.

Không đợi Minh Như nói hết câu , Phúc đẩy cửa kính , buồn bã băng qua đường , chạy xộc vào công viên . Nhìn quanh nhìn quất , Phúc chẳng thấy Quỳnh My đâu . Chẳng lẽ cô đã rời khỏi đây ?

Rảo một vòng quanh các ghế đá , các gốc cây xanh bóng mát , Phúc nhìn thấy rất nhiều người nằm ngồi vắt vẻo , chỉ cần ngó thoáng qua cũng đủ biết họ thuộc hạng nào trong xã hội.

Phúc đang thất vọng thì thấy My ngồi trong nhà thủy tạ Vây quanh cô có hai gã thanh niên đang hoa tay múa chân vùn vụt y như sơn đông , quảng cáo . Anh vội chạy đến bên M , giọng chẳng khác nào ông chồng mừng rỡ vì tìm thấy cô vợ khi cô nàng giận dỗi bỏ đi :

- Em ở đây mà làm anh tìm muốn chết . Về nhà đi My.

Quỳnh My thoáng ngạc nhiên vì những lời của P , nhưng cô chỉ mím môi làm thinh.

Một gã ôm như cây tầm tre , môi thâm xỉ . , mặt tái mét vệt cười lên khả ố :

- Ôi cha ! Thì ra cô em giận chồng mới ra công viên ngồi . Nè ! Ngồi đây phải trả tiền chỗ đó . Đã vậy còn nang nói hôi hám nữa . Theo

thằng chả về cho rồi . Dầu gì mỗi lưng cũng còn có người đấm.

Một gã khác , đầu trọc lóc , mắt toét , môi vầu nói chen vào :

- Em hồng muốn theo chồng địa dinh . Em thích ở đây cho mày mát-Xa hơn.

Dứt lời , cả bốn lại cười lên hô hô làm Phúc nóng người . Nhưng dây vào bọn này cầm bằng lo sạch , nên anh cố dịu giọng :

- Về nhà thôi My.

Quỳnh My biết mình không thể ở lại chỗ này nữa , nên cô đứng dậy , đi một nước mặc cho bọn thanh niên ném theo những câu nói hết sức thô bỉ.

Ra khỏi công viên , Quỳnh My liền nói :

- Anh đừng theo tôi nữa.

Phúc chép miệng :

- Đúng là . . . vô ơn mới đuổi người vừa giải vây cho mình thẳng thừng như thế.

Môi Quỳnh My cong lên :

- Ô hay Tôi có nhờ anh đâu . Không có anh , bọn xì- Ke ấy cũng chả dám làm gì tôi.

Liếc Phúc một cái , My ám ức trách :

- Ai cho phép anh anh em em để bọn chúng có dịp chọc tôi chứ ?

Đúng là . . . là vô duyên.

Phúc tủm tỉm :

- Vô duyên cũng chả sao miễn My vô sự rời khỏi công viên hắc ám này là tôi yên lòng rồi.

My khịt mũi :

- Sao . . . tốt với tôi quá vậy ?

Phúc thần nhiên :

- Tại tôi lỡ ăn kem của Minh Như nên phải làm cho xong việc con bé nhờ . Minh Như cho rằng em đang thất tình nặng , cần có người ở kề bên giám sát.

Quỳnh My kêu lên :

- Thất tình . Cha ! Con bé giỏi tưởng tượng thật . Nhưng tức cười nhất là có người tin bộ Ốc siêu hạng của nó.

Phúc lừ mắt :

- Cũng mong là nhỏ em tôi đoán sai . Nhưng em không thất tình cũng . . . từng từng nên mới vào công viên đúng ngọ , Giờ này linh lắm đó.

Quỳnh My chanh chua :

- Đúng là giờ linh nên mới bị ma ám.

Phúc phì cười :

- Giờ thì em trở lại nguyên vẹn là em đánh đá , chua ngoa rồi đấy.

Quỳnh My bấu môi :

- Làm như anh biết nhiều về tôi lắm vậy . Nhớ nói với Minh Như là tôi không hề thất tình . Tôi sẽ ghé thăm tiệm kem của nó một ngày thật gần.

Dứt lời , cô ngoắc chiếc xích lô vừa trờ tới và đồng đành leo lên ngồi với điệu bộ thật . . . dễ ghét.

Phúc đứng gần người trông theo chiếc xe lắc lư trên con dốc , cho đến khi nó mất hút ở cuối đường.

Một cảm giác như lửa cháy bỏng trong lồng ngực anh , Phúc linh cảm người phụ nữ của đời anh vừa mới đi khỏi.

Sớm Mai Hồng

Chương 6

Phúc tươi cười nhìn Hạ Dung :

- Cũng nhờ em thu thập thông tin chính xác nên vừa rồi công ty có lời . Em muốn anh thưởng gì đây ?

Hạ Dung sẫm soi bộ móng tay vừa mới sơn :

- Trước đây anh đã hứa gì , bây giờ là lúc thực hiện rồi đó.

Nụ cười trên môi Phúc bỗng trở nên gượng gạo :

- Anh thấy vẫn còn sớm quá , Dung ạ.

Hạ Dung nhếch môi cay đắng :

- Em thừa biết anh sẽ nói thế mà.

Rồi cô phát tay :

- Tốt nhất là chúng ta bàn tiếp kế hoạch tới cho tốt.

Phúc im lặng với cảm giác của người có lỗi khi anh gạt ngang điều

Hạ Dung rất muốn . Nhưng rõ ràng nói tới hôn nhân vào lúc này là chưa thích hợp . Vả lại anh vẫn chưa hạ gục hoàn toàn công ty Minh Sơn mà.

Nãy giờ ngồi im dán mắt vào tập hồ sơ , ông Trường bỗng lên tiếng :

- Đã có phúc đáp gì từ công ty Châu Á của Chương chưa ?

Phúc như sực tỉnh , anh vội vã lắc đầu :

- Dạ chưa . Nhưng nếu đúng theo kế hoạch thì hàng của họ cũng sắp tới Việt Nam rồi . Điều quan trọng căn bản lúc này là vốn . Đợt tung hàng vừa rồi , chúng ta vẫn chưa thu hồi hết tiền mặt.

Ông Trường nhìn Hạ Dung :

- Cho chú biết số vốn cụ thể chúng ta đang nắm trong tay.

Hạ Dung mở tập hồ sơ và đưa cho ông một tờ giấy :

- Cháu vừa tổng kết xong lúc này.

Ông Trường thở mạnh :

- Quá ít , không đủ cho kế hoạch nhận hàng sắp tới.

Hạ Dung phân bua :

- Mấy ngày nay , cháu đã gọi điện đến các đại lý nhận hàng của mình để giục họ thanh toán tiền . Nhưng tới sáng nay mới khoảng một phần ba đại lý giao tiền thôi.

Phúc nhúm mày :

- Số còn lại , họ bảo sao ?

- Họ cũng chưa thu được tiền từ bạn hàng bán lẻ để trả chúng ta.

Giọng Phúc khô khan :

- Như vậy là trễ hợp đồng hai ngày rồi . Họ phải bồi thường theo phần trăm đó.

Hạ Dung nhún vai :

- Đồng ý trên nguyên tắc là như vậy . Nhưng nếu chúng ta làm căng theo đúng hợp đồng thì sau này còn buôn bán với ai nữa . Nhất là đối với các đại lý đã bỏ Minh Sơn để làm ăn với mình.

Phúc chưa kịp có ý kiến thì có tiếng gõ cửa . Anh cau mày :

- Vào đi.

Cô nhân viên công ty xuất hiện :

- Ông Phúc có điện thoại.

- Của ai vậy ?

- Dạ , của công ty Châu Á.

Mặt Phúc tươi lên :

- Chắc của Chương rồi.

Anh vội bước ra ngoài , cầm ống nghe :

- Alo . Phúc đây.

Một giọng đàn ông lạ hoắc vang lên :

- Tôi là Quang , trợ lý giám đốc công ty Châu Á.

Phúc thoáng cau mày , anh nói :

- Chắc anh Chương nhờ anh trao đổi chuyện gì với tôi phải không ?

Giọng người đàn ông tên Quang vừa rõ vừa ôn tồn :

- À ! Không . Chúng tôi muốn thông báo với ông là công ty Châu Á trước đây do ông Quách Chương làm giám đốc đã bán hết cổ phần cho chúng tôi . ..

Phúc ngắt ngang :

- Anh có thể cho tôi biết tại sao không ?

Quang cười khẽ :

- Rất nhiều lý do mà tôi không tiện nói qua điện thoại . Theo tôi biết ,

ông Chương hiện giờ ở Hồng Kông và sẽ thành lập một công ty điện toán ở đó.

Phúc sững sờ , anh không ngờ Chương lại đối xử với mình như thế .
Coi như kế hoạch được anh và ông Trường phác thảo bằng cả tâm huyết đã tan theo mây khói . Quách Chương đúng là hại bạn.

Lúc Phúc còn đang bối rối cùng cực thì Quang lại nói tiếp :

- Giám đốc của chúng tôi rất muốn thay thế ông Chương tiếp tục làm ăn với ông nhưng không biết ý ông thế nào ?

Phúc dẫn đo :

- Công ty của anh kinh doanh lĩnh vực nào ?

Quang nhẹ nhàng :

- Không ngoài những mặt hàng công ty của anh đang kinh doanh.

Nét mặt Phúc giãn ra :

- Vậy thì quá tốt . Chúng ta đang cần hàng gấp đây . Nhưng xin lỗi .
Tôi vẫn chưa biết giám đốc của anh là ai.

Quang tăng hăng :

- Ông tên Kỳ . Không hiểu ông đã gặp ông ta lần nào chưa ?

Phúc nhú mày . Thì ra là hấn , kẻ đã cung cấp thông tin cho Hạ Dung . Giờ Phúc đã hiểu tại sao hấn tốt với Dung rồi . Rõ ràng Kỳ biết trước việc Chương sẽ bán cổ phần cho hấn , nên hấn đã làm một nghĩa cử đẹp nhằm có lợi về sau . Xem ra hấn cũng thủ đoạn lắm chứ chẳng vừa gì.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều , Phúc nói :

- Tiếc rằng chúng tôi chưa có dịp gặp nhau . Tuy nhiên , tôi muốn anh nhận lời cảm ơn của tôi đến ông ấy.

- Về vấn đề gì ?

- Nói thế , ông Kỳ sẽ hiểu.

- Được . Tôi sẽ chuyển lời hộ Ông . Công ty Châu Á của chúng tôi sắp mở văn phòng đại diện tại thành phố Hồ Chí Minh . Có lẽ ông và ông Kỳ sớm muộn cũng có dịp gặp nhau.

Phúc cười khẽ :

- Hy vọng là thế.

Quang cũng cười :

- Thôi nhé . Nếu có gì mời , xin anh cứ liên lạc với tôi qua số điện thoại . . .

Phúc gác máy và bước về phòng họp mà lòng đầy nỗi băn khoăn .

Kỳ là người như thế nào nhỉ ? Hấn có đáng tin để anh hợp tác làm ăn không ?

Anh vào phòng , thuật lại nội dung điện thoại cho ông Trường và Hạ Dung nghe và nhận thấy sự thay đổi khác thường trên khuôn mặt

Dung.

Ông Trường bỗng trầm giọng hỏi cô :

- Đã từng gặp gỡ , cháu có nhận xét gì về tay giám đốc Kỳ này ?

Hạ Dung chột hết sức lúng túng , cô nói :

- Chỉ gặp vài lần , cháu đâu dám nhận xét gì.

Ông Trường nhíu mày :

- Anh ta không tạo cho cháu chút ấn tượng nào sao ?

Dung lắc đầu thật nhanh :

- Dạ . . . không a.

Phúc lên tiếng :

- Cháu nghĩ hẳn ta là một tay lọc lõi trong kinh doanh.

Hạ Dung buột miệng :

- Dựa vào đâu mà anh nói thế ?

Phúc thở nhàn :

- Khi cung cấp thông tin cho em , Kỳ đã dọn sẵn đường đến công ty của chúng ta . Hẳn quá cáo gia chứ còn gì nữa.

Ông Trường chép miệng :

- Nhưng trong tình thế này , dù thế nào ta cũng phải làm ăn với hẳn.

Phúc gật gù :

- Cháu cũng nghĩ vậy . "Cao nhân tắc hữu cao nhân tri ." , chúng ta mua bán đàng hoàng , không việc gì phải lo hết.

Ông Trường khoát tay :

- Vậy cháu lo liệu khâu kế hoạch cho thật kỹ , rồi liên hệ lại với họ vào thời gian sớm nhất.

Dứt lời , ông đứng dậy , bước ra khỏi phòng . Còn lại hai người bỗng chìm trong im lặng.

Phúc lên tiếng :

- Em còn giận anh à ?

Hạ Dung hững hờ :

- Không . Em đang nghĩ xem anh muốn phát triển công ty Trường Thuê .n lên tới tầm cỡ nào . Và em có đủ kiên nhẫn để chờ anh không.

Phúc nhỏ nhẹ :

- Anh đã nói rồi.

Hạ Dung lắc đầu :

- Em không muốn nghe những lời phỉnh phờ đó nữa . Thú thật , em mệt mỏi lắm rồi . Em muốn có một cái gì đó khác cái em đang có.

Phúc nhếch môi :

- Em muốn nói đã chán anh . Đúng không ?

Hạ Dung buông từng tiếng một :

- Em chán bản thân mình.

Dung vừa đứng dậy thì nghe tiếng cô nhân viên công ty gọi to :

- Chị Dung có điện thoại.

Không buồn nhìn tới P , Dung thản nhiên về phòng làm việc của mình.

Nhắc ống nghe lên , Dung nghe giọng trầm khá quen của Kỳ :

- Khỏe không Hạ Dung ?

Tự nhiên tim cô đập mạnh , Dung nói ngay bằng giọng tràn đầy xúc cảm :

- Khỏe . Tôi vẫn khỏe.

- Vậy thì tốt rồi . Tôi hy vọng sẽ được gặp Dung ngay bây giờ.

Hạ Dung kêu lên :

- Anh đang ở đâu vậy ?

Giọng Kỳ thật nhẹ :

- Rất gần . Trong quán bar đối diện với công ty Trường Thuận.

Dung đáp ứng :

- Anh . . . anh đã sang Việt Nam rồi à ?

- Vâng . Chẳng phải đó là điều chúng ta từng mong hay sao ? Tới chứ , Dung đến ngay , đúng không ?

Dung lưỡng lự :

- Tội . . . tôi ..

- Tôi tin Dung sẽ tới mà . Thôi ngừng nhé.

Hạ Dung thần thờ gác máy . Cô nên đến với Kỳ không ? Nhắm mắt , cô hồi tưởng lại một tuần lễ ở Đài Loan , cô và Kỳ đã có những lần vào quán . Dù tình cảm vẫn còn ở mức độ chưa phải là thân , nhưng Hạ Dung vẫn dành cho anh một suy nghĩ đặc biệt . Mẫu người của Kỳ hình như hợp với Dung . Anh lịch lãm , ga lăng và ngọt ngào hết mức . Dầu không ở Việt Nam đã nhiều năm , nhưng anh xử dụng tiếng Việt vẫn hết sức chuẩn xác . Ở Kỳ lúc nào cũng tràn đầy sức sống mà cô không bắt gặp được ở Phúc . Chính Kỳ đã khiến cô phải suy ngẫm về tình yêu của mình . Lúc Dung bọc dọc , chán chường nhất , anh lại xuất hiện . Tại sao lại có sự trùng hợp này nhỉ ?

Cố nén sự thôi thúc được gặp lại Kỳ xuống tận đáy lòng , Hạ Dung đứng dậy đi vòng vòng trong phòng với bao nhiêu suy nghĩ trong đầu.

Bỗng dưng cô mong có Phúc ở cạnh hơn bao giờ hết . Nếu có anh , Dung sẽ thôi nghĩ về người đàn ông đang ngồi chờ cô trong quán bên kia đường . Dù biết Phúc không còn là chỗ dựa vững chắc cho trái tim nhiều cao vọng của mình , nhưng ngay lúc này D chợt mong anh xuất hiện biết bao . . .

Dãy hành lang vẫn vắng đến lạnh lùng . Hạ Dung muốn trào nước mắt khi nghĩ mình là người cuối cùng rời khỏi đây . Nếu đúng thế , Phúc đã để mặc cô giận dỗi và bỏ về rồi . Anh thật là độc ác . Nhất định Phúc phải trả giá cho sự nhẫn tâm của mình.

Mở ví lấy đồ trang điểm ra , Hạ Dung cẩn thận tô lại bờ môi cho gợi cảm hơn , vẽ lại đôi mắt cho hung huyền . Hừ ! Tự Phúc đã giúp Dung mạnh dạn đến với người đàn ông khác . Cô sẽ không ân hận vì việc mình sắp làm đâu.

Hài lòng sau khi ngắm mình trong gương , Hạ Dung đi chậm chậm như cố kéo dài thời gian gặp Kỳ . Nếu đã hứa sẽ chờ P , việc cô đến với Kỳ đúng là không nên . Khổ nỗi hiện tại trái tim Hạ Dung đang bị thôi thúc không thôi bởi một sự giận hờn thật khó nói . Cô đang giận Phúc và muốn anh phải khổ vì mình ...

Sớm Mai Hồng

Chương 7

Minh Như cười cười hỏi :

- Mà thấy anh Phúc của tao thế nào ?

Quỳnh My bấu môi :

- Đàn ông mà nhiều chuyện . Dường như ổng thích . . chia mũi vào đời tư của kẻ khác thì phải.

- Nói gì tệ dữ vậy? Anh ta là người hào hiệp , giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha nên mới. . ra ta cứu mày hai lần.

My kêu lên :

- Thằng chả nói với mày như thế à ?

Minh Như tủm tỉm :

- Thì vui miệng , ổng mới kể thôi mà . Cả cái lần mày đập giò , ngắt véo ổng ngoài sân bay nữa. Kể ra . . . hai đứa bây cũng có duyên lắm chứ bộ.

Quỳnh My lầu bầu :

- Duyên cái con khỉ khô.

Minh Như nhướng mày :

- Mày không có chút tình cảm nào với anh Phúc thật hả ?

My cộc lốc :

- No !

Như lẩm bẩm :

- Lạ thật

My tò mò :

- Lạ chuyện gì vậy ?

Minh Như chớp mắt :

- Ông Phúc cứ theo hỏi tao về mày hoài.

- Ông hỏi vấn đề gì mới được chứ ?

- Chắc ! Tao đâu có nhớ . Nhưng đại khái là ông quan tâm tới mày.

Quỳnh My lại bĩu môi :

- Đúng là lạ thật.

Dứt lời , cô bập môi vào ống hút , hút sữa tươi một cách ngon lành .

Minh Như chợt đứng dậy tính tiền cho khách . Khi trở về bàn My

đang ngồi , cô than :

- Suốt ngày chết dí với quán kem này tao bắt đầu oải rồi đó.

My chép miệng :

- Dù sao mày cũng là bà chủ , chứ như tao cứ long nhong suốt ngày còn oải hơn nữa.

- Sao hôm trước mày bảo sắp đi làm cho công ty của gia đình ?

- Chỉ là sắp thôi. Mà cái gì phải chờ đợi tao không khoái. ược gì ngay bây giờ có chỗ nào chịu mướn , dù làm tập vụ , tao cũng chấp nhận.

Minh Như nheo nheo mắt :

- Vào công ty của anh Phúc đi. Ông đang tuyển người đó.

Quỳnh My so vai :

- Sợ tao không đủ tiêu chuẩn thôi.

Minh Như tinh quái :

- Nếu để làm tập vụ thì mày qua thừa tiêu chuẩn.

My trừng mắt :

- Đồ quỷ !

Như nghiêm mặt :

- Nếu mày không chê thì tới đây phụ . Tao rất cần một người thân tín.

Thấy My im , Như nói tiếp :

- Xem như mày giết thời gian trong khi chờ có việc thích hợp vậy mà.

Quỳnh My hơi nhếch môi khi nghĩ tới mẹ . Đạo này cô và bà hầu như tránh mặt nhau . Hôm đó , khi mẹ đi An Giang về , My đã kể lại toàn bộ những lời Trung nói và hỏi mẹ điều đó có phải sự thật không . Bà chỉ im lặng bỏ vào phòng mình.

Thái độ của mẹ như vừa đau đớn vừa căm phẫn , làm cô không dám nhắc lại vấn đề này nữa. Nhưng rõ ràng giữa hai người đã có một khoảng cách , mà mỗi lần nghĩ đến , cô vẫn thảm trách mẹ lâu nay không thành thật với mình . My cũng trách ông sorn và trách bà ngoại , trách cả Trung . Với My , cú sốc này quá lớn . Cô vẫn chưa lấy lại

được sự cân bằng để sống bình thản như trước kia.

Công việc chưa có , ở nhà thì buồn chán , cô cứ lang thang mãi. Hết nhà đứa bạn này tới nhà nhỏ bạn nọ hoài cũng chẳng biết nói chuyện gì , đành tới quán kem của Minh Như . Nếu đây là lời đề nghị nghiêm chỉnh của con bé , thì đúng là cơ hội để My giết thời gian mà lại kiếm được tiền . Nhưng mẹ mà biết cô từ chối đi làm những công ty bà giới thiệu để vào phụ việc cho quán kem thì chắc My sẽ ngh mang . .
. đã.

Tại sao lại không chứ ? Chút bướng bỉnh sẵn có trong cô bỗng trỗi dậy. Cô phải chứng tỏ cho ba , mẹ và ông Trung biết cô tự quyết định đời mình , chứ không cần cầu cạnh xin việc ở những công ty quen với mẹ , cũng như chính công ty mà ba làm giám đốc.

Ngước mắt nhìn Như , Quỳnh My thông thả nói :

- OK . Tao sẽ phụ mày.

Minh Như khẽ huýt sáo như con trai :

- Very good . Nhưng chừng nào bắt đầu đây ?

- Ngày mai.

- Không được hứa lèo nha.

Quỳnh My nhăn mặt :

- Tao có hứa lèo với mày lần nào chưa ?

Minh Như cười hi hi :

- Thì tao dặn hờ vậy mà . Cha ! Có mày , bảo đảm quán sẽ tăng doanh thu.

Quỳnh My liếc Như một cái thật dài :

- Hừ ! Làm như tao là cái cần câu cơm của mày không bằng.

- Ấy ! Tao không dám nghĩ vậy.

Minh Như hí hửng nói tiếp :

- Ông Phúc sẽ lé mắt khi thấy tao có một phó giám đốc ưu tú như mày.

Quỳnh My phì cười vì câu nói của Như . Cô bỗng tò mò :

- Ông có vợ chưa vậy ?

Như nhún vai :

- Ông Phúc đúng là bậc trai tài , nhưng tiếc là chưa có đáng nữ sắc nào xứng với ông hết.

Quỳnh My dài giọng :

- Phải không đó ? Có lần tao gặp ông ta vào quán với một nàng trông bốc lăm.

Như bấu môi :

- Mụ Hạ Dung chứ ai . Mụ ấy là thư ký riêng kiêm nhân tình bao nhiêu năm rồi mà anh Phúc có đá động gì tới chuyện cưới hỏi đâu.

- Vậy thì anh mày đều quá.

Minh Như nghiêm mặt :

- Chưa biết rõ về con người ảnh , mày đừng vội vàng đánh giá như vậy. Anh Phúc không phải hạng lãng nhãng hoặc lợi dụng phụ nữ như mày nghĩ.

Quỳnh My vẫn đầy ác cảm :

- Vậy tại sao cặp bao nhiêu năm rồi mà chưa chịu cưới người ta ?

Minh Như cao giọng :

- Nói ra thì dài dòng nhưng nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì anh còn mãi lo sự nghiệp . Anh muốn phát triển công ty lớn hơn nữa rồi mới lấy vợ.

Ngẫm nghĩ một chút , Như nói thêm :

- Theo tao , cũng có thể tại ảnh chưa thật sự yêu , vì Hạ Dung có nhiều điểm dễ ghét lắm.

Quỳnh My ngạc nhiên :

- Ông nói thế với mày à ?

Minh Như lắc đầu :

- Không . Tự tao nhận thấy như vậy , cả mẹ tao cũng có nhận xét tương tự . Mẹ tao bảo , Hạ Dung kiên trì bám theo anh Phúc vì tiền tài , địa vị . Nếu cô nàng gặp một người có điều kiện hơn , chắc chắn sẽ cho anh tao de trong 24 tiếng đồng hồ.

Quỳnh My chép miệng :

- Nếu thật vậy , anh mày thật đáng thương.

Minh Như vọt miệng :

- Vậy mày thương anh đi.

Quỳnh My hình mũi :

- Hồng dám đâu.

Như lại chạy tới một bàn của khách ở tít gần cửa ra vào. Nhìn dáng tất bật của con bé , Quỳnh My khẽ lắc đầu khi liên tưởng tới mình mai mốt.

Nhìn đồng hồ , My bước đến bên Như :

- Tao về để chuẩn bị làm phó giám đốc cho mày đấy.

Minh Như cười toe :

- Nếu vậy , tao không dám giữ mày lại nữa.

Quỳnh My đẩy cửa bước ra đường . Nắng vẫn chảy tràn trên phố , vẫn nhảy nhót trên thảm cỏ xanh bên kia công viên . Cô tăng ga , chiếc xe phóng êm trên đường.

Về tới nhà , Quỳnh My ngạc nhiên khi thấy có nhiều người lố nhố bên trong phòng khách . Ngần ngừ một chút , cô dẫn xe vào sân rồi đi vòng hành lang dọc theo vườn hoa.

Gặp bà Vân đang ngồi ở ghế đá , cô hỏi ngay :

- Ai mà đông vậy ngoại ?

Bà Vân đáp :

- Người ta đang coi nhà để muốn làm công ty.

Quỳnh My nhú mào :

- Họ có quen với mình không ?

Bà Vân bật cười :

- Cần gì quen với lạ . Miễn sao họ đặt cọc và thanh toán tiền thuê nhà hàng tháng là được rồi. Nhà mình rộng , để không tầng trệt cũng uống.

Quỳnh My nhếch môi :

- Chắc đây là sáng kiến của mẹ con quá ?

Bà Vân gật đầu :

- Thì đúng là vậy. Cũng nhờ bạn bè của mẹ con giới thiệu , họ mới tìm đến đây. Nếu họ chịu , mỗi tháng mình thu vào cũng cả chục triệu chứ đâu có ít.

Cánh cửa bên hành lang chợt bật mở . Quỳnh My tò mò nhìn người đàn ông có hàng ria con kiến đang bước ra cùng mẹ mình.

Rất lịch sự , anh ta bước tới , nghiêng người chào bà Vân rồi hướng cái nhìn đắm đắm vào Quỳnh My một cách sỗ sàng.

Giọng bà Lam Thúy vui vẻ vang lên :

- Đây là cậu Kỳ , giám đốc công ty Châu Á , Việt kiều ở Đài Loan về nước mở thêm chi nhánh.

Trong khi Kỳ tủm tỉm cười , bà Thúy lại tạm tắc khen :

- Cậu Kỳ quả là tuổi trẻ tài cao , mới gần này tuổi mà đã có nhiều công ty ở Đông Nam Á . Con phải học tập ở cậu ấy đấy Quỳnh My.

Quỳnh My cố nén sự khó chịu xuống khi nghe bà Thúy có vẻ tăng bốc Kỳ , nhưng cô cũng khó chịu hơn khi nghe anh ta nịnh đầm :

- Không ngờ trẻ như bà lại có cô con gái lớn thế kia . Nhìn cứ như hai chị em , vừa duyên dáng vừa đẹp.

Bà Lam Thúy cười thật tươi :

- Cậu thật khéo nói.

Kỳ nhún mạnh :

- Nhưng đó là sự thật mà.

Nhìn My thật lâu , anh ta bảo :

- Nghe bác gái cho biết Quỳnh My vẫn chưa có việc làm . Nếu M không chê , tôi sẵn sàng dành cho em một chân thư ký , lương khởi điểm chắc chắn hơn 200 đô.

Quỳnh My nhếch mép :

- Cảm ơn lòng tốt của anh . Tôi đã có việc làm rồi.

Bà Thúy vội kêu lên :

- Vậy à ? Nhưng hỏi nào ? Ở đâu ? Sao mẹ không biết ?

Quỳnh My thùng thình đáp :

- Con mới vừa xin được sáng nay.

- Công ty nào vậy ?

- Có nói , mẹ cũng không biết đâu.

Bà Lam Thúy nhú mày :

- Coi chừng gặp công ty lừa thí khổ . Mẹ không đồng ý con làm chỗ mẹ chưa tìm hiểu rõ.

Bà Vân tăng hắng :

- Con đưa cậu Kỳ đi xem nhà đi Thúy.

Như sức nhớ lại là đang có khách , bà Thúy giả lả :

- Con bé này bướng lắm . Tôi đến khổ vì nó.

Quỳnh My bực dọc quay lưng định vào nhà , nhưng ánh mắt cô chợt dừng phải cô gái đang từ phòng khách bước ra . My thoáng sửng sốt khi nhận ra đó là Hạ Dung , trợ lý kiêm nhân tình của Phúc (theo như lời nhỏ Minh Như nói).

Sao cô ta lại ở đây kìa ? Chẳng lẽ công ty Châu Á này có liên quan đến công ty Trường Thuận gì đó của Phúc ?

Ném cái nhìn đầy ác cảm về phía Quỳnh My , Hạ Dung cao giọng nói với Kỳ :

- Nếu đã thỏa thuận xong , chúng ta nên về để lo nhiều vấn đề khác nữa. Anh còn phải giao dịch với khách , coi chừng sẽ trễ giờ đấy.

Nhìn đồng hồ , Kỳ nói :

- A ! Suýt nữa là quên rồi. Cảm ơn Dung đã nhắc anh.

Bà Lam Thúy hỏi :

- Vậy chừng nào chúng ta sẽ làm hợp đồng thuê nhà ?

Kỳ trả lời bằng giọng chắc nịch :

- Ngày mai . Sáng mai , tôi sẽ tới đây để ký hợp đồng cho người sửa chữa phần nội thất lại cho phù hợp với một công ty tầm cỡ quốc tế.

Tầm tầm nhìn Quỳnh My , Kỳ nói tiếp :

- Tôi vẫn hy vọng My sẽ chấp nhận đề nghị của tôi. Hiện giờ , công ty đang rất cần người.

Không thêm trả lời , My ngồi xuống ghế đá với bà Vân , cô để mặc bà Thúy xum xoe đưa tiễn Kỳ và Hạ Dung.

Bà Vân dịu dàng hỏi :

- Con xin được việc làm thật à ?

- Vâng.

- Cụ thể là việc gì ?

Quỳnh My lúng túng :

- Thì cũng nhân viên văn phòng.

Bà Lam Thúy trở vào gần giọng :

- Nhưng công ty nào ?

Quỳnh My liếm môi và nói đại tên công ty của Phúc :

- Công ty Trường Thuận.

Bà Thúy nhún vai :

- Nghe lạ hoắc . Chả biết họ làm ăn ra sao.

My nói :

- Mẹ đi xa mấy năm , ở thành phố này biết bao nhiêu công ty bị phá sản , biết bao nhiêu công ty được thành lập , mẹ đâu có nắm được.

Bà Lam Thúy sa sầm mặt :

- Con muốn chê mẹ lạc hậu tình hình hiện tại chứ gì ? Hừ ! Bảo đảm với con trong vòng 24 tiếng đồng hồ , mẹ sẽ điều tra được tới bốn đời giám đốc công ty Trường Thuận gì đó.

Quỳnh My hơi lo ngại , cô hạ giọng :

- Mẹ cần gì phải làm thế.

Rồi My lảng đi :

- Hai người hồi nãy là vợ chồng hả mẹ ?

Bà Thúy nhíu mày :

- Chắc chỉ là bồ bịch . Mà con tò mò chuyện người ta làm gì ?

My tự nhiên trả lời :

- Dẫu sao mai mốt ra vào cũng gặp mặt . Con muốn biết về họ để cư xử cho đúng mực.

Bà Thúy trách :

- Mẹ thấy vừa rồi con xử sự rất tệ . Giám đốc Kỳ có ý tốt , nhưng con lại làm cậu ta mất hứng . Đúng là không biết xử giao là gì.

Quỳnh My bĩu môi :

- Con không dễ tin lời đưa đẩy của anh ta , và cũng chẳng cần xử giao.

Bà Thúy khẳng định :

- Cậu Kỳ nói thật đấy.

My khó chịu :

- Đừng nói với con là mẹ đã ngỏ lời trước với anh ta nhé.

Bà Lam Thúy phân bua :

- Mẹ làm vậy chả có gì sai hết . Con đang cần việc , cậu ấy cần người , đã vậy còn thuê nhà mình . Nếu hợp tác với nhau , phải nhất cử lưỡng tiện không ?

Quỳnh My nhăn nhó :

- Sao mẹ lại nghĩ mọi việc đơn giản thế nhỉ ?

- Vì việc này đâu có phức tạp . Con nên nghe lời mẹ làm việc cho Kỳ

thì hơn.

Quỳnh My làm lý :

- Con lớn rồi , nên muốn tự quyết định tương lai của mình.

Bà Thúy la lên :

- Mày đúng là vừa ngu vừa bướng.

Bà Vân gần giọng mắng :

- Mẹ con chúng bay lạ thật . Cứ nói được dăm ba câu là gây. Thà ở xa mà còn biết nhớ thương nhau hơn ở gần như bây giờ.

Quỳnh My mím môi :

- Con về phòng đây.

Rồi mặc kệ gương mặt hầm hầm của mẹ , cô đi như chạy trên hành lang lung linh bóng nắng.

Sớm Mai Hồng

Chương 8

Minh Như uể oải than :

- Bữa nay mưa , xem như tội mình ngồi ngóng gió đông rồi . Lạnh như vậy , ai dám xơi kem.

Quỳnh My chép miệng :

- Áp thấp nhiệt đới thì mưa còn dài dài.

Minh Như bồng hởi :

- Mày định giấu bác gái tới chừng nào ?

My lắc đầu :

- Không biết nữa . Hôm rày , mẹ tao cứ bắt tao làm việc cho cái lão Việt kiều đó hoài . Thú thật , tao bức đến mức chẳng muốn về nhà.

Ngập ngừng một chút , Quỳnh My nói tiếp :

- Chỉ sợ mẹ tao tới công ty Trường Thuận quậy thì phiền phức.

Minh Như trấn an :

- Bác ấy giận nên nói thế , chứ ai lại làm kỳ vậy.

Giọng Minh Như bồng hạ xuống đầy tò mò :

- Tao không hiểu sao mày không làm cho công ty của bác trai , cũng không làm cho những công ty do bác gái giới thiệu ? Dù hai bác đã ly dị nhưng vẫn là bố mẹ của mày mà.

Quỳnh My buồn bã :

- Có những chuyện tao không nói ra được , mà để trong lòng thì nhức nhối vô cùng.

Như ái ngại :

- Tao không giúp gì được cho mày sao ?

My nhè nhẹ lắc đầu :

- Tao bất ổn về tinh thần , nên khó ai giúp được lắm.

Minh Như tủm tỉm :

- Có một thằng bồ sẽ ổn định tâm lý ngay.

Quỳnh My hơi dỗi :

- Tao nói thật mà mày lại đùa.

Như tròn mắt :

- Tao cũng thật chứ có đùa đâu . Biết đâu khi đã có bồ , mày sẽ thông cảm với ba mẹ hơn và sẽ hết buồn , hết khổ.

My xa xôi :

- Tiếc là tao chưa tìm thấy đối tượng trong cái biển người mênh mông quanh mình.

Như chống tay dưới cằm :

- Đối tượng của mày ra sao ? Nói thử xem rồi tao tìm hộ cho.

Quỳnh My mơ màng :

- Thật sự , tao không biết chàng như thế nào . Nhưng tao thích mỗi tình của mình khởi đầu kiểu lãng mạn.

Minh Như nghiêng nghiêng đầu :

- Kiểu lãng mạn ấy ra sao nhi ?

My chớp mi :

- Thí dụ lần gặp gỡ đầu tiên phải thật bất ngờ , thật ấn tượng đến mức không thể nào quên nhau.

Cười cười , Minh Như đá vào :

- Kiểu như mày gặp anh Phúc ngoài sân bay phải không ?

Mặt đỏ lên , Quỳnh My gất :

- Mày vô duyên vừa thôi . Ông ta có bồ rồi , mày còn ghép đôi với tao hoài . Bà ta nổi máu Hoạn Thư lên thì không biết trốn ở đâu cho khỏi nhục.

Minh Như lên mặt thầy đời :

- Ăn thua gì . Ông bà mình có câu :

"Ruộng ai thì nấy đắp bờ.

Duyên ai nấy hưởng đừng chờ uống công"

Hạ Dung với anh Phúc quen lâu thật , nhưng tao bảo đảm chả đi tới đâu đâu.

Quỳnh My kêu lên :

- Mày độc miệng vừa thôi . Tự nhiên trù người ta tan vỡ hả . Mà nếu họ có chả đi tới đâu như mày trù , tao cũng không dại dột lao vào cho lo.

Minh Như tỉnh bơ :

- Khi đã yêu chả ai tính lời lố.

Quỳnh My đứng dậy , bước tới dàn compac :

- Không thèm nói với mày nữa . Mở nhạc nghe vẫn hay hơn.

Quỳnh My vừa ngồi xuống thì cửa quán bật mở . Phúc cầm chiếc áo mưa trên tay bước vào cùng với gió.

Minh Như xuýt xoa :

- Eo ơi lạnh !

Phúc đóng vội cửa lại , giọng giễu cợt :

- Chà ! Rảnh rồi quá nhỉ.

Như cong môi :

- Anh tới ủng hộ em phải không ?

Phúc gật đầu :

- Nhưng chỉ ủng hộ tinh thần thôi.

Quỳnh My vờ như không nghe lời Phúc vừa nói , cô khoanh tay nhìn mưa qua ô cửa kính.

Giọng Phúc lại vang lên . Anh gọi đích danh cô :

- Quỳnh My ! Vừa rồi bác gái có đến công ty tìm tôi.

My nháy nhộm lên :

- Anh nói ai ?

Phúc điềm đạm nhắc lại :

- Bác Thúy tìm tôi.

Mặt tái đi , cô ấp úng :

- Rồi . . . rồi anh bảo sao ?

Phúc nhún vai :

- Có sao đâu . Tôi nói là My vừa đi công tác.

Quỳnh My thắc mắc :

- Mẹ tôi không nghi ngờ à ?

Phúc lắc đầu :

- Chắc là không . May cho em vì lần này bác gái gặp trực tiếp tôi.

Quỳnh My gượng gạo :

- Tôi biết . Tôi cảm ơn anh đã nói giúp tôi và tôi cũng xin lỗi đã làm phiền anh.

Phúc lấp lửng :

- Hay là My tới công ty tôi thật đi , để khỏi phiền ?

My liếm môi :

- Tôi đang phụ Như mà.

Minh Nhũ chen vào ngay :

- Anh Phúc đang cần người , mày về công ty giúp anh đi . Mùa mưa hơi ế ẩm , chắc tao trả lương cho mày không nổi rồi.

Quỳnh My hơi dỗi :

- Tao có đòi lương cao đâu . Mà nói nghe tự ái quá.

Minh Như nhỏ nhẹ :

- Đành là vậy , nhưng bán quán kem làm sao có tương lai , còn bằng đại học nữa . Chẳng lẽ mà để treo dài bếp ?

Quỳnh My còn đang phân vân , Như lại nói :

- Trước đây , mà chịu phụ tao vì muốn giết thời gian trống , vì chưa tìm được việc làm thích hợp . Giờ có cơ hội rồi , tội gì ra ngồi đây chạy bàn chứ.

Quỳnh My ngần ngừ :

- Để tao suy nghĩ đã.

Như nháy mắt :

- Còn suy nghĩ gì nữa . Dịp may không đến hai lần đâu . Huống hồ chi anh Phúc đang cần người , và bác gái đã tìm đến công ty của anh.

Quỳnh My nhìn Phúc :

- Chừng nào thì tôi có thể đi làm ?

Phúc tươi cười :

- Càng sớm càng tốt.

My ngập ngừng :

- Công việc của tôi là gì ?

- Thư ký văn phòng . Chắc My không chê chứ ?

- Không cảm ơn anh thì thôi , sao tôi lại dám chê nhỉ.

Phúc tủm tỉm :

- Không dám chê là được rồi.

Minh Như lách chách :

- Từ giờ trở đi , anh Phúc là sếp của mà. Nếu bị sếp ăn hiếp , mà cứ mách tao.

Phúc tỏ vẻ bất bình :

- Sao lúc nào em cũng nghĩ anh ăn hiếp Quỳnh My vậy ?

Như hỉnh mũi :

- Tại anh là giám đốc , nhỏ My là nhân viên . À ! Quên nữa. Tim bà Hạ Dung rất hẹp hòi. Bà ta sẽ không để nhỏ My yên , nếu biết nhỏ là do anh đưa vào công ty. Anh phải công tư phân minh đó.

Phúc gượng gạo :

- Em nói nhiều quá , không sợ kem chảy hết sao ?

Như lườm Phúc :

- Nói nhiều , nhưng không độc bằng anh.

Chuông điện thoại reo vang . Minh Như dứ dứ tay về phía Phúc khi nghe điện thoại.

Anh nói :

- Minh Như có hơi chua ngoa , nhưng rất tốt bụng.

Quỳnh My gật đầu :

- Tôi biết chứ . Anh em anh giống nhau ở chỗ rất quan tâm đến người khác . Cảm ơn anh đã dành cho tôi một công việc.

Phúc chợt hỏi :

- Không phải tôi tò mò , nhưng tại sao em không làm cho công ty của gia đình ?

Quỳnh My đáp ngắn gọn :

- Tại tôi không thích . Tự lập vẫn tốt hơn.

Phúc nhỏ nhẹ :

- Bác gái lại cho rằng vì em giận chuyện ly dị của người lớn , tự mình đi tìm việc làm như một cách phản kháng.

Nhìn bầu trời xám xịt , Quỳnh My nói :

- Mẹ tôi luôn xét người khác qua cách nghĩ của mình . Chắc gì đã đúng.

Phúc tò mò :

- Thế còn ba em ? Bác ấy nghĩ gì về chuyện tự lập của con gái ?

Quỳnh My cau mày :

- Xin lỗi. Tôi có thể không trả lời được chứ , thưa giám đốc ?

Phúc mỉm cười :

- Đương nhiên là được . Không trả lời cũng là một cách trả lời cho tôi biết em nghĩ gì về ba mình . Chắc em trách tôi tò mò . Nhưng nếu hiểu rõ tâm tư , hoàn cảnh của nhân viên , việc điều hành của giám đốc sẽ sâu sắc hơn . Em không ngại cho tôi biết tên công ty của ba em chứ ?

Quỳnh My nói :

- Công ty Minh Sơn . Trong thương trường cũng có chút tiếng tăm , nhưng với tôi không có nghĩa gì hết.

Mặt Phúc bỗng đổi sắc , anh lạnh tanh :

- Thì ra ba em là Triệu Minh Sơn.

Quỳnh My nhú mày vì cách gọi tên xách mé của Phúc.

Cô hỏi xằng :

- Anh biết ba tôi à ?

Phúc nhìn thẳng vào mặt My bằng cái nhìn hết sức hằn học , làm cô thoáng ngỡ ngàng :

- Có . Tôi biết ông ta.

Quỳnh My im lặng , linh tính cho cô biết Phúc không có cảm tình với ba cô.

Giọng Phúc lại vang lên :

- Ông Sơn là người nhiều kinh nghiệm trên thương trường . Sao em không làm việc cho ba mình để học hỏi ?

Quỳnh My nói :

- Mọi gia đình có những điểm riêng . Anh không hiểu hoàn cảnh của tôi đâu.

Phúc nhìn chăm chăm vào những ngón tay chụm lại như một nắm đấm của mình :

- Ba mẹ ly dị chưa phải là hoàn cảnh đặc biệt có một không hai . Ông Sơn là ba em . Ông phải lo cho em chứ ?

Quỳnh My nhếch môi , nhưng không nói lời nào. Vừa lúc đó , Minh Như bước tới :

- Sao ? Hai người hiểu nhau đến đâu rồi ?

Phúc hơi cau đôi mày rậm :

- Đủ để có thể làm tốt công việc.

Minh Như reo lên :

- Vậy là được rồi.

Giọng Phúc chợt đầy bí hiểm :

- Nhưng tất cả chỉ chớm bắt đầu thôi.

Như bật cười :

- Anh khéo chơi chữ hả ? Chớm bắt đầu nghĩa là sao chứ ?

Quai hàm Phúc bạnh ra :

- Anh muốn nói việc anh chờ đợi bao lâu nay sắp bắt đầu rồi.

Quay sang My , Phúc nhỏ nhẹ :

- Ngày mai , em tới công ty sớm nhé . Bây giờ tôi phải về.

Minh Như nhìn ra phố :

- Trời còn mưa mà.

- Nhưng anh có hẹn.

Như hấp háy mắt :

- Với bà Dung à ? Chà ! Chờ em dưới mưa cũng tình thật đó.

Phúc phớt tỉnh trước câu châm chọc của Như . Anh khoác chiếc áo mưa vào rồi đẩy cửa bước ra đường.

Ngồi sau tay lái , anh đốt một điếu thuốc và kéo một hơi thật dài.

Trong lòng anh , cảm giác căm giận bỗng dậy tràn khi nghĩ tới Triệu Minh Sơn . Cảm giác ấy vừa dâng lên đã ngấm ngùi dịu vợi khi Phúc nghĩ tới Quỳnh My.

Tại sao cô bé lại là con gái kẻ thù của gia đình anh ? Tim Phúc chợt nhức nhối không nguôi. Lẽ nào anh sẽ nhắm vào Quỳnh My để làm cho ông Sơn đau đớn ?

Phúc mệt mỏi nhìn cái gạt nước đưa qua đưa lại trước mắt , và thềm được đắm mình vào một giấc ngủ không đầy suy tư , không chút

mộng寐.

Bốn năm dài trôi qua , anh đã bỏ hầu như sức lực , thời gian vào công ty Trường Thuận . Anh đã hy sinh cả những phút hiếm hoi dành cho Hạ Dung , để dốc hết tâm trí cho việc làm giàu. Anh phải gây dựng lại công ty Trường Thuận lớn gấp ba gấp bốn lần trước đây , để ba anh được ngậm cười ở cõi vĩnh hằng . Anh phải triệt tiêu công ty của ông Sơn bằng mọi giá . Anh phải đạt được mục đích của mình.

Phúc chợt nghe miệng khô đắng , điều thuốc chợt vô vị trên môi. Con người ta thật bất hạnh nếu cứ phải sống với hận thù.

Tại sao từ nhỏ , mẹ đã gieo vào đầu anh toàn những chuyện thù hận , để bây giờ anh không thể sống yên , yêu chân thành như mọi người đàn ông khác chứ ?

Nghĩ tới Hạ Dung , lòng Phúc bỗng se thắt buồn . Thật ra , anh có lỗi khi cứ kéo dài thời gian bắt Dung chờ đợi. Hai người yêu nhau đã nhiều năm rồi. Lẽ ra theo năm tháng tình cảm sẽ ngày thêm sâu đậm , nhưng thực tế lại không như vậy. Chẳng lẽ anh không yêu cô ? Cái gọi là tình yêu mà hai người cố công vun đắp lâu nay chỉ là ngộ nhận ?

Dạo này Hạ Dung có nhiều thay đổi , cô không đề cập tới vấn đề cưới hỏi nữa. Có lẽ tim cô đã chai như cô thường chưa chát nói với anh . Dường như cô đang muốn tách rời khỏi Phúc . Điều đó không làm anh nhẹ nhõm , trái lại , anh càng thấy mình có lỗi hơn . Anh tự nhủ phải có trách nhiệm với Hạ Dung . Anh không được phép bỏ cô vì một người vừa thoảng qua trong hồn.

Phúc bóp còi inh ỏi. Phải hơn một phút sau , cô gái giúp việc mới lúp xúp trong cái áo mưa chạy ra mở cổng . Cho xe vào gara , Phúc bước dọc hành lang lên phòng khách rộng thênh thang vừa vắng vẻ vừa lạnh tanh.

Mẹ anh vẫn đi ra đi vào rồi thân :

"Ngôi nhà này thiếu tiếng cười của bọn trẻ con . Bởi vậy , nó không thể nào ấm cúng được"

Mẹ anh đúng là vừa độc đoán , vừa tham lam . Bà đòi hỏi ở Phúc nhiều quá làm anh đâm ra chán.

Từ khi anh vào học lớp một , bà đã nhồi nhét vào đầu anh cái tư tưởng phải hơn người , phải đứng đầu lớp . Bởi vậy , hầu như Phúc không có tuổi thơ . Với anh , chả chết sớm , gia đình bị phá sản đã là điều quá bất hạnh , anh lại bị mẹ ép vào một khuôn khổ cứng nhắc , nên tuổi thơ anh chẳng khác nào một nụ hoa chưa nở đã bị ép khô. Đến năm anh học cấp hai , bà suốt ngày nói về lòng oán hận , về cái

chết của ba anh , cái chết mà bà không hề chứng kiến . Nhưng qua lời của mẹ , Phúc có cảm giác như tận mắt bà nhìn thấy giờ phút sau cùng của cha Chính bà nung nấu lòng căm ghét trong anh , biến anh thành một người không có tình yêu.

Khi anh học đại học , cũng chính bà giới thiệu Hạ Dung cho anh quen . Mẹ Dung và mẹ anh là bạn thời con gái. Anh chỉ thoáng thấy cô ở những lần chở bà tới thăm mẹ Dung . Thoạt đầu , Phúc không hề chú ý tới Dung . Đến khi mẹ anh tạo cơ hội cho hai người thường xuyên gặp nhau . Dung đã bám lấy anh . Dần dà Phúc quen với sự hiện diện của cô , rồi tình yêu phát sinh thật đơn giản và dễ dàng dưới bàn tay sắp xếp của hai ba mẹ.

Ngày đó , anh còn ngu ngơ khờ khạo quá , giờ chẳng chắc hơn anh lại bị trói buộc bởi trách nhiệm . Trong tình yêu mà phải nói tới trách nhiệm nghe thật nặng nề.

Bà Hảo từ trong bước ra , giọng thất vọng :

- Hạ Dung không về với con à ?

Phúc trả lời :

- Hôm nay Dung không đến công ty.

- Thế con bé đi đâu ?

- Con không biết.

Bà Hảo lo lắng :

- Hay nó bệnh ? Con có gọi điện thoại về nhà nó hỏi thăm không ?

Phúc chép miệng :

- Mẹ khéo lo Dung đâu phải trẻ con.

Bà Hảo ngọt nhạt :

- Chính vì thế , mẹ mới lo Mày làm sao , nó theo người khác thì mất vợ đấy con ạ.

Phúc im lặng . Bà Hảo ngồi xuống ghế :

- Việc ở công ty thế nào ?

- Cũng bình thường.

- Còn ở công ty Minh Sơn ?

Phúc mệt mỏi đáp :

- Họ đã gượng lại sau đợt bị chúng ta giật mối làm ăn.

Bà Hảo lắc đầu tiếc rẻ :

- Con và ông Trường vậy mà dở , phải lần đó thừa dịp đập cho nó sụp luôn thì hay biết mấy.

Nhìn qua cửa sổ , Phúc nói :

- Mẹ làm như dễ lắm không bằng . Sau đợt đó , công ty cũng gặp khó khăn vậy.

Bà Hảo hơi cau mày :

- Khó khăn gì ? Mẹ nghe Hạ Dung nói công việc đang phát triển . Công ty Châu Á đã có chi nhánh ở Sài Gòn rồi mà.
- Cái khó là điểm này đây. Đã có chi nhánh , họ đâu độc quyền giao hàng cho mình nữa. Mà giao hàng đại trà thì các đại lý làm ăn nhỏ ngu dại gì nhận hàng qua trung gian của mình . Sớm muộn gì công ty cũng phải chuyển hướng làm ăn.

Giọng bà Hảo chát chúa :

- Vậy là để mặc lão Minh Sơn tung hoành . Con đã quên vì sao cha mình chết à ?

Phúc chợt buông một tiếng cười gằn :

- Con nhớ , nhưng xin mẹ để con yên một thời gian . Con đã vì ba và vì cả mẹ đổ hết tuổi thanh xuân và công sức vào công ty Trường Thuận . Chưa được nghỉ ngơi , dù một ngày , mẹ đã bắt con trả hận . Song bằng lòng hận thù người ta phải khổ sở đường nào , mẹ biết không ?

Mặc cho bà Hảo sững sốt nhìn mình , Phúc hằm hằm bỏ về phòng riêng . Anh không hiểu sao lại nói như thế với mẹ . Nhắm mắt lại , anh cố đừng nghĩ ngợi , nhưng hình ảnh mẹ đang đâm vào ngực , khóc nức khóc nỏ khi nghe tin ba anh chết cứ hiện lên rõ mồn một như chuyện đó vừa xảy ra hôm qua thôi.

Đã hơn 20 năm , nhưng cái ngày u ám đó vẫn khắc sâu trong tâm trí Phúc . Có lẽ tai tiếng khóc của mẹ quá the lương nên anh không thể nào quên , trong khi người được khóc là ba ruột mình thì Phúc lại không thể hình dung được , dù là gương mặt , tiếng cười , lời nói hay vóc dáng.

Với Phúc , ba anh mơ hồ lắm . Mãi sau anh được biết về ông qua lời kể của những người thân quanh mình . Trong những lời kể đó có bao nhiêu câu chuyện thật , bao nhiêu câu chuyện được hư cấu , Phúc không đoán được . Ông đã chết rất nhiều năm rồi. Vậy mà mẹ anh vẫn còn ôm mãi mối hận xưa trong lúc Phúc chỉ mong cởi bỏ.

Đốt điếu thuốc nhìn bóng mình in trên vách lẽ loi , cô độc và thấy rõ dường như gánh nặng của quá khứ vẫn còn đè nặng hai vai.

Sớm Mai Hồng

Chương 9

(sẽ được bổ sung sau)

Sớm Mai Hồng

Chương 10

Hạ Dung thích thú đưa mắt nhìn căn phòng của Kỳ :

- Ôi ! Đẹp thật . Đúng là khách sạn cao cấp có khác.

Kỳ tủm tỉm :

- Đung thích không ?

- Thích.

- Vậy anh sẽ mời em tới chơi thường hơn.

Hạ Dung ngồi xuống cái sofa rộng , trong lúc Kỳ tới quầy rót hai ly rượu.

Hai người im lặng uống từng ngụm nhỏ . Mặt Hạ Dung nóng bừng vì rượu . Cô băng quơ hỏi :

- Sống một mình như vậy , anh không buồn sao ?

Kỳ xoay cái ly và ngân nga :

- Buồn như ly rượu cạn

Không còn rượu cho say

Buồn như ly rượu đầy

Không còn một người bạn.

Tôi đã quen rồi . Nhắc tới buồn mới nhớ . Lúc nãy Dung bảo có chuyện buồn , sao không nói ra cho vui bớt nhỉ ?

Hạ Dung gượng gạo :

- Cũng đâu có gì.

Kỳ soi mói một cách cố tình :

- Không gì mà suốt bữa ăn , Dung y như người mất hồn.

Uống tiếp một ngụm rượu nữa , Kỳ hỏi trống :

- Buồn Phúc phải không ?

Dung im lặng nhìn màu rượu đỏ sóng sánh trong ly :

- Chỉ là chút bất đồng nho nhỏ trong công việc.

Kỳ trầm giọng :

- Đừng nên coi thường những chuyện nho nhỏ ấy , vì một cái lỗi một có khả năng làm vỡ cả con đề ấy.

Hạ Dung nhếch môi :

- Vậy thì sao đây ? Con đề dài mấy cây số ? Có bao nhiêu lỗi một cần được lấp , chả biết được . Thôi thì cứ để vỡ đề đi.

Kỳ nhướng mày :

- Đung đành đoạn cho nước cuốn trôi tất cả à ?

- Em là người nhần tâm mà.

Giọng Kỳ bỗng tha thiết :

- Không nên tự dần vật mình . Anh nghĩ mà tức cho Phúc . Hắn ta đang có báu vật trong tay , nhưng không biết trân trọng.

- Em mà là báu vật sao ?

Kỳ nhìn Hạ Dung thật lâu :

- Với anh , đúng là như vậy . Em không hợp với Phúc . Chỉ cần tiếp xúc với hắn một lần thôi , anh đã nhận ra điều này . Tại sao em phải ép mình vào khuôn khổ cứng nhắc rồi nghĩ đó là tình yêu chứ ?

Hạ Dung yếu ớt :

- Em yêu thật , chứ không hề ép mình.

- ĐĐúng là em yêu thật , nhưng trước kia kìa , bây giờ tình yêu ấy mong manh lắm , héo úa lắm rồi . Tại sao em luôn trốn tránh anh ? Em giải thích đi.

- Em không có gì giải thích cả . Việc đơn giản là em đã có người yêu . Phúc sẽ cưới em trong năm nay.

Kỳ bật cười khan :

- Em tin lời hứa kéo dài bao nhiêu lâu rồi của hắn à ? Anh từng nghe Chương kể là Phúc rất mê trả hận . Hắn chưa hạ gục công ty Minh Sơn thì em chưa ngồi ghế giám đốc phu nhân đâu.

Hạ Dung sửng sốt :

- Anh . . . anh cũng biết chuyện này à ?

Kỳ úp mở :

- Anh còn biết nhiều chuyện khác nữa kìa.

Nhìn Kỳ với vẻ ngờ vực , Dung hỏi :

- Anh muốn nói những chuyện gì ?

Kỳ lơ lửng :

- Những chuyện liên quan tới chúng ta . Hạ Dung nè ! Em sang công ty anh đi.

Hạ Dung nghiêm mặt :

- Anh không xấu hổ khi mở miệng nói thế sao ?

Kỳ nhún vai :

- ĐĐề nghị này phát xuất từ trái tim . Sao anh lại xấu hổ chứ ?

Đặt ly rượu xuống bàn , Hạ Dung nói :

- Em về đây.

Kỳ giữ tay cô lại :

- Em chạy trốn anh , nhưng không chạy trốn được chính mình đâu.

Hạ Dung lạnh lùng :

- Em muốn về nhà , chứ không chạy trốn ai hết.

Kỳ chặn ngay cửa , giọng tha thiết :

- Em từng nghĩ tới anh . Đúng không ? Hãy nhìn vào mắt anh , trả lời câu hỏi này bằng tiếng nói của trái tim rồi hãy về.

Hạ Dung gục đầu :

- Có nghĩ tới nhau cũng vô ích . Em không muốn cuộc sống tình cảm bị xáo trộn.

Kỳ gấp gáp :

- Em đâu phải người dễ chấp nhận số phận , anh càng không phải . Bởi vậy , anh không để mất em đâu Hạ Dung.

Giọng Dung nhỏ nhẹ :

- Em đã trả lời rồi , anh để em về.

Kỳ thở dài :

- Anh sẽ đưa em về.

D lắc đầu :

- Em đón taxi được mà.

Kỳ chép miệng :

- Em đúng là nhẫn tâm . Nhưng anh không nản đâu.

Hạ Dung dừng dừng mở cửa . Kỳ im lặng đưa cô ra cổng . Anh đón taxi , cho cô lên xe rồi đứng tần ngần nhìn theo.

Hạ Dung thả người ra ghế , mắt lim dim thích thú với màn tự nâng giá vừa rồi của mình . Với đàn ông , không thể dễ dãi được . Càng lững lờ , họ sẽ càng say , càng bỏ công đeo đuổi . Nhất định cô phải đầy đoạ Kỳ chứ không như ngày xưa cô đã từng chủ động đến với Phúc.

Càng nghĩ tới Phúc , Dung càng oán hận . Rồi anh sẽ trả giá cho thái độ của mình chiều nay.

Taxi ngừng trước nhà , Dung bước xuống và hơi sững người khi thấy chiếc Nissan của Phúc đậu bên đường.

Hừ ! Biết đến để năn nỉ , để xin lỗi sớm thế sao ? Cho dù sớm cỡ nào cũng muộn rồi . Dung đã chọn đường khác để đi , cô không đời nào quay lại đâu.

Thong thả bước vào nhà , Hạ Dung thấy Phúc đang ngồi với bà Minh , mẹ mình.

Cô thản nhiên hỏi :

- Công ty xảy ra chuyện gì hay sao mà chịu khó đến tìm em vậy ?

Phúc chưa trả lời , bà Minh đã lên tiếng :

- Con đi đâu thế ? Phúc chờ con gần ba tiếng đồng hồ . Nhắn tin cũng không nghe trả lời.

Hạ Dung nói :

- Máy nhắn con để ở công ty . Hết giờ làm việc , tìm chút thoải mái với bạn bè , đem máy nhắn theo làm gì cho phiền phức.

Quay về phía Phúc , cô hỏi :

- Tìm em chi vậy ?

Phúc nhún nhún :

- Anh có chuyện quan trọng muốn nói với em.

- Về vấn đề gì ? Nếu chuyện công ty anh nên để ngày mai.

Bà Minh nhíu mày :

- Sao lại nói vậy ? Phúc muốn tính tới chuyện đám cưới đó.

Hạ Dung cười cười :

- Ai tính cưới ai hả mẹ ?

Bà Minh gạt :

- Con nhỏ này hôm nay làm sao ấy nhỉ ? Bây giờ không phải lúc để đùa.

D tròn mắt đầy giả tạo :

-Ồ . Con hỏi thật chứ có đùa đâu.

Phúc nghiêm trang :

- Vậy em nên ngồi xuống đây.

Hạ Dung nhún vai , vút cái ví xuống bàn trước khi ngồi.

Phúc chậm rãi nói :

- Anh định chúng ta sẽ làm đám cưới . . .

Hạ Dung lắc đầu :

- Em không còn hứng thú với chuyện cưới xin nữa . Chúng ta có quá nhiều bất đồng . Anh không thấy điều đó sao ?

Phúc trầm giọng :

- Bất đồng thì vợ chồng nào chẳng có . Anh nghĩ mình sẽ vượt qua được những lăm cẩm nhỏ này.

Dung nhìn Phúc chăm chăm :

- Nhưng em thì không . Tại sao bỗng dưng anh thay đổi ý định đột ngột vậy ? Hay anh làm điều gì có lỗi , bây giờ muốn cưới để giấu lỗi của mình đi ?

Bà Minh kêu lên :

- Con nói quàng xiên gì vậy Dung ?

Hạ Dung nhăn nhó :

- Mẹ không hiểu đâu. Tội con cần nói chuyện riêng.

Bà Minh giận dỗi đứng dậy , đi một mạch :

- Hừm ! Con với cái , càng lúc càng quá quắt.

Đợi bà Minh khuất sau màn cửa . Phúc mới nói :

- Anh không muốn gây với em . Anh đang rất mực nghiêm túc đây.

Dung sầm soi móng tay , giọng hạ thấp :

- Cách đây vài tháng , em vẫn bị dẫn vật bởi chuyện cưới xin . Em muốn được làm vợ rồi làm mẹ , đó là ước mơ bình thường nhưng rất

đổi thiêng liêng của phụ nữ . Nhưng chính anh đã làm mơ ước ấy ngày càng tàn lụi . Em đã quá mệt mỏi với những lời hứa , với năm tháng chờ đợi . Tự em phải tìm cách thoát khỏi vòng luẩn quẩn của tình yêu ấy . Thú thật hiện giờ , tâm trí rất ổn , em không nghĩ tới chuyện lấy chồng . Với em , công việc là nỗi đam mê lớn nhất . Em sẽ giúp anh hạ gục công ty Minh Sơn , còn chuyện vợ chồng có duyên thì chạy đằng trời cũng không thoát.

Ngước lên nhìn Phúc , Dung hỏi :

- Tại sao anh muốn chúng ta làm đám cưới , khi mục đích của anh vẫn chưa thực hiện được ?

Phúc nói :

- Người vợ luôn là chỗ dựa tinh thần quan trọng và cần thiết cho người chồng . Anh cần một chỗ dựa để thấy mình không chông chênh.

Hạ Dung hỏi giễu cợt :

- Em có thể là chỗ dựa cho anh sao ? Nếu có thể cũng chỉ là tạm thời . Em vẫn còn sáng suốt để thấy điều đó mà . Anh bảo em tự đánh mất mình , nhưng anh không nhận ra chính bản thân anh cũng thế . Thật ra , lâu nay chúng ta đã ngộ nhận . Đó không phải là tình yêu mà chỉ là thói quen . Người ta cưới nhau vì tình yêu chứ không thể vì thói quen.

Những lời của Dung chột làm Phúc tự ái . Anh lạnh lùng nói :

- Có lẽ em đúng . Chúng ta đều ngộ nhận . Anh thật ngốc khi đề nghị muốn cưới . Không gì đáng phàn nàn bằng phải chứng kiến một sự lỗi nhịp . Nhất là sự lỗi nhịp của trái tim . Xin lỗi đã làm phiền em.

Hạ Dung xua tay :

- Không phiền đâu . Đã nói được điều suy nghĩ của mình , em thấy nhẹ nhõm là khác.

Phúc nhếch môi :

- Em định chọc tức anh à ? Anh không tức đâu . Dầu sao anh cũng ngộ lời xin cưới . Em từ chối , anh buồn thật đấy . Nhưng lòng anh cũng nhẹ nhõm không kém em.

Dứt lời , Phúc đứng dậy . Vừa bước được vài ba bước , anh đã nghe giọng Hạ Dung quát chúa :

- Mai đến công ty , em không muốn thấy con nhãi Quỳnh My trong văn phòng . Anh tự quyết định ngay đi.

Phúc không thèm dừng chân , cũng không hề quay lại . Anh dần gót trên hàng hiên rồi đi ra đường , lòng dừng dừng vô cảm.

Khi tới đây , Phúc đã ngồi suy nghĩ hàng giờ . Anh không ngờ Hạ Dung lại trả lời như thế . Cô làm cao quá sức , còn anh không thể hạ

mình hơn nữa . Dung không thích Quỳnh My . Cô muốn anh đuổi con bé rồi mới nói tới chuyện cưới xin chứ gì.

Phúc ngồi sau tay lái và đốt cho mình một điếu thuốc . Anh muốn cuộc sống tình cảm của hai bình lặng , yên ổn nên mới đề nghị cưới . Xem ra. . . cái anh cố tính tránh sẽ không tránh được rồi.

Nuốt tiếng thở dài , Phúc cố nhưng vẫn không sao thôi nghĩ về My . Có phải cô gái ấy là nguyên nhân khiến anh có quyết định mới cho cuộc đời mình không ?

Ồi ! Sao trái tim anh lộn xộn dữ vậy ?

Lẽ nào anh lại yêu con gái của kẻ anh đang oán ghét ?

Lòng bứt rứt , Phúc tăng tốc độ . Chiếc xe phóng đi thật nhanh . Con phố về khuya vắng người khiến anh say với tốc độ hơn . Nhưng tốc độ vẫn không làm Phúc quên My . Anh chưa chát nhận ra lời Hạ Dung là đúng . Cô không thể là chỗ dựa cho anh , dù hai người đã yêu nhau khá lâu . Nếu Phúc cưới cô ngay lúc này để chạy trốn Quỳnh My , có lẽ hậu quả sẽ rất tai hại , một khi tình cảm của hai người đã phai nhạt theo năm tháng.

Rõ ràng Phúc mâu thuẫn với chính mình , vì cũng chính anh cách đây vài tiếng đồng hồ đã nghĩ khác . Đã quá tuổi đôi mươi đầy đam mê bùng bột , sao anh lại thiếu chín chắn khi quyết định việc hệ trọng đến thế.

Quyết định cưới Hạ Dung đúng là hạ sách . Anh phải đối diện với bản thân , với thử thách của trái tim kia . Nếu không thắng chính mình , anh còn thắng được ai chứ.

Phúc vỗ nhẹ lên trán rồi búng điếu thuốc hút dở qua cửa xe . Đêm thành phố thật bình yên , nhưng lòng anh lại dậy tung cơn sóng.

Sớm Mai Hồng

Chương 11

Quỳnh My ngạc nhiên khi thấy xe của ông Sơn đậu trước nhà . Chạy vòng ra cửa sau , My đặt chiếc xe Dream vào sân , rồi vào nhà bằng lối bếp.

Từ ngày cho công ty Châu Á thuê tới nay , gia đình My chỉ sử dụng cửa sau . Cũng may hành lang dọc nhà và khoảng sân nằm kế bên ngoài hợp đồng thuê , nên My vẫn còn vùng đất , vùng trời riêng của mình.

Vừa bước tới ngưỡng cửa buồng , My đã nghe giọng ông Sơn khá gay gắt :

- Sao em lại để con bé My làm cho công ty Trường Thuận ? Dù ghét tôi cỡ nào , em cũng phải nghĩ chút tình nghĩa vợ chồng ngày xưa chứ.

Bà Lam Thúy phân bua :

- Tôi có muốn thế đâu . Anh thừa biết con nhỏ rất bướng . Bộ nó chịu nghe lời tôi à.

Ông Sơn bực bội :

- Tôi đã sắp xếp công việc sẵn cho nó , không ngờ nó lại coi thường tôi đến thế.

Ông Sơn chợt nhìn vào mặt bà Thúy :

- Hay là em đã cho biết sự thật , nên nó mới chống lại tôi ?

Bà Thúy cười nhạt :

- Chuyện này , anh nên hỏi thằng Trung ấy . Một tay tôi nuôi nấng , không ngờ lớn lên nó lại tệ như vậy.

Trán ông Sơn nhíu lại :

- Nó đã làm gì cơ chứ ?

Bà Thúy cao giọng phản nộ :

- Chính nó đuổi con My ra khỏi công ty ngay ngày con bé vào làm . Nó nói toẹt ra rằng Quỳnh My không phải con anh . Toàn bộ tài sản nó sẽ thừa kế , con My không được hưởng tí ti nào hết , kể cả việc được vào làm ở công ty Minh Sơn . Những lời đoạn tình ấy khiến con nhỏ khóc sưng mắt suốt mấy ngày . Nó hỏi sự thật , tôi im lặng , nên nó giận luôn tôi.

Ông Sơn giận dữ :

- Cái thằng ấy thật quá đáng . Nó quyền gì mà dám nói thế chứ ? Tôi còn sống sờ sờ mà nó đã lộng hành.

Bà Thúy nói :

- Trung không sai , con My đâu phải con anh . Nhưng gia tài nó vẫn có phần đấy.

Ông Sơn cười khẩy :

- Em đúng là tham lam . Trước kia , khi ly dị , em đã nhận phân nửa tài sản của tôi , thế là đủ rồi . Đừng hòng đòi thêm cho con My . Tôi thương nó thật , khổ nỗi nó không phải là con tôi , nên nó chẳng được hưởng gì hết.

- Thằng Trung có phải là con ông đâu ?

- Nó là cháu tôi , cháu đích tôn duy nhất của dòng họ Triệu . Nó sẽ thừa kế tất cả tài sản.

Giọng bà Thúy đanh lại :

- Anh đừng quên là ông ta có phần nửa vốn trong công ty Minh Sơn.
Ông Sơn có vẻ thách thức :

- Tôi nhớ chứ . Nhưng khi ông ta bỏ đi xa , tất cả đã thành của tôi.

- Ông mới là kẻ tham lam , bĩ ổi khi nói thế . Đúng ra , ông phải chia lại phần vốn đó cho con My.

Ông Sơn khoát tay :

- Bà muốn nói sao cũng được . Tôi tới đây vì muốn gặp Quỳnh My .
Tôi muốn nó nghỉ làm ở Trường Thuận chứ không vì chuyện tài sản.

Bà Thúy rùn vai :

- Vậy ông ráng chờ nó về mà khuyên.

Quỳnh My đứng dựa vào tường , đầu óc rối tung vì những lời vừa nghe . Ông Sơn và mẹ cô vừa nhắc tới ai ? Phải người có phần nửa vốn trong công ty Minh Sơn là ba cô không ? Nếu đúng vậy , bây giờ ông đang ở đâu ?

Cố giữ vẻ mặt thật bình thản , My bước vào , giọng ngạc nhiên :

- Ủa ! Ba !

Ông Sơn mỉm cười :

- Con mới về à ?

My gật đầu rồi ngồi xuống . Đầu óc cô bỗng dưng trống rỗng . Im lặng mất mấy giây , My mới khách sáo hỏi :

- Bữa nay ba hoàn toàn khỏe chưa ?

Ông Sơn vui vẻ :

- Khỏe . . . re . Ba đi làm lại rồi và rất buồn khi không thấy con ở công ty.

Quỳnh My nói :

- Bụt nhà không thiêng ba ơi . Con làm ở ngoài thoải mái hơn.

- Tại con nghỉ vậy thôi , người đứng sao bằng cha mẹ , anh em.

Môi nhếch lên , My nhìn những cảnh cắm chướng cắm trong bình .

Mỗi người , ai cũng thích đóng kịch , dù ai cũng đóng rất dở.

Giọng ông Sơn vang lên :

- Về làm cho ba đi.

Quỳnh My nhỏ nhẹ , nhưng cương quyết :

- Công ty con đang làm cũng tốt . Con thấy không có lý do gì để nghỉ việc hết.

Ông Sơn nói :

- Công ty Trường Thuận là đối thủ không khoan nhượng với nhà mình . Vừa rồi nhân lúc ba nằm bệnh viện , nó đã chơi chúng ta một vố suýt phá sản . Nhận con vào làm , chắc chắn họ có ý đó.

Quỳnh My ngạc nhiên vô cùng khi nghe ông Sơn nói thế . Giờ cô đã hiểu tại sao hôm đó Phúc gọi cả họ tên ông Sơn một cách xác xược

như vậy rồi . Nhưng anh có ý đồ gì khi nhàn My vào làm nhỉ ?
 Lúc Quỳnh My còn hoang mang , ông Sơn lại lên tiếng hỏi bà Thúy :
 - Tên Trường Thuận không tạo cho em ấn tượng nào sao ?
 Trán bà Thúy nhíu lại , miệng lẩm bẩm :
 - Trường Thuận ? Không lẽ Trường Thuận hỏi đó ? Không lẽ ông ta đội mồ sống dậy ?
 Ông Sơn nhếch mép :
 - Lão Thuận thì bỏ xác nơi xứ người thật rồi . Trường Thuận bây giờ do thằng con trai duy nhất của lão làm giám đốc . Thằng nhóc này cũng khôn ngoan không kém bố nó ngày xưa . Đấy . Em thử nghĩ xem . Trường Thuận nhận con My vào có mục đích không ?
 Bà Lam Thúy hỏi ngay :
 - Ai giới thiệu con tới đó ?
 Quỳnh My đáp ứng :
 - Bạn con . Minh Như là em họ của giám đốc Phúc.
 Ông Sơn nhìn Quỳnh My :
 - Hẳn ta biết ba chứ ?
 Quỳnh My liếm môi :
 - Khi nhận con vào công ty rồi , anh Phúc mới biết quan hệ giữa con và ba.
 Bà Lam Thúy nóng nảy :
 - Nhất định con phải nghỉ làm ở đó ngay lập tức.
 - Nhưng ít ra , con cũng được biết lý do chứ ?
 Ông Sơn nhìn bà Thúy . Hai người có vẻ bối rối . Cuối cùng , ông lên tiếng :
 - Con không thể làm việc cho đối thủ của gia đình mình.
 Quỳnh My chậm rãi hỏi :
 - Trên thương trường , công ty này cạnh tranh với công ty kia là chuyện thường tình . Sao ba mẹ lại đặt nặng vấn đề này nhỉ ?
 Bà Thúy vội xen vào :
 - Chuyện không đơn giản như con nghĩ đâu . Tóm lại , ba mẹ xin con đừng bướng bỉnh nữa.
 Ông Sơn cũng nói :
 - Về làm cho ba đi . Con hãy bỏ mặc những lời điên khùng của anh Trung . Nó không có quyền đối xử tệ với con.
 Quỳnh My gặng lại :
 - Nhưng những lời của anh là đúng , là sự thật phải không ?
 Im lặng một chút , My nói tiếp :
 - Công ty Minh Sơn chẳng dính dáng gì tới con hết . Bởi vậy , con sẽ tiếp tục làm cho Trường Thuận.

Mặt ông Sơn tối sạm lại , nhưng giọng vẫn ôn tồn :

- Sao con lại tin lời của Trung ? Nó tham lam mới nói thế để chiếm trọn công ty , ba hứa sẽ chia phần cho con.

Quỳnh My lắc đầu :

- Ba đừng đổ danh nữa . Con không bao giờ nhận thứ không phải của mình.

Dứt lời , cô đi vội về phòng riêng . Nằm soài ra giường lâu lắm , My mới nghe giọng bà Thúy :

- Mẹ vào được không ?

Không hề đổi tư thế , cô mệt mỏi đáp :

- Dạ , mẹ vào đi.

Ngồi xuống kế bên My , bà lo lắng :

- Con không sao chứ ?

My không trả lời . Mặt cay xè , cô hỏi :

- Con là con ai , con không được quyền biết sao ?

Bà Lam Thúy thở dài :

- Cứ như đứa con nít , đừng biết nhiều chuyện , vậy mà sưng.

- Khổ nỗi con đã lớn và luôn luôn thắc mắc về nguồn gốc của mình .

Tại sao tất cả lại giấu con ? Nếu anh Trung không vì ích kỷ nói ra sự thật này , mẹ sẽ giấu con tới chừng nào đây ?

Bà Thúy ôm mặt :

- Mẹ im lặng vì muốn tốt cho con . Người đàn ông đó đã bỏ mẹ để ra nước ngoài . Mẹ không muốn nhắc tới kẻ bội bạc ấy nữa.

Quỳnh My nhồm dậy :

- Nghĩa là sao ? Con không hiểu.

Bà Lam Thúy im lặng , mắt như chìm vào cõi mơ hồ nào đó . Thời gian chậm chạp trôi qua , nhưng bà vẫn không nói gì . Quỳnh My không dám hỏi khi thấy những vết nhăn khắc sâu trên trán mẹ . Mới vừa đó thôi mà bà trong già đi hàng chục tuổi . Lòng rưng rưng . My choài người ôm lấy mẹ.

Cô sụt sùi :

- Con thương mẹ . Con sẽ không hỏi nữa đâu.

Bà Thúy cũng ôm lấy con . Hai mẹ con nhạt nhòa nước mắt . Đợi cơn xúc cảm qua đi , bà Thúy nói :

- Nghe lời mẹ , đừng làm cho Trường Thuận nữa . Mẹ đã gặp giám đốc Phúc , cậu ta là một người đàn ông khá hấp dẫn . Mẹ không muốn con bị rơi vào lực hấp dẫn ấy vì sẽ không có kết quả tốt đâu.

Người đàn ông ra như bị bắt quả tang phạm tội , Quỳnh My lấp bắp :

- Mẹ nói gì lạ vậy ?

Bà Trung bùi ngùi :

- Mẹ đã yêu , đã gặp trắc trở và bất hạnh trong tình yêu lẫn tình vợ chồng . Mẹ không nhận xét làm đâu . Phúc tỏ ra có cảm tình với con . Anh ta sẽ nắm được trái tim ngốc nghếch của con trong tay rồi độc ác ném nó đi xa thật xa.

My đau nhói ở ngực , y như tim mình đã bị . Phúc mang vút đi rồi .
Cô thắc thỏm :

- Tại sao Phúc lại làm thế với con ?

Bà Lam Thúy chậm chạp đáp :

- Vì Phúc muốn trả hận . Ngày xưa chính ông Sơn đã làm gia đình cậu ta tán gia bại sản . Vì muốn trốn nợ , ông Trường Thuận đã bỏ đi thật xa và chết nơi đất khách quê người . Gia đình họ đã ghét ông Sơn , giờ càng ghét hơn . Mười mấy hai mươi năm qua mẹ tưởng họ đã quên mối thù xưa . Nào ngờ vừa rồi lại nhằm lúc ông Sơn ngã bệnh , họ đã chơi công ty một vố suýt phá sản.

Nhíu nhíu mày , bà Thúy lẩm bẩm :

- Ngày xưa , gia đình Trường Thuận đã khánh kiệt . Họ nghèo đến mức lo ăn học cho con còn không xong , sao bây giờ lại có vốn để thành lập công ty ? Chắc chắn phải có người hậu thuẫn . Nhưng người đó là ai nhỉ ? Có khi nào ông Thuận còn sống và đã trở về không ?

Quỳnh My lắc đầu :

- Không thể nào . Minh Như nói với con ba của Phúc chết lâu rồi , làm gì có chuyện ông ấy đội mồ sống lại.

Bà Thúy nhếch môi :

- Cuộc đời mà , chuyện gì lại không có . Trở về Việt Nam , với lớp vỏ bọc khác , với cái tên khác , ông ta vẫn dễ sống hơn . Người ta không thể đòi nợ Ông Thuận . Nhưng ngược lại , ông ta có thể đòi nợ , thậm chí trả hận bằng nhiều hình thức.

Quỳnh My lo lắng với những lời mẹ vừa nói . Nếu thật Phúc xem cô như vật tế thần nhằm trả hận , thì không gì đau hơn . Tội nghiệp cho cô lâu nay đã xem anh như một mẫu đàn ông lý tưởng . Tội nghiệp cho cô mãi thăm nghĩ tới P , dù biết anh đã có Hạ Dung kế bên.

Giờ vỡ mộng rồi , có lẽ My nên xin nghĩ việc như lời mẹ vừa khuyên . Nghĩ việc thì không khó . Nhưng cô sẽ không được nhìn thấy P , nghe anh tỉ mỉ phân tích những vấn đề trong dự án mà cô chưa hiểu . My sẽ lại rơi vào khoảng cô đơn lạc lõng như trước đây . Mới tưởng tượng chừng ấy thôi , cô đã hốt hoảng đến lạnh người . Trời ơi ! Lẽ nào cô đã yêu rồi ?

Chắc là không đâu . Quỳnh My thần thờ nhìn mẹ . Bà Thúy chép miệng :

- Con và ông Sơn không quan hệ ruột rà gì cả . Nếu vì ông ấy , con phải lãnh hậu quả chuyện thù oán thì đúng là oan uổng.

Quỳnh My bối rối hỏi :

- Vậy con phải làm sao đây ?

Bà Thúy phán một câu chắc nịch :

- Nếu con không có gì với P , mẹ nghĩ tốt nhất nên tránh xa hẳn ra.

My vội vàng nói :

- Dĩ nhiên là con không có gì rồi . Phúc sắp cưới vợ . Cô ta đã tới đây coi nhà với giám đốc Kỳ . Mẹ nhớ không ?

Bà Trung ngờ ngàng :

- Vậy sao ? Mẹ lại tưởng cô ta là nhân tình của Kỳ chứ ?

Quỳnh My nói tiếp :

- Hạ Dung và Phúc quen nhau lâu lắm rồi . Dung là trợ lý của anh ấy mà.

Bà Lam Thúy vụt hỏi :

- Con nhỏ đó có làm khó làm dễ con trong công việc không ?

My ngập ngừng :

- Dung rất kiêu căng , khó chịu , trong công ty chả ai thích . Cô ta ghét con ra mặt . Đã có lần Dung và Phúc giận nhau vì con.

- Nếu vậy , con nghỉ càng sớm càng tốt.

Thấy My lặng thinh , bà Trung nói tiếp :

- Hay con không đành xa hẳn ta ?

Quỳnh My áp ứng :

- Không phải đâu mẹ . Nhưng con không cho rằng Phúc trút căm ghét vào con . Với con , anh rất chân thật và tử tế.

Bà Trung cười khẩy :

- Người đàn ông nào cũng có hai ba bộ mặt , lịch lãm hào hoa , đều giả độc ác , chánh nhân quân tử . Hiện giờ , Phúc đang đội lốt chính nhân quân tử , lịch lãm hào hoa . Khi con sa bẫy rồi , hẳn sẽ hiện nguyên bộ mặt đều giả độc ác để làm khổ con.

Quỳnh My ngọ nguậy những ngón tay . Cô định nói lên suy nghĩ của mình , nhưng rồi lại mím môi im lặng . Có lẽ mẹ đang nhớ tới người đàn ông của bà rồi cho rằng Phúc cũng thế . Quỳnh My đâu thể trách mẹ , nhưng cô không muốn nghe bà nói về Phúc như vậy . Anh là người tốt . Ấn tượng về những lần gặp gỡ tình cờ như định mệnh vẫn in đậm tính cách anh trong tâm trí My . Rõ ràng Phúc có cảm tình với cô kia mà . Chẳng phải Minh Như từng bảo Phúc hay hỏi về My đó sao ? Nếu không thích cô , anh tò mò làm chi.

Bà Thúy chột cao giọng :

- Con cho là mẹ lắm chiêu . Đúng không ?

- Con đâu dám . Con chỉ nghĩ rằng Phúc không tệ như mẹ tưởng.
- Mẹ biết con sẽ nói thế . Người ta thường bảo trái tim mù lòa , thật thâm thúy . Con sẽ không thấy bất cứ điểm xấu nào của P , dầu anh ta có tính hại con không ngóc đầu lên nổi.

Quỳnh My kêu lên :

- Sao Phúc lại làm thế , khi con và ba , à , ông Sơn không phải là cha con ?

Bà Lam Thúy nói :

- Trên pháp luật , ông ấy vẫn là ba của con . Chẳng lẽ con sẽ rêu rao cho thiên hạ biết con là con hoang à ?

Quỳnh My lạnh người vì từ con hoang độc đáo mà bà Thúy vừa cố ý nhấn mạnh . Cố ghìm sự xúc động , cô hỏi bằng giọng khàn đặc :

- Thật ra , ba ruột của con đâu rồi ?

Bà Thúy khổ sở :

- Mẹ không biết . Ông ấy đã bỏ ra đi khi mẹ đã có con trong bụng . Chắc ông ta không hề biết mình đã để lại một giọt máu rơi , nên thanh thản ra đi , bỏ mặc mẹ với tất cả nhọc nhằn , khổn khổ.

My ngập ngừng :

- Sau đó , mẹ gặp ba và ông đã đồng ý làm chiếc phao cho mẹ ?

Bà Trung gạt đầu :

- Ông Sơn không quân tử như vậy đâu . Mẹ đã lừa ông đó.

Căn phòng bỗng chìm trong im lặng . My xót xa nhìn mẹ . Chắc hẳn lòng bà rất đau khi phải thú nhận như thế với con gái . Có lẽ My không nên động tới nỗi đau của mẹ nữa.

Cô chưa biết lắng sang chuyện khác bằng cách nào , bà Trung đã nói :

- Hồi xưa , gia đình ngoại và gia đình ông Sơn là chỗ làm ăn thân tình . Hai bên đã hứa sẽ kết sui gia với nhau và chuyện đó đã thành hiện thực khi dì Lam Uyên về làm vợ của Thanh , em trai ông Sơn . Đám cưới này đã thắt chặt thêm sự thân tình của hai nhà . Nhưng gia đình ngoại lại không may mắn gặp thời như gia đình Minh Sơn nên càng làm ăn càng thua lỗ . Đang học đại học , mẹ phải bỏ ngang để về phụ ngoại buôn bán cầm chừng . Trái lại , gia đình ông Sơn chuyển sang kinh doanh vật liệu xây dựng và nhận thầu những công trình lớn nên càng lúc càng phát.

Quỳnh My chen vào :

- Sao ông ngoại và mẹ không chuyển hướng làm ăn như họ ?

Bà Thúy nhếch môi :

- Ông ngoại lúc đó già yếu rồi , trong nhà chỉ mỗi mình mẹ thì làm được gì , trong khi bên gia đình ông Sơn rất nhiều người . Ngoài anh

em ông ấy ra , còn có dì Lam Uyên lúc này là con dâu và một người nữa.

Mắt bà Trung chột xa xôi :

- Anh ta được đặt tên là Lượm , vì ba ông Sơn trong một chuyến đi buôn đã lượm anh ta về nuôi rồi cho ăn học . Mẹ còn nhớ hồi bé , anh em nhà ông Sơn đối xử rất ác với Lượm . Họ xem Lượm như một tên đầy tớ không hơn không kém , nhưng anh ấy không bao giờ phàn nàn mà luôn chịu đựng mọi việc để được học . Khi lớn lên , Lượm là người đắc lực nhất trong ba người đàn ông của công ty Minh Sơn . Chính anh ấy đã chỉ huy các công trình lớn mà gia đình họ trúng thầu.

Giọng bà Thúy chột trầm xuống :

- Dì Lam Uyên làm dâu được mấy năm thì bố chồng mất . Theo di chúc để lại , toàn bộ tài sản được chia đều cho hai người con ruột và một phần cho Lượm . Di chúc này khiến anh em ông Sơn rất tức , nhưng không biết làm sao giành lại phần tài sản phải chia cho Lượm . Nhưng để điều hành công ty cho tốt nên anh em ông Sơn vẫn cắn răng cam chịu . Vả lại , lúc này , ông Lượm làm được rất nhiều tiền cho công ty MS , nên hai anh em ông Sơn không làm gì được Lượm . Chỉ tội ông ấy ngoài công việc quản quát ở những công trình ra , thời gian còn lại của một ngày , ông ấy rút vào nỗi cô đơn và mặc cảm . Ông ấy chỉ vui khi gặp mẹ , trò chuyện với mẹ . Từ lâu , mẹ cũng dành nhiều tình cảm cho con người tội nghiệp ấy . Khổ nỗi gia đình ngoại con không bằng lòng vì chê xuất thân của Lượm.

Bà Thúy nhếch môi đau đớn :

- Thế là hai người đành yêu nhau lén lút . Điều này khiến Lượm đã mặc cảm lại càng mặc cảm hơn , trong lòng anh luôn nung nấu một nỗi buồn u uất và một ý chí làm giàu . Ngoài mẹ ra , không ai hiểu được những mâu thuẫn xung đột trong lòng Lượm.

Bà Thúy cười buồn :

- Yêu một người như thế vừa mê đắm vừa đau khổ . Tình yêu càng bế tắc người ta càng cuồng dại lao vào , nhất là tình yêu của những người còn trẻ . Lúc đó , mẹ trẻ hơn con bây giờ , và có lẽ khờ khạo hơn con bây giờ . Trong lúc mẹ đang hạnh phúc lẫn khổ sở với mối tình của mình thì đại họa đã giáng xuống cho cả hai gia đình . Vợ chồng dì Lam Uyên đều bị chết thảm trong một tai nạn giao thông , đồng thời cũng xảy ra một tai nạn thảm khốc ở công trình xây dựng mà Lượm chịu trách nhiệm thi công.

Quỳnh My rùng mình :

- Thì ra là vậy.

Từ bé , cô đã nghe ngoại nhắc về dì Lam Uyên . My biết dì Uyên chết trẻ , nhưng không ngờ dì ấy chết thảm đến thế.

Giọng bà Thúy sùng sục :

- Ông Sơn đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Lượm và người lãnh thầu khu chung cư ấy là ông Trường Thuận.

Tim My chột đập mạnh khi nghe mẹ kể tiếp :

- Sau khi điều tra , người ta kết luận rằng công trình xây dựng không đúng theo thiết kế , nhất là phần vật liệu . Hầu như tất cả vật liệu tốt đều bị tráo loại thứ phẩm . Chính vì vậy khu nhà đang xây đã bị sụp đổ do kém chất lượng , đè chết một số công nhân.

Quỳnh My rụt rè hỏi :

- Sau đó thì sao hả mẹ ?

Bà Lam Thúy than thở :

- Sau đó à ? Hình như tất cả cũng sụp đổ theo khu nhà định mệnh ấy . Người ta kết tội ông Trường Thuận và ông Lượm gian dối trong thi công , ăn bớt vật liệu gây tử vong cho người vô tội . Ông Thuận là chủ thầu phải bồi thường một số tiền rất lớn cho gia đình các nạn nhân . Ngoài ra , hai người còn phải chờ ra toà lãnh án . Dù Lượm thề với mẹ rằng ông không hề nhúng tay vào chuyện gian dối đó , nhưng mẹ vẫn không thể tha thứ cho ông ta.

Quỳnh My kêu lên :

- Thì ra anh Trung là con dì Lam Uyên . Vậy mà tất cả mọi người đều giấu con.

Bà Thúy lắc đầu :

- Không phải giấu mà mọi người muốn Trung không lạc lõng hay mặc cảm vì mồ côi.

Im lặng một lát , bà Trung nói tiếp :

- Sảy cha còn chú , sảy mẹ bú dì . Lam Uyên chết , mẹ phải lo chăm sóc Trung . Lúc đó nó mới ba tuổi , nay ốm mai đau . Chính Trung là cái cầu nối ông Sơn đến gần mẹ hơn.

- Bộ ba Sơn không biết mẹ với ông Lượm sao ?

- Lúc đó , thật sự mẹ không biết Mẹ chỉ nghĩ đơn giản rằng mẹ và ông Sơn cùng lo cho đứa cháu mồ côi của mình . Nhưng Lượm lại trách mẹ đã để tình cảm đi quá xa với một người mà anh ấy rất ghét . Đang đau đớn bởi cái chết của Lam Uyên , mẹ đâm ra giận Lượm . Thế là mẹ bỏ mặc Lượm đang thắc thỏm lo âu chờ ngày tòa định tội , mẹ cố ý thân mật với ông Sơn để chọc tức anh ấy.

Quỳnh My thắc mắc :

- Tại sao ông Trường Thuận và ông Lượm chưa phải ngồi tù hả mẹ ?

- Họ đã cùng nhau bỏ trốn trước ngày phải ra toà . Khi ông Lượm đi

rồi , mẹ mới biết đang mang thai con trong bụng . Tuyệt vọng vì anh ấy đi không một lời hứa hẹn , không một lời từ giả , mẹ đành nhận lời làm vợ Ông Sơn với cái tiếng là vì nghỉ tới thằng Trung mồ côi , vì thương cháu nên sợ nó chịu cảnh bị bác dẫu ước hiếp . Không đầy một tháng sau , đám cưới được tổ chức . Người ta tin rằng đám cưới này sẽ xua hết xui rủi , buồn phiền của cả hai gia đình . Mẹ không biết chuyện ấy có thật không , nhưng cái đám cưới đã cứu danh dự của mẹ và giúp con có một người cha để ngăn mặt với đời.

Quỳnh My tròn mắt :

- Ba không nghi ngờ gì cả sao ?

- Không hề.

Bà Trung chột nhếch môi chua chát :

- Gần tới ngày sinh , mẹ lại bị trượt chân té , thế là sinh mổ . Con nằm lòng kính như một đứa trẻ thiếu tháng nên chẳng ai nghi ngờ gì hết . Đôi lúc mẹ nghĩ , dường như số phận đã sắp xếp tất cả . Mãi cho đến năm con 16 tuổi , mọi việc mới đổ bể ra . Từ lâu , ông Sơn muốn có thêm một đứa con trai , nhưng mẹ lại không sinh nữa . Ông Sơn kêu mẹ cùng ông đi khám bệnh xem có vấn đề gì không . Kết quả thật u ám khi bác sĩ tuyên bố ông Sơn mắc chứng vô sinh bẩm sinh.

Khẽ cười bằng giọng khô khốc , bà Thúy nói tiếp :

- Thế là giống bão nổi lên sau mười mấy năm êm ả . Ông Sơn khẳng định con là con của ông Lượm và tuyên bố ly dị . Cuộc ly dị ấy kéo dài mấy năm trời mới xong . Khi ra tòa , để giữ thể diện cho nhau , cả hai đồng ý khai rằng vì bất đồng quan điểm . Tòa lại bảo ban , khuyên can , hòa giải với hy vọng sẽ hàn gắn lại nhưng đổ vỡ vì con còi . Họ nào biết ba mẹ ly dị chính vì con cái . Cuối cùng cũng đầu vào đó , mẹ đã đòi hỏi rất nhiều khi ly dị . Kết cuộc , phân nửa tài sản đã thuộc về mẹ . Ông Sơn mắng mẹ tham lam , đê tiện . Mẹ mặc kệ những lời mắng ấy . Lẽ ra , mẹ phải được phân nửa công ty Minh Sơn kia , nhưng tòa bác bỏ đòi hỏi này , với lý do công ty MS không phải là tài sản riêng của hai vợ chồng . Không lấy lại được phần vốn trước kia của ông Lượm , mẹ vẫn lấy được nửa tài sản để sau này cho con . Mẹ đúng là tham lam , đê tiện , nhưng mẹ không hề xấu hổ.

Quỳnh My ngập ngừng :

- Ba ruột của con hiện giờ ở đâu ?

- Mẹ không biết . Nhưng cùng bỏ trốn , ông Trường Thuận chết , có lẽ ba con cũng cùng số phận . Hai mươi mấy năm rồi chứ ít ỏi gì , vậy mà một chút tin cũng không có.

- Mẹ đã quên ba thật rồi sao ?

Bà Thúy im lặng , rồi nói nhỏ :

- Mẹ không muốn nhớ . Thật đó.

Nhìn My , bà ngậm ngùi :

- Cuộc đời mẹ là một bài học , con hãy tự rút ra cho mình những kinh nghiệm sống . Không ai có thể ngược dòng thời gian để làm lại một cuộc đời khác hoàn hảo hơn cuộc đời đã trải qua đâu.

Đứng dậy , bà Thúy lặng lẽ bước khỏi phòng của Quỳnh My . Lòng cô bỗng dưng buồn như chưa bao giờ buồn đến thế . Bây giờ , My đã rõ nguồn cội của mình , nhưng cái nguồn cội ấy xem ra càng mù mờ , tăm tối hơn bất cứ sự tăm tối nào.

Ba ruột của cô không còn tồn tại trên cõi đời này . Rốt cuộc , Quỳnh My vẫn không hiểu gì hơn về chính mình . Mẹ nói đúng . Cứ vô tư như trẻ con thế mà hay . ..

Quỳnh My nhếch môi nhìn bóng mình trên vách . Ngoài sân , có chiếc lá vàng vừa rụng.

Trời trở gió . Hình như sắp mưa . Có cơn mưa nào xóa sạch hết những buồn phiền trong lòng mẹ cô không ? Có cơn mưa nào thổi đi hết những ray rứt trong hồn My không ?

Chắc là không . Nhưng đâu sao My vẫn đợi mưa về.

Sớm Mai Hồng

Chương 12

Vừa bước tới cửa phòng giám đốc , Quỳnh My đã vội nép vào tường khi nghe giọng Hạ Dung đánh đá vang lên :

- Cuối cùng , anh đã thừa nhận tình cảm của mình . Nhưng anh nên nhớ Quỳnh My là ai . Chú Trường sẽ phản ứng ra sao , khi anh nhận nó vào làm và sa thải em.

Phúc bất bình :

- Em muốn sang công ty Châu Á , anh không cần . Nhưng em không thể nói anh sa thải em.

- Em từ`ng tuyên bố . Có Quỳnh My sẽ không có Hạ Dung . Một tuần đã trôi qua , con nhãi ấy vẫn ngang nhiên bệch hình bệch dạng trước mắt em . Vậy nghĩa là anh chọn nó , bỏ em rồi còn gì.

- Em không cần nói nhiều . Anh cần yên tĩnh để làm việc.

Hạ Dung mím môi :

- Anh sẽ ân hận khi để em đi.

Nghe tiếng giày của Hạ Dung gõ cồm cộp trên nền nhà , Quỳnh My

vội chạy vào nắp ở hành lang kế bên . Đợi cô ta đi xuống cầu thang xong , My mới bước ra , trên tay cô là tờ đơn xin thôi việc.

Sau bao đêm trần trọc , cô đã nhất định xin nghỉ . Cô không muốn phải đau khổ hơn nữa với tình cảm vô vọng này.

Tâm hồn người ta nghĩ cũng lạ . Bề ngoài My luôn chối khi Minh Như trêu cô và Phúc . Nhưng về đêm suy tưởng , mơ mộng lung tung , cô bàng hoàng nhận ra hình bóng Phúc đã ngự trị trong tim cô từ hồi nào mà cô không hề biết . Đến khi nghe mẹ kể chuyện oán hận ngày xưa , Quỳnh My như chìm tận đáy buồn phiền . Vào công ty , cô chẳng khác nào mất hồn , cứ ngơ ngơ dõi theo dáng P . Mấy ngày nay , trông anh lằm lì đến phát khiếp . Nhân viên trong công ty thì thầm rằng giám đốc và trợ lý có chiến tranh , ai khôn ngoan phải biết rút vào vỏ như ốc khi biển động.

Quỳnh My đã rút vào vỏ rồi mà Hạ Dung vẫn gai mắt . Cô ta không mắng mỏ My nữa , nhưng lại giao việc khiến My tối tăm mắt mũi . Hạ Dung muốn My phải xin nghỉ . Đúng lúc My chán nản định buông xuôi thì mọi việc lại khác . Chính Hạ Dung ra đi trước My . Vậy là đơn này cô có nên đưa cho Phúc không , khi anh và Hạ Dung đã không hàn gắn được nữa ?

Quỳnh My bước tới cửa sổ , nhìn xuống phố . Hai hàng cây hoàng hậu vàng rực bông vẫn không làm hồn cô bớt u ám.

Cô làm đơn xin nghỉ vì đã thông suốt những lời mẹ nói nhiều hơn vì Hạ Dung . Do đó , chuyện Dung rời Trường Thuận đâu liên quan tới cô.

Hít một hơi thật sâu để tự trấn an mình . My mạnh dạn bước tới phòng giám đốc và gõ cửa.

Giọng Phúc ấm áp vang lên :

- Mời vào.

Quỳnh My hơi ngẩn ra khi thấy Phúc đang trầm tư *với điều thuốc trên môi . Cô rút rè đứng trước bàn mà không biết phải mở lời thế nào.

Dụi điều thuốc hút dở vào gạt tàn , Phúc mỉm cười :

- Em ngồi đi.

Thấy My cứ ngần ngại , anh ân cần :

- Có chuyện gì à ?

Quỳnh My không trả lời mà đưa tờ đơn cho anh . Phúc cau mày :

- Sao lại xin nghỉ ? Em gặp khó khăn gì ?

My lắc đầu . Phúc lại hỏi :

- Vậy tại sao ?

- Tôi có ghi rõ lý do trong đơn.

Phúc chăm chú đọc :

- Vì lý do gia đình.

Ngước lên nhìn My , Phúc hỏi :

- Nghĩa là sao ? Tôi chưa hiểu rõ ý nghĩa những cái chấm lửng của em ?

Quỳnh My vẽ những vòng tròn lên mặt bàn :

- Tôi nghĩ anh hiểu rõ , vì anh là con trai duy nhất của ông Trường Thuận mà.

- Thì ra là vấn đề này . Tôi biết em là ai , nhưng vẫn tha thiết mời em vào làm việc cho công ty . Tại sao em lại ngại khi chúng ta là con cháu ? Chuyện của người lớn đâu liên quan tới mình ?

Quỳnh My nhếch môi :

- ĐDành là vậy . Nhưng lẽ nào lòng anh không một chút suy tư ?

Phúc nói :

- Tôi có nghĩ , nhưng không ở điểm nhìn u ám như em.

Quỳnh My lắc đầu :

- Tôi không tin , vì tôi biết mục đích sống của anh là trả hận . Tôi không muốn mình là nạn nhân của một tội lỗi mà mình không hề tham dự.

Phúc rút một điều thuốc và nóng nảy đặt lên môi :

- Nếu em đã nói thế , tôi không còn gì để giải thích . Em đi được rồi đấy.

Quỳnh My thoáng ngỡ ngàng vì lời nói lạnh như tiền , khô như đá của P . Mắt cay xè , cô gục đầu , đi như chạy về phòng.

Giờ này , mọi người đã ra về . Khung cảnh vắng lặng càng làm My tủi thân . Gục đầu xuống bàn , cô nức nở khóc mà không sợ ai nghe thấy.

Thế là xong . Lẽ ra phải nhẹ nhõm vì đã giải quyết rốt ráo vấn đề , thì lòng càng nặng nề hơn . Cô nhận ra rằng cái lá đơn xin nghỉ việc ấy chẳng nghĩa lý gì cả , vì dù My có rời xa chỗ này , hồn cô vẫn vương vít nơi đây.

Nhưng tại sao cô phải nhớ tới Phúc cơ chứ ? Tại sao cô lại yêu Phúc khi cô chưa biết nhiều về anh ? Đó có lẽ là ngộ nhận , rồi My sẽ quên khi đã xa anh thôi . Nếu đã tự tin như vậy thì hãy lau khô nước mắt đi.

Ngẩng đầu lên tìm khăn giấy , tìm Quỳnh My như muốn ngừng đập khi thấy Phúc đang đứng tựa cửa văn phòng , tay khoanh trước ngực , mắt nhìn cô đăm đăm . Cái nhìn của anh có tác dụng như liều thuốc tê thật mạnh , làm tê liệt mỗi hành vi cũng như ý chí của My . Cô cũng không thể rút mắt mình khỏi gương mặt P . Cái gương mặt vừa

thân thương vừa dễ ghét , vừa gần gũi vừa xa xôi cứ khiến cô khôn khổ từng giờ.

Lúc My còn đang ngồi chết trân trên ghế , Phúc đã bước đến bên cô . Rất tự nhiên , anh ngồi xuống cầm tay My , bóp nhẹ.

Hành động của Phúc làm Quỳnh My khờp đến mức chỉ biết ngồi im như con búp bê trong tủ kính.

Anh nhỏ nhẹ :

- Được yêu thương nhau thật hạnh phúc biết bao nhiêu . Tại sao anh phải giữ mãi trong lòng oán hận chứ ? Khi chúng ta gặp nhau lần đầu ở sân bay , anh đã không thôi nghĩ về em . Trái tim người ta nhỏ bằng nắm tay nhưng lại rất tham lam . Dù đã có Hạ Dung , anh vẫn muốn có được em , dầu lúc ấy anh chưa biết em là ai , ở đâu , tên gì . Suốt ngày bù đầu với công việc , nhưng chỉ rảnh đôi ba phút , anh đã nhớ tới em . Lần gặp lại ở nhà hàng , anh bỗng tin một cách ngu ngơ rằng chúng ta có duyên , nhất định sẽ gặp lại lần nữa.

Khẽ chùi giọt nước mắt vừa tràn khỏi mi của Quỳnh My , Phúc tiếp tục nói :

- Khi gặp em lần thứ ba ở cổng bệnh viện , anh tin rằng duyên phận là chuyện có thật . Linh tính cho anh biết em cũng nghĩ tới anh , như anh luôn nghĩ tới em.

Rút mạnh tay lại , Quỳnh My lí nhí :

- Tôi không có.

Đắm đuối nhìn vào mắt cô , Phúc gằng :

- Thật không ? Sao lại khóc ? Sao lại đỏ mặt ? Sao lại không nhìn anh ?

My phụng phịu :

- Ai biểu anh nạt rồi đuổi người ta.

- Tại em xúc phạm tới tình cảm thiêng liêng của anh.

- Nhưng tôi không tin . Nhất định không tin . Giữa chúng ta chả có gì cả . Anh để tôi đi về.

Vừa nói , My vừa đứng dậy , bước thật nhanh . Nhưng Phúc còn nhanh hơn . Anh nắm tay cô kéo lại thật mạnh . Phúc kéo mạnh đến mức Quỳnh My ngã sấp vào người anh.

Dường như chỉ chờ có thế , Phúc vòng tay ôm My vào lòng . Sự va chạm này khiến người My nhũn như con chi chi . Cô cố đẩy Phúc ra , nhưng không nổi . Anh hạ giọng :

- ĐỪNG về , Quỳnh My . Anh rất cần em.

My gằn từng tiếng :

- Tôi không phải Hạ Dung . Ông làm người rồi , thừa giám đốc .

Người ông cần là chị ấy mới đúng.

Phúc lắc đầu :

- Anh và Hạ Dung chấm dứt rồi . Cô ấy đã bỏ anh để đến với một giám đốc giàu có hơn.

Quỳnh My tức tưởi :

- Vậy anh càng phải để tôi đi , vì tôi không phải người thế chỗ chị ấy.

Phúc hơi khựng lại vì những lời của My . Buông cô ra , anh nói :

- Xin lỗi . Anh thật lỗi mẫn.

Bỏ mặc Phúc ở lại , Quỳnh My vớ cái xách tay , chạy một mạch ra cầu thang . Trời đổ mưa từ bao giờ . My thất vọng ngồi phịch xuống bậc tam cấp và khóc.

Những lời vừa rồi của Phúc là đùa hay thật nhỉ ? Lẽ nào anh có thể tán cô gái khác khi mới chia tay với người yêu đã theo mình bao nhiêu năm ?

Nhưng Phúc không có vẻ gì dối trá . Ánh mắt anh khiến cô thổn thức đến tận bây giờ . Có nên tin vào đôi mắt ấy không ?

Trái tim My cứ đau nhói nhói . Cứ nghĩ tới việc bắt đầu từ giờ sẽ không còn được hàng ngày gặp mặt P , My đã chịu không nổi .

Nhưng dù thế nào , cô cũng đâu thể ở lại đây.

Vùng ngồi dậy , My băng đại ra giữa mưa . Gió thổi từng cơn khiến cô lạnh run , mũi nghẹt cứng . Người tê điếng , My co ro ôm cái ví vào lòng cố tìm một chiếc xe.

Con đường trắng xóa mưa , không một chiếc xích lô . Chịu không nổi lạnh , Quỳnh My chạy trở vào công ty . Nhưng mới tới nửa sân , cô đã khụy xuống vì lạnh . Ngay lúc đó , Phúc từ hành lang ào ra đỡ cô lên . Tựa hẳn người vào Phúc , My để mặc anh lôi mình vào . My co ro , run rẩy và ướt từ đầu đến chân . Cái váy đồng phục của công ty dính sát vào người khiến cô có cảm giác bị lột trần dưới ánh mắt của Phúc.

Mặt tỉnh như không , Phúc dìu cô vào phòng . Để cô vòng tay ôm ngực đứng co ro một góc , anh vào trong lấy ra cái khăn lông thật to. Vừa đưa cho My , anh vừa ra lệnh :

- Lau khô tóc và ủ ấm người . Nếu em không muốn bị viêm phổi.

Quỳnh My riu ríu làm theo . Vừa lau tóc , cô vừa hắt hơi liên tục làm Phúc sốt ruột :

- Em muốn cảm rồi . Đúng là khổ.

Ủ người trong lớp khăn dày , My nói bằng giọng nghẹt cứng :

- Ăn thua gì tới anh mà khổ ?

- Khổ vì bỗng dưng anh phải dầm mưa . Anh đang lạnh muốn chết đây.

My ngán ngừ vài giây rồi bảo :

- Trả khăn cho anh nè . Nếu không , lỡ bệnh lại đổ thừa tôi.
Thấy cái khăn cho Phúc , My ngồi co lại một góc ở salon trông thật tội.

Đến kế bên , Phúc bảo :

- Nếu em không ngại , lấy áo anh mặc đỡ nhe . Để lạnh quá , mặt tái xanh trông xấu lắm.

Vội đưa tay lên che hai bên má , My áp úng :

- Anh anh ở đâu mà có ?

Phúc hất mặt vào trong :

- Anh có cả tủ quần áo ở đây.

Keo My đứng dậy , anh đưa cô vào phòng trong . Ở đó , My thấy có một cái nệm dưới đất , một tủ nhỏ và một quầy rượu nhỏ.

Dù đang lạnh đến đánh bở cạp , My vẫn kêu lên ngạc nhiên :

- Anh ở đây à ? Vậy mà tôi không hề biết.

Phúc trả lời :

- Chỉ thỉnh thoảng thôi . Đôi khi đi chơi quá khuya , không phiền gia đình , tôi tấp vào đây để qua đêm.

Lấy trong tủ ra cái áo somi màu đen to , rộng , dài , Phúc nhỏ nhẹ :

- Em mặc tạm rồi quần cái mền nhung kia vào . Bảo đảm sẽ ấm như đêm mùa hạ.

Lòng dâng lên một chút rưng rưng , My cắn môi :

- Cảm ơn.

Bước vào toa- Let , My nhìn gương và bắt gặp một bộ mặt bờ phờ với mái tóc rối ướt nước.

Eo ơi ! Thật là xấu . Mà Quỳnh My chỉ muốn Phúc nhìn thấy cô xinh đẹp thôi.

Phụng phịu với chính mình , My thay vội chiếc sơ mi và tũm tĩm cười khi thấy cái áo dài gần tới gối.

Xắn tay áo lên , cô luống cuống khi bậu áo quá to , cổ áo quá sâu . Mặc chiếc áo này trong thật buồn cười . Nhưng vẫn hơn mặc áo ướt như dán vào người.

Đẩy cửa , My lúng túng trở ra . Cô ngượng đến chín người khi bắt gặp nụ cười nửa miệng dễ ghét của P.

Cô giậm chân :

- Tôi giống con rối lắm phải không ?

Phúc vội nghiêm mặt :

- Đâu có.

- Vậy sao anh cười ?

- Anh chỉ mỉm cười vì thích thú khi thấy cái áo của mình bỗng dưng dễ thương chi lạ . Nào ! Lại đây ủ ấm , không thôi lại hắt hơi nữa.

Quỳnh My mềm cả lòng vì giọng nói vừa ngọt vừa êm của Phúc.
Mẹ vẫn bảo "mật ngọt chết ruồi" . Bộ My quên rồi sao ?
Bỗng dưng cô giật mình vì đã đi quá lố nhưng dè dặt , lễ nghĩa cần phải có . Giữa công ty lớn mấy tầng lầu , trong một phòng như phòng ngủ chỉ có cô và anh . Cô lại đang phong phanh trong cái áo quá khổ của anh . Chưa chắc trời chịu tin hai người trong sáng.
Quần vội vào người lớp chăn Trung Quốc mịn như nhung , Quỳnh My lo lắng :

- Trời mưa dai quá.

- Đương nhiên . "Trời không mưa anh cũng lạy trời mưa" mà . Cám ơn mưa đã giữ chân em.

Quỳnh My lại hắt hơi . Xoa xoa mũi , cô lẩm bẩm :

- Đúng là ác !

Phúc tủm tỉm cười :

- Nhưng đáng yêu phải không ?

- Anh nên hỏi Hạ Dung chứ đừng hỏi tôi . Tôi không tin bất cứ lời nói nào của anh đâu.

- Anh không ngờ em có tinh thần cảnh giác cao độ còn hơn cả Tào Tháo . Đa nghi khó sống lắm bé ơi.

Quỳnh My kéo lại cái chăn :

- Điều đó còn tùy thuộc đối tượng . Với anh , tôi không thể tin được rồi.

Phúc lắc đầu đứng dậy . Anh vào toa- Let , lấy cái áo của My ra.

Nhìn cái áo ướt nhẹp trên tay Phúc , My nóng mặt :

- Anh định làm gì vậy ?

Giọng Phúc thật bình thản :

- Tôi mang qua phòng kế bên mở quạt cho khô.

Nói dứt lời , Phúc đi ra ngoài . Sự quan tâm của anh khiến My xúc động . Rõ ràng ngay chính cô cũng chưa nghĩ ra cách làm khô áo , vậy mà Phúc lại hết sức nhạy bén.

Điều đó có nói lên được rằng anh thật tình với My chưa , hay đây là một trong nhiều kinh nghiệm của Phúc đối với phụ nữ ?

Quỳnh My nhắm mắt , nằm chuôi xuống nệm . Cô không muốn suy nghĩ nữa . Trời mưa được rúc trong chăn thế này còn gì bằng . Giá như giữa My và Phúc đừng trắc trở , chắc giờ này anh đang ôm cô trong tay , và thì thầm những lời thương yêu nồng nàn nhất.

Nhớ lúc Phúc kéo mình vào lòng và siết chặt , Quỳnh My chột rung động . Với cô , đây là cảm giác đầu đời , mê đắm . Còn với anh thì sao ?

Bất giác , My chạnh lòng.

Nghe tiếng động ở cửa , cô vội ngồi dậy và ngạc nhiên hết sức khi thấy một người đàn ông trung niên đang đứng với cái áo gió trên tay. Có lẽ ông ta cũng ngạc nhiên như cô . Hai người nhìn sững vào nhau . Người đàn ông bỗng buột miệng :

- Su Si ! Đúng là em rồi.

Thấy ông ta sấn tới , Quỳnh My hốt hoảng thụt lùi , cái mền tuột xuống để lộ cái áo sơ mi cũn cỡn của Phúc . Quỳnh My bối rối kéo mền lên.

Người đàn ông khựng lại , giọng nghiêm nghị :

- Cô là ai ?

Quỳnh My chưa kịp trả lời , Phúc đã bước vào . Anh có vẻ bối rối :

- Chú mới về à ? Sao không báo để cháu ra đón ?

Ông Trường khô khan :

- Chú muốn dành bất ngờ cho cháu . Ai dè chính chú mới bị bất ngờ.

Ông hất hàm :

- Vui vẻ nhé ? Nhưng không đúng chỗ . Chú kỳ nhất là đưa gái vào nơi làm việc . Cháu biết mà , sao lại phá vỡ nguyên tắc này nhỉ ?

Phúc đỏ mặt :

- Chú làm rồi . Cháu đâu tệ dữ vậy.

Ông Trường khoát tay , mặt lạnh như tiền :

- Chú không muốn nghe thanh minh.

Dứt lời , ông nhìn xoáy vào Quỳnh My , trước khi dần gót bước ra ngoài.

Không chịu nổi sự sỉ nhục quá lớn , Quỳnh My oà lên khóc làm Phúc càng rối hơn.

Anh cuống quýt :

- Chú ấy hiểu lầm . . . Nhưng anh xin lỗi . Anh xin lỗi em.

Quỳnh My ôm chặt cái mền trong tay :

- Cũng tại tôi không nên thân , không biết giữ ý tứ . Giờ còn trách ai.

Phúc vội nói :

- Cứ trách anh đi . Nếu lúc nãy không giận anh , em đã không dầm mưa.

My cau có :

- Chuyện tôi dầm mưa không liên quan tới anh.

Phúc mềm mỏng :

- Anh biết em sẽ nói thế nào . Nhưng trái lại tim anh lại mách bảo rằng tim em nghĩ rất khác.

Dịu dàng nắm tay cô , Phúc thì thầm :

- Đừng dối lòng nữa Quỳnh My . Tình yêu đâu có tội . Sao emỡ chối bỏ nó ?

Không nói lời nào , Quỳnh My cắn môi để mặc nước mắt giàn giụa .
Phúc ân cần chùi nước mắt cho cô . Không ngăn được tình cảm của mình , Quỳnh My vùi đầu vào ngực anh , tức tưởi , sụt sùi.

Phúc im lặng vuốt mái tóc cô . Hai người dựa vào nhau trong yên bình , mặc cho ngoài kia trời vẫn mưa , mưa không dứt.

Lâu lắm , Phúc mới ngáp ngừng lên tiếng :

- Em lạnh không ?

My khẽ lắc đầu , Phúc lại hỏi :

- Còn ghét anh không ?

Quỳnh My lầu bầu :

- Còn . Ghét suốt đời.

Phúc cười :

- Cám ơn lời nói thật này . Anh rất muốn hét to cho cả thế giới biết em đang ghét anh.

My bứt rứt :

- Anh không cần phải hét . Cả thế giới sẽ biết từ miệng ông chú lúc nãy của anh . Nhưng biết theo kiểu nào , thật khó đoán được.

Nhìn gương mặt xiu xuống của My , Phúc trấn an :

- Là người lớn , chú Trường không nói lung tung đâu.

- Nhưng ông ta là ai ? Sao từ trước tới giờ em chưa từng gặp ?

Phúc ngần ngừ :

- Ông ấy là chú anh , hiện đang sống ở Mỹ.

Quỳnh My lại hỏi :

- Vừa gặp em , chú ấy đã gọi Su Si , rồi sấn tới làm em mất hồn . Su Si là ai vậy ?

Phúc giải thích :

- Su Si là tên một loài hoa . Cũng là tên người yêu cũ của chú Trường . Cô Su Si đã có chồng . Chú Trường thất tình nặng đến mức thường nhìn lầm người.

Quỳnh My băn khoăn :

- Chẳng lẽ em lại giống bà Su Si nào đó đến thế ?

- Anh không biết . Nhưng trong lúc bất ngờ , người ta có thể ngộ nhận.

- Anh đã từng ngộ nhận à ?

Phúc gật đầu :

- Đúng vậy . Nhưng với em thì không . Hãy tin anh.

Quỳnh My công môi :

- Em sợ tin anh lắm.

- Vì sao ?

- Hạ Dung quen anh bao nhiêu năm , có chung với anh bao nhiêu kỷ

niệm . Thế mà dùng một cái , chia tay . Người yêu vừa mới quay lưng , anh đã tán tỉnh cô gái khác . Ai dám tin anh cơ chứ.

Nâng cằm My lên , Phúc nói thật khẽ :

- Em tin anh hay không , anh biết mà.

Quỳnh My không chịu nổi cái nhìn da diết của Phúc . Khi anh cúi xuống , cô yếu đuối khép mí . Môi Phúc vờn lên môi cô , nhẹ như giọt sương rơi trên cành hồng vừa hé , nhưng lại cháy bỏng , mê mẩn . Lúc My chưa kịp hoàn hồn , Phúc lại hôn lần nữa . Nụ hôn dài hơn nụ hôn trước rất lâu và cũng đắm say hơn thật nhiều . Quỳnh My run rẩy tựa vào anh . Phúc siết cô trong tay với tất cả nồng nàn si dại của gã đàn ông đa tình . Với Hạ Dung , anh chưa bao giờ có cảm giác hạnh phúc thế này , dù cô đẹp , nồng nhiệt và luôn đáp ứng những đòi hỏi của anh.

Có phải sự sành sỏi của Dung làm anh chán không ? Phúc không biết , nhưng rõ ràng sự khờ khạo của My khiến anh xao động khác thường . Cái mục đích : "cặp chơi cho bỏ ghét cô con gái cứng của kẻ mình ghét" bỗng tan mất . Phúc bồi hồi nhìn gương mặt e ấp nữa má hồng , nữa sung sướng của My mà nhói đau ở ngực . Anh thấy mình tội tệ , đều giả hơn bất cứ gã đàn ông nào trên đời . Trái tim đã đóng băng rồi sao ? Bất giác , Phúc siết chặt My thật mạnh , như sợ cô sẽ tan biến mất.

Dường như My cũng đang ray rứt với suy nghĩ riêng tư , nên cô bỗng thở dài , giọng buồn bã :

- Rồi chúng ta sẽ tới đâu ? Tốt nhất hay quên buổi chiều mưa này đi . Tất cả sẽ là kỷ niệm . Ngày mai , em không tới đây nữa.

Phúc đứng dậy , bước ra cửa sổ , nhìn xuống phố . Qua ô cửa kính , con đường mù mờ dưới mưa . Tất cả đều toát lên màu ảm đạm , lạnh buốt chứ không ấm áp , hạnh phúc như trong căn phòng anh đang ở . Hai người không nói với nhau thêm lần nào nữa . Mưa vẫn mưa mãi . Phúc đốt cho mình liều thuốc , khói tỏa khắp căn phòng và cay xé trong mắt anh.

Quỳnh My lên tiếng :

- Em rất muốn về.

Phúc quay lại :

- Anh sẽ đưa em về.

Anh bỏ đi , và trở lại với bộ váy trên tay :

- Cũng còn hơi ấm , nhưng mặc thêm áo gió vào , em sẽ không lạnh đâu.

Quỳnh My chậm rãi thay quần áo . Cô vừa muốn kéo dài thời gian bên cạnh Phúc , vừa muốn bỏ đi ngay . Nhìn mình trong gương , cô

bắt gặp một gương mặt hạnh phúc nhưng đầy tuyệt vọng.
Cô đã được yêu và phải chia tay vì mối tình này sẽ không có kết quả tốt . Cô sẽ đau khổ một thời gian dài , nhưng rồi cô sẽ quên . Tất cả sẽ còn là một kỷ niệm đẹp.

Quỳnh My bước ra , Phúc choàng lên vai cô chiếc áo da anh thường mặc , rồi ôm cô thật chặt.

Quỳnh My úp mặt vào ngực anh :

- Nếu em không phải con gái của giám đốc Minh Sơn thì sao ?

Phúc vuốt tóc My :

- Em là con gái ai , không quan trọng . Quan trọng là chúng ta sẽ vượt qua mọi khó khăn để có nhau . Anh sẽ không bỏ cuộc , nếu chưa đạt được mục đích.

Môi anh lại tìm môi cô , lạnh lẽ , da diết nhưng không kém phần say đắm , nồng nàn.

Ngày mai có thể trời vẫn còn u ám . Nhưng xin cứ để mặc ngày mai . Giờ hãy tận hưởng những khoảnh khắc tuyệt vời khi bên nhau.

Sớm Mai Hồng

Chương 13

Ông Trường tái mặt ngắt lời Hạ Dung :

- Cháu nói cô gái đó là con của lão Minh Sơn sao ?

Hạ Dung rơm rớm nước mắt :

- Đạ , đúng vậy . Cháu không ngờ Phúc đành đoạn bỏ cháu để cặp với con bé đó.

Ông Trường lẩm bẩm :

- Thảo nào , vừa nhìn thấy nó , chú đã ngờ ngợ . ..

Hạ Dung ngắt lời ông :

- Chú đã thấy Quỳnh My rồi à ?

Ông Trường ngập ngừng :

- Chú nghĩ chắc là con bé ấy . Quỳnh My rất giống mẹ.

- Chú gặp nó ở đâu ?

- Trong phòng của Phúc , chiều hôm qua.

Hạ Dung mím môi :

- Hôm qua mưa rất to . Họ lại ẩm cúng bên nhau . Con nhỏ ấy đúng là đề tiện.

Ông Trường hồi hã bập mạnh điều thuốc . Ông hơi choáng vì những

gì vừa nghe . Tại sao Phúc lại làm thế ? Từ sáng đến giờ , ông vào công ty rất sớm mong gặp Phúc để nghe ở anh một lời giải thích , nhưng chẳng thấy anh đâu.

Ông không hiểu Phúc đang đùa chơi , hay lao vào một cuộc tình mới vì đã quá mệt mỏi với Hạ Dung . Nếu vì lý do thứ hai , Phúc phải chọn lựa thật kỹ chứ đâu thể yêu cuồng như thế được.

Giọng Hạ Dung đều đều :

- Cháu đã nghỉ việc ở đây , vì cháu thấy sau bao nhiêu năm cống hiến tuổi xuân cho P , cho công ty , cháu không được gì ngoài sự bạc bẽo của người mình từng tin yêu.

Ông Trường nhíu mày :

- Cháu bỏ đi thật à ?

- Vâng . Mong chú hiểu và đừng trách cháu.

- Không nên như vậy . Đàn ông cứ như con thuyền , có đi tới chân trời góc bể nào rồi cũng trở về bến cũ . Tin chú đi . Chán chê rồi , Phúc cũng quay về với cháu thôi.

Hạ Dung nhếch môi :

- Cháu muốn làm thuyền chớ không thích làm bến đò . Cháu sẽ tìm cho mình chân trời mới xanh hơn , cao hơn , rộng hơn cái cháu đã từ bỏ . Nhất định cháu sẽ làm được điều đó.

Ông Trường chép miệng :

- Thiếu cháu , công ty như mất một cánh tay.

- Chú quá lời rồi . Cháu chỉ là hạt cát trên bãi biển , làm sao sánh với viên ngọc mà anh Phúc vừa rước về công ty.

- Chú cần những hạt cát như cháu , chú không cần viên ngọc lấp lánh nhưng vô dụng.

Hạ Dung có vẻ tự nhiên :

- Nhưng công ty Châu Á cần cháu hơn . Cháu đã ký hợp đồng với họ rồi.

Ông Trường ngớ ngàng :

- Thật vậy à ? Phúc biết chưa ?

Dung nhún vai :

- Ảnh đâu còn quan tâm tới cháu nữa , nên đâu tìm hiểu làm gì .

Sáng nay , cháu lấy một số đồ còn để quên . Không ngờ gặp chú .

Nói hết với chú những ám ức , lòng cháu nhẹ nhõm.

Nhìn đồng hồ , Hạ Dung đứng dậy :

- Cháu phải đi đây.

Ông Trường nói :

- Vài hôm nữa , chú sẽ mời cháu dùng cơm.

Mỉm cười , Hạ Dung bảo :

- Vâng . Cháu sẽ chờ bữa cơm của chú.

Cánh cửa phòng vừa khép lại là ông Trường đã ngã người ra ghế .

Ký ức từ xa xưa bỗng ào ạt tuôn về.

Mới đó thôi mà đã hơn 20 năm , thời trai trẻ qua nhanh hơn gió . Ông đã có tất cả những gì ông muốn trừ tình yêu và người đàn bà ấy.

Ông Trường nhếch môi chua chát . Ngày xưa , với ông , tiền tài , danh vọng là trên hết . Nhưng nếu bây giờ được lựa chọn , ông sẽ chọn tình yêu , cái mà ông đã đánh mất và sẽ không bao giờ tìm lại được.

Đang trầm ngâm với những suy tư trong đầu . Ông Trường hơi giật mình khi cửa xích mở . Phúc bước vào.

Anh hơi bối rối :

- Chú đến sớm quá.

Ông Trường hờ hững :

- Chú đến đúng giờ , tại cháu đến muộn nên thấy thế.

Rồi ông hỏi mĩa mai :

- Tối hôm qua vui vẻ chứ ?

Phúc gãi ót :

- Sao chú hỏi thế ? Quỳnh My là nhân viên mới của công ty.

Ông Trường ngắt lời anh :

- Chú biết rồi và đang cố tìm hiểu xem động cơ nào khiến cháu nhận con gái rượu của ông Sơn vào công ty và sa thải Hạ Dung ?

Phúc bình thản đáp :

- Cháu chỉ có một động cơ duy nhất là trả hận . Con bé ấy là con cưng của lão Sơn , nên cũng đáng được nhận cái quả mà xưa kia ông bố đã gieo nhân.

Trán ông Trường nhíu lại :

- Như vậy có đáng không ?

Phúc từ tốn phà khói thuốc và nhìn khói lan toa? khắp phòng :

- Sao bỗng dưng chú lại cân nhắc ? Chẳng phải chú rất ghét họ sao ?

Ông Trường ngập ngừng :

- Nhưng con bé ấy vô tội ?

Phúc cười nhạt :

- Cháu cũng thế . Tại sao mọi người bắt cháu gánh nặng trên hai vai cái trách nhiệm trả hận ? Tại sao cháu phải khốn khổ trong khi Quỳnh My lại vô tư , nhõn nhõ , sung sướng ?

Ông Trường khe khẽ thở dài . Ông nhớ tới gương mặt trong sáng của Quỳnh My và thấy nhục nhối.

Con bé giống mẹ quá , giống đến mức ông tưởng mình gặp lại người

xưa . Hồi đó , ông yêu cô gái ấy biết bao nhiêu . Vì hoàn cảnh , ông không thể ở lại . Người ta đi lấy chồng , ông không dám trách .

Nhưng sao Lam Thúy lại lấy gã đàn ông mà ông ghét nhất chứ ?

Càng suy nghĩ , ông Trường càng khó chịu . Nhìn Phúc đang trầm tư chả kém mình , ông hỏi :

- Cháu định làm gì con bé ấy ?

Phúc nói bằng giọng vô cảm :

- Cháu sẽ yêu và bỏ con bé y như một tên sờ khanh . Để xem lúc ấy lão Sơn sẽ thế nào ? Cười , khóc , hận thì cũng đều đã muộn.

Ông Trường chợt dè dặt :

- Cháu đã đạt được mục đích rồi à ?

Môi Phúc mím lại :

- Cháu nghĩ sẽ được , vì vờ yêu một cô bé đâu có khó , trái lại còn lời là khác.

Ông Trường đứng phắt dậy :

- Đàn ông không thể làm như thế . Hèn lắm.

- Chính chú đã dạy cháu : "Cứu cánh biện minh cho phương tiện" .

Với cháu , sử dụng thủ đoạn chỉ là chuyện nhỏ , đạt được mục đích mới quan trọng.

Ông Trường tức tối nhìn Phúc . Dường như trong lời nói của Phúc có chút gì mỉa mai , chua chát . Cậu ta nói thật hay đùa , ông không đoán được , trong khi mới cách đây không lâu , trong một tiệc rượu , sau khi đã uống ngà ngà , Phúc chợt thốt lên nhiều lời chứng tỏ anh đã chán lắm rồi chuyện oán hận . Ông không tin anh l .ai dối ý . Nếu vậy thì tại sao Phúc lại chọn Quỳnh My làm đối tượng trả thù ?

Không lý giải được điều mình thắc mắc , ông Trường chuyển sang vấn đề khác :

- Sao cháu đề ? Hạ Dung nghĩ việc ?

Phúc nói :

- Tại cô ấy muốn thế . Người ta đã tìm được nơi có điều kiện hơn , mình giữ lại e họ sẽ trách.

Ông Trường lắc đầu :

- Đó không phải là lý do.

Phúc im lặng rít thuốc . Anh không muốn phân bua , giải thích việc Hạ Dung rời xa mình.

Ông Trường chép miệng :

- Mất Hạ Dung là mất một cánh tay đắc lực đấy.

Phúc vẫn im lặng . Thái độ của anh làm ông Trường phật ý.

Ông tăng hăng :

- Định bàn công việc với cháu , nhưng có lẽ để hôm khác thì tốt

hơn ..

Phúc nói :

- Với cháu , công việc là trên hết . Chú không nên để tới hôm khác.

Tới bàn lấy tập hồ sơ , ông Trường đưa cho P :

- Đây là kế hoạch phát triển chung cư theo hình thức bán trả chậm .

Cháu nghiên cứu xong cho chú biết ý kiến . Theo chú , đã tới lúc ta chuyển ngành rồi . Kế hoạch tương lai phải tuyệt đối bí mật . Chú nói thế , cháu hiểu chứ ?

Phúc cười gượng :

- Chú không phải lo . Quỳnh My cũng rời khỏi công ty rồi.

Ông Trường ngạc nhiên :

- Sao vậy ?

Phúc không trả lời vào vấn đề , anh lơ lửng :

- Như thế vẫn tốt hơn mà . Quỳnh My là cô gái thông minh , cô ta thừa hiểu rằng bước với cháu chẳng đi tới đâu.

Ông Trường nhếch môi giễu cợt :

- Sao lúc này cháu bảo vờ yêu một cô bé không khó ?

Phúc tự tin :

- Thì đúng là vậy . Sớm muộn gì cháu cũng đạt được mục đích.

Ông Trường chua cay :

- Chúc mục đích đen tối của cháu sớm thành hiện thực.

Phúc cười khẩy :

- Lúc đây , chắc chú cũng hả hê khi thấy vợ chồng lão Minh Sơn đau đớn.

Anh chợt ngập ngừng :

- Có điều này , không biết cháu nên nói hay không ?

Ông Trường cau mày :

- Chú ghét nhất là úp mở.

Phúc liếm môi :

- Vợ chồng lão MS đã ly dị cách đây bốn năm , ông ta đã có vợ khác . Hiện nay , Quỳnh My sống với mẹ.

Mặt Ông Trường chợt đổi sắc :

- Thật vậy à ? Thế mà chú không hề biết . Nhưng tại sao họ ly dị ?

Phúc lắc đầu :

- Cháu chưa tìm hiểu chuyện này . Lâu nay bà Lam Thúy đi hợp tác lao động ở nước ngoài . Bà mới trở về mấy tháng nay . Giữa bà và Quỳnh My không được êm ấm lắm . Cô bé nhất định không làm việc ở những nơi do mẹ giới thiệu , cũng chẳng vào làm ở công ty của bố . Đã có một dạo , My phụ . Minh Như ở tiệm kem . Chính Minh Như giới thiệu My với cháu . Khi nhận con bé , cháu không hề biết My là

con gái của lão Sơn.

Giọng ông bồn chồn :

- Chuyện gì đã xảy ra mà lão Sơn lại bỏ cô ấy để cưới người đàn bà khác kia ?

Phúc không trả lời . Anh đang chìm trong cõi riêng của mình , một cõi riêng đầy mâu thuẫn.

Sớm Mai Hồng

Chương 14

Bà Lam Thúy thấy ngạt thở khi nghe người đàn ông vừa bước tới gọi mình bằng cái tên bà đã lãng quên :

- Su Si ! Có phải em không ?

Rùng mình như trúng cơn gió lạnh , bà ngồi chết trân trên ghế , mắt hoa lên vì nắng chói chang ngoài cửa sổ hay vì bất ngờ , bà không biết nữa.

Môi mấp máy , bà lí nhí kêu lên :

- Lượm !

Ông Trường ngồi xuống đối diện với bà . Hai người trân trối nhìn nhau , nhưng cả hai vẫn còn giữ được những nét cử để bồi hồi nhận ra nhau.

Kỷ niệm xưa bỗng ào về khiến bà Thúy rưng rưng . Giọng bà xúc động :

- Hai mươi mấy năm nay , không ai gọi tôi là Su Si hết.

Ông Trường bùi ngùi :

- Vì Su Si là tên tôi dành để gọi riêng em mà . Em còn nhớ khu nhà mình ở thuở bé không ? Hai bên đường mùa khô vàng rực hoa Su Si . Em thường hái thành bó đem về để trên bàn học và tặng tôi.

Bà Thúy bỗng đành giọng :

- Ngày đó thuộc về quá khứ . Nhớ lại thì đẹp thật , nhưng tôi rất ghét quá khứ , cũng như ghét những gì thuộc về anh.

Ông Trường hơi ngớ ngàng , nhưng ngay sau đó ông đáp chát :

- Cũng đúng thôi . Vì em là vợ của Minh Sơn , em phải ghê cho giống hần chứ . Hừ ! Thế gian này đâu thiếu đàn ông . Sao em lại ưng thằng đàn ông tôi ghét nhất ?

Bà Lam Thúy lạnh lùng :

- Đây là cách tôi trả đũa kẻ đã bỏ rơi mình.

Ông Trường im lặng . Đốt một điếu thuốc , ông chậm chạp phả khói rồi bảo :

- Chẳng lẽ đó là những gì cần nói với nhau sau 20 năm xa cách ? Em không hỏi thăm xem cuộc sống của tôi hiện giờ ra sao à ?

Mặt bà Thụy chột nhặt nhòa :

- Với tôi , anh đã chết rồi , nên bao năm nay , tôi không hề nghĩ tới anh.

Môi mím lại , bà độc ác :

- Thậm chí tôi đã quên có một người đàn ông như anh đi qua đời mình . Vậy thì hỏi thăm làm gì ?

Ông Trường xót xa :

- Em hận tôi đến thế sao ?

Không trả lời ông , bà Thúy nói :

- Hai mươi mấy năm , bao nhiêu người đã trở về , riêng anh vẫn biệt vô âm tín . Anh nên trách mình thì hơn.

Ông Trường nhếch môi :

- Tôi đã về nước nhiều lần . Nhưng tìm em làm chi cho khổ cả đôi đảng , khi em đã là vợ người ta ?

- Anh không cần ngụy biện . Lúc bỏ đi anh không hề cho tôi biết . Anh đi như chạy trốn.

Ông Trường ngắt lời :

- Đúng là tôi chạy trốn chứ còn gì nữa . Lẽ ra phải thông cảm điều này , thế mà em lại trách tôi . Hồi đó tôi bị Oan , sao em không tin chứ ?

Bà Thúy khoát tay :

- Đừng khơi lại nỗi đau ấy nữa . Nếu bị Oan , sao anh không ở lại cho tòa phán xét ?

Ông Trường chép miệng :

- Mọi chứng cứ đều bất lợi với tôi , thằng Sơn đã giăng thiên la địa võng đẩy tôi và Trường Thuận vào bẫy , tôi ở lại để phải vào tù à ?

Bà Thúy cao giọng :

- Tại sao anh Sơn phải làm như vậy ?

Ông Trường lắc đầu , thương hại :

- Cho tới bây giờ , em vẫn chưa biết tại sao à ? Hắn muốn chúng tôi vào tù để chiếm đoạt em , và chiếm chỗ của Trường Thuận trên thương trường.

- Nhưng nếu anh và Trường Thuận không tham lam gây ra tai nạn ấy thì anh Sơn đâu có cơ hội đó ?

Giọng ông Trường nghiêm nghị :

- Hôm nay , tôi gặp em là vì chuyện này . Cách đây không lâu , trên

đất Mỹ , tôi gặp lại một người cai trước đây từng làm cho Trường Thuận . Đó là cai Huân . Hắn ta thú nhận đã ăn tiền của Minh Sơn xây không đúng kỹ thuật một dãy nhà trong công trình . Tức là dãy nhà ấy trước sau gì cũng sập.

Bà Thúy kêu lên :

- Tôi không tin.
- Tôi đoán em sẽ nói thế . Nhưng đây là sự thật . Nếu có dịp , em cứ hỏi Sơn về cai Huân xem hắn phản ứng thế nào.
- Đã đủ chứng cứ , sao anh không lột mặt nạ anh Sơn ?

Ông Trường cười nhạt :

- Đâu cần phải làm vậy . Với hắn , phải có hình phạt nặng hơn.

Bà Thúy ngập ngừng :

- Anh định làm gì anh Sơn ?

Ông Trường mỉa mai :

- Đã không còn là vợ chồng , nhưng em vẫn lo lắng cho nó quá . Làm sao tôi có thể tin để nói hết những suy nghĩ của tôi với em như ngày xưa . Dầu sao giữa chúng ta cũng tồn tại một khoảng cách cả về không gian lẫn thời gian . Hừ ! Đâu chỉ mình em mới oán hận . Tôi cũng biết hận vậy . Tôi hận người đàn bà mình yêu đến hết đời . Em nghe rõ chưa ?

Bà Lam Thúy nhìn ông trân trối . Chả lẽ những lời vừa rồi là những lời ông để dành hai mươi mấy năm để nói với bà khi gặp lại ?

Nếu vậy , giữa hai người , tình yêu xưa đã chết , thay vào đó là sự Oán hận ?

Bà Thúy buột miệng :

- Phải chi anh chết thật như tôi vẫn tưởng , có lẽ lòng tôi nhẹ hơn khi phải đối diện với nhau như vậy.
- Chỉ những người có lỗi , tâm hồn mới nặng nề.

Bà Thúy cười nhạt :

- Con người vô lương tâm , vô trách nhiệm mới sống nhõn nhợ . Suy cho cùng , tôi chẳng có lỗi gì với ông hết . Ông không xứng đáng nhận những gì thuộc về mình.

Dứt lời , bà đứng dậy bỏ đi một nước . Lên xích lô ngồi , bà để nước mắt giàn giụa . Thế đấy . Bà đã gặp lại người yêu đầu đời , khổ nỗi tình yêu xưa không còn nữa.

Lúc nghe giọng ông qua điện thoại , bà đã chết điếng cả người , những cảm giác ấy lại trôi rất mau , khi nhớ tới sự khốn đốn lúc biết mình mang thai . Ngày xưa , bà yêu ông chừng nào , giờ bà càng hận ông chừng ấy . Bà hận đến mức tự hứa với lòng sẽ giấu luôn chuyện Quỳnh My là con ông , vì rõ ràng ông không xứng đáng được

nhận con.

Mà chắc gì ông tin đó là sự thật.

Bà Thúy chua chát nhếch môi . Suốt buổi trò chuyện , hai người chỉ trách cứ nhau và oán hận nhau . Sao lại nên nỗi này nhỉ ? Có đúng hồi xưa ông Sơn mới là người gây ra cái tai nạn thảm khốc này không ? Nếu đúng thế thì thật đáng sợ , vì bà đã sống chung với sói mười mấy năm dài mà không biết . Thì ra bao lâu nay , bà mới là người bị lừa.

Nỗi uất ức khiến bà lẫn người trên xe . Suy cho cùng , ông Sơn là thủ phạm gây ra bao oan khiên cho cuộc đời bà . Chính vì lòng tham lam , độc ác của ông mà bà và ông Lượm phải xa nhau và trở nên oán hận nhau.

Nhưng sự thật có đúng thế không ? Chưa bao giờ bà Thúy hoang mang bằng lúc này . Hai người đàn ông đi qua đời bà đều vô lương tâm và không đáng tin cậy như nhau . Vậy hãy gạt họ ra khỏi cuộc đời còn lại . Đừng nghĩ tới họ nữa . Hãy vui sống với Quỳnh My . Con bé chính là niềm an ủi duy nhất bà có được . Chỉ sợ My lại gặp bất hạnh trong tình yêu như mẹ thì tội vô cùng.

Bước xuống xích lô , bà uể oải vào nhà . Ngang phòng Quỳnh My , bà ngập ngừng gõ cửa.

My hỏi vọng ra :

- Mẹ hả ?

- Ờ.

Cửa phòng xích mở , My im lặng nhìn mẹ . Bà Thúy vừa bước vào vừa hỏi :

- Con không đi làm à ?

My ngồi xuống giường :

- Con xin nghỉ được mấy hôm rồi.

Bà Thúy bật cười chua chát :

- Cuối cùng , con cũng thông suốt . Bọn đàn ông chả ai tốt đâu . Mẹ dám cá thằng Phúc giả vờ tốt với con nhằm mục đích trả thù , tránh xa nó trước là thượng sách.

Quỳnh My nói :

- Mẹ tìm cho con chỗ làm khác nhé ?

Bà Thúy liếm môi :

- Công ty Châu Á đang cần người , giám đốc Kỳ vẫn hỏi mẹ về con mãi . Hãy về làm chỗ này đi ?

Quỳnh My thoáng cau mày khi nghĩ tới Hạ Dung , cô lắc đầu :

- Con không thích . Gã Kỳ có vẻ gian xảo thế nào ấy.

Bà Thúy châm biếm :

- Trong mắt con , tất cả đàn ông đều có khuyết điểm , trừ giám đốc Phúc . Nhưng thời gian xóa nhòa tất cả , rồi con sẽ nhận ra Phúc cũng tầm thường , thậm chí còn tệ hơn nhiều người khác . Nếu không thích làm ơ ? Châu Á , mẹ sẽ tìm nơi khác cho con.

Vỗ nhẹ lên vai Quỳnh My , bà nói tiếp :

- Đi siêu thị , shop mua sắm cho vui . Mẹ sẽ cho tiền.

Quỳnh My gượng gạo :

- Tiền , con không thiếu . Nhưng con không biết mình mua sắm cho ai và để làm gì ?

Bà Thúy nhoi nhói ở ngực trước những lời như than của con gái .

Khổ nỗi bà chẳng giúp được con bé , dù bà hiểu tâm trạng hiện giờ của nó.

Khe khẽ thở dài , bà bỏ về phòng , để mặc Quỳnh My ngồi lại một mình.

Cô lặng lẽ nhìn điện thoại . Từ sáng tới giờ , chuông reo khá nhiều lần , nhưng chẳng ai tìm cô . Càng trông đợi cô đang thấy mình mâu thuẫn , khi chính cô tha thiết để nghĩ Phúc đừng khuấy động mình. Anh đã giữ đúng lời hứa để cho cô yên , thế nhưng tâm hồn cô lại đang là cơn bão xoáy.

Không thể ngồi mãi trong phòng , My vùng dậy , đi xuống sân.

Vừa ngồi xuống ghế đá , My đã thấy Kỳ . Anh ta đang nhàn hạ cho tay vào túi , lững thững bước tới.

Giọng ngọt lịm , Kỳ xoi lời :

- Chào Quỳnh My.

Cô nhếch môi im lặng . Rất tự nhiên , Kỳ ngồi xuống bên My :

- Hình như My đang có chuyện buồn ?

Dù không thích Kỳ , My vẫn ngạc nhiên vì câu hỏi đột ngột của anh ta . Cô đáp chát :

- Tôi chỉ khó chịu vì sự xuất hiện của người khác , chứ có buồn phiền gì đâu.

Nụ cười đều đều vẫn không tắt trên môi , Kỳ gật gù :

- Thì ra là vậy . Nhưng nếu bây giờ tôi bỏ đi , My sẽ thấy khó chịu hơn.

Quỳnh My cười khẩy :

- Anh chủ quan quá . Cứ thử đi xem.

Kỳ giả lả :

- Tôi đùa tí mà . Sao em dễ cáu vậy ? Đúng là em đang có chuyện buồn rồi.

Quỳnh My gằn giọng :

- Tôi chưa thấy giám đốc nào rảnh rỗi như anh . Trong giờ làm việc

vẫn nhờn như tán gái.

Kỳ tỉnh bơ :

- Giám đốc chứ đâu phải công nhân mà quần quật suốt ngày . Với tôi , được trò chuyện cùng phái đẹp là cách thư giãn tuyệt nhất . Sau khi trò chuyện xong , năng suất làm việc sẽ tăng gấp đôi , gấp ba.

Quỳnh My cau mày :

- Tôi đâu phải đối tượng giúp anh thư giãn . Xin lỗi . Hãy để tôi yên . Khoảng sân này không nằm trong hợp đồng cho thuê đâu . Ngày mai , tôi sẽ cho thợ bít cửa hông dẫn ra hành lang.

Kỳ chép miệng :

- Đâu cần phải. . . triệt để đến thế . Tôi đi ngay đây mà.

Quỳnh My liếc Kỳ một cái sắc lẹm . Sao cô không ưa được gã đàn ông có bộ mặt khá điển trai này ? Chỉ cần thấy hấn thôi , cô đã lợm giọng . Vậy mà không hiểu sao Hạ Dung lại bỏ ? Phúc để bám theo gã ? Không biết có phải vì cô ta thích cái mác Việt kiều , giám đốc một công ty đã quốc giá không ?

Bống dưng My bĩu môi , cô nhớ lại thái độ ghen tương của Hạ Dung với mình mà ghét cay ghét đắng . Thật sự . Dung có yêu Phúc không , hay tình cảm của hai người chỉ là sự ngộ nhận như Phúc từng nói với My ?

Nuốt tiếng thở dài , My lững thững đi tới đi lui trên khoảng sân của mình y như một kẻ mộng du . Cô chỉ sực tỉnh khi nghe giọng Hạ Dung mè nheo :

- Nếu xong việc , anh sẽ đưa em về Đài Bắc phải không ?

Giọng Kỳ đã dứt :

- Đương nhiên . Đây là cú áp- Phe lớn mà . Một chuyến du lịch nhằm nhò gì . Anh định đưa em sang Pháp đấy chứ.

Bống dưng My tò mò muốn biết xem cú áp- Phe gì mà Kỳ lại . . . nói đến thế.

Anh ta lại nói tiếp :

- Chỉ sợ em còn nặng tình với Phúc , không nỡ bán đứng bí mật của công ty Trường Thuận cho ông Minh Sơn thôi.

Hạ Dung cười khẩy :

- Trường Thuận có gì gọi là bí mật đâu . Nếu Minh Sơn muốn tìm hiểu , sao ông ta không hỏi con gái mình ? Con bé ấy đang cặp với Phúc , chuyện gì nó lại không biết.

Kỳ đẩy đưa :

- Đầu thế nào , Quỳnh My cũng không nắm sát tình hình Trường Thuận bằng em . Minh Sơn là khách hàng lớn của chúng ta . Trường Thuận cũng thế . Mình đang đứng ở thế "ngư ông đắc lợi" , tội vạ gì

không kiếm thêm chút chút chứ.

Hạ Dung ồ lên :

- Không ngờ giám đốc công ty Châu Á kiêm thêm nghề gián điệp kinh tế.

Kỳ khoe khoang :

- Nghề gì mà kiếm được tiền là anh làm hết . Là con buôn , anh sẵn sàng bán tất cả mọi thứ anh đầu vào , kể cả chữ nghĩa , lời nói , ý tưởng của người khác nói với anh.

Hạ Dung cao giọng :

- Vậy sao trước đây anh biểu không cho em giả gốc những mặt hàng công ty Minh Sơn đầu vào ?

Kỳ cười nghe thật đều :

- Anh đâu có biểu không . Em chịu về với anh là một thắng lợi hết sức lớn rồi . Tóm lại , anh chỉ tư lợi toi họa chứ không hề lo.

Hạ Dung nũng nịu :

- Anh đúng là quỷ quái.

- Nhưng rất đáng yêu phải không ? Gã Phúc của em không nhiều tuyệt chiêu khiến em mê mết quên cả đường về bằng anh đâu.

Bên trong bỗng rơi vào im lặng . Quỳnh My tò mò nhón chân nhìn vào cửa sổ . Cô đỏ mặt khi thấy Kỳ và Hạ Dung đang quần lầy nhau trên phố- Tới . Quỳnh My vội quay đi và bước tới ghế đá . Cô liên tưởng tới hình ảnh Phúc và Dung cũng từng quần quýt như thế mà ảm ức vì ghen.

Họ từng yêu đến chẳng tiếc gì nhau mà bây giờ còn mỗi người một nẻo , hướng hồ gì cô , một con nhỏ chỉ vừa thoáng qua đời Phúc như cơn gió thoảng . Nếu anh thật sự yêu My , anh đã bắt chấp chuyện oán hận ngày xưa để đến với cô rồi . Tim Quỳnh My thắc thỏm đau khi nghĩ Phúc xem mình như trò đùa . Mà đã là trò đùa thì ở đâu lại không có cho anh giải trí . Ví dụ đúng thế thì đau đớn quá.

Trở về phòng , My mở nhạc . Giọng Bằng Kiều vừa ảm ức vừa đầy xúc cảm làm cô thổn thức :

"Nếu anh nói anh vẫn chưa yêu là thật ra anh đang dối lòng . Còn anh nói đã trót yêu em rồi là thật ra anh đang dối em . . ."

Dù anh dối lòng hay anh dối em , em vẫn mong anh sẽ đến để tìm em được bình yên , hỏi người yêu đầu.

Sớm Mai Hồng

Chương 15

Minh Như thích thú nhìn My co ro trong cái áo gió . Con bé nghiêng đầu ngắm rồi phán :

- Ghê thật . Chưa gì đã cởi áo cho nhau . Này lão Phúc muốn "làm tín trong nhà" hay sao mà đưa áo gió cho mày vậy ?

Quỳnh My phân bua :

- Tại hôm đó trời mưa . . .

Như ngắt ngang lời cô :

- Thì ra là tại trời . Tội nghiệp ông chưa . Đã làm ơn mưa để giữ chân nàng lại cho chàng còn bị đổ thừa.

Mặt đỏ ửng lên , My hỏi :

- Phúc đã nói gì với mày ?

- Ảnh có nói gì đâu . Sao tự nhiên đổi sắc thể ?

Đưa tay ôm hai bên má , Quỳnh My gắt :

- Vừa thôi quý . Mày gọi tao tới đây làm gì ?

Giọng Như tỉnh bơ :

- Phụ bán chứ làm gì . Nghe đâu mày đang thất nghiệp mà.

- Mưa gió liên miên . Quán xá ế nhề , có cần tới tao không ?

Như kêu lên :

- Sao lại không ? Ế thì có ế thật6 . Nhưng khi có khách toàn khách . . .
. độc không hà.

Quỳnh My hỏi :

- Khách độc là khách thế nào ?

Minh Như nhún vai :

- Là những người hơi lập dị , thích ăn kem , dù trời mưa hay rét đậm . Ví dụ như thằng cha này nè.

Vừa nói , Như vừa hát hàm ra phía cửa . My tò mò nhìn theo và thấy Phúc . Anh bước vào , sừng sững như tượng . Sự xuất hiện bất ngờ của anh làm My choáng ngợp . Cô đứng chôn chân một chỗ , mặc cho Minh Như múa mép :

- Giám đốc . . . dùng kem gì nhỉ ? Bồn hiệu hiện có mấy loại kem sau đây : Trái tim mùa đông , trên đỉnh Himalya , Tuyết trắng . . .

Giọng Phúc gấp rút :

- Anh mua đứt tiệm kem của em . Có bán không ?

Minh Như cười toe :

- Em cho mượn tính theo giờ bán đỡ hà chứ không bán . Anh nhắm muốn nói thì cứ tính giờ.

Phúc nhìn đồng hồ :

- Được rồi . Anh thừa cả ngày nay . Em đóng cửa tiệm đi.

Minh Như nháy mắt với Quỳnh My :

- Tao vào siêu thị gần đây . Mà ở lại trong quán dùm nhé.

Quỳnh My đứng dậy :

- Tao đi với mày.

Như lắc đầu :

- Sao lại thế ? Anh Phúc có chuyện cần nói với mày mà.

Kéo màn cửa lại , Như nhí nhảnh :

- Tâm sự thoải mái nha . Em biến đây.

Quỳnh My bồn chồn trên ghế . Đợi Minh Như ra khỏi quán , cô ngập ngừng :

- Anh định nói gì với em vậy ?

Mắt Phúc đắm đuối nhìn My :

- Rất nhiều chuyện . Anh chỉ sợ không có thời gian nói hết những điều chất chứa trong lòng gần một tháng nay . Anh rất nhớ Quỳnh My.

Cô hờn tủi :

- Nhớ mà em không hề thấy anh.

Phúc dịu dàng :

- Anh vừa ở Đài Bắc về tối hôm qua . Suốt thời gian làm việc ở xứ người , anh nguyện với lòng rằng khi trở về phải quên được em .

Nhưng không sao anh thực hiện nơi ý nguyện đó . Thế là sáng nay , anh phải tìm cho được em , để nói rằng : Anh yêu em . Rất yêu em.

Quỳnh My nhếch môi :

- Anh từng nói thế với Hạ Dung chứ gì ? Yêu rồi quên , rồi yêu . Cứ y như trò cút bắt . Em không tin anh không làm chủ được ý chí của mình.

Ngồi xuống đối diện với My , Phúc hạ giọng :

- Trước khi nói lời yêu em , anh đã đấu tranh với bản thân , dằn vặt , giằng vò trái tim biết bao đêm . Mỗi tình này , tình yêu này , không những chính chúng ta không chấp nhận , mà những người thân quanh ta cũng thế.

- Vậy hãy để em yên , như đã yên suốt một tháng nay đi.

Nhìn xoáy vào mặt My , Phúc hỏi :

- Có thật là suốt tháng nay , trái tim và tâm trí em yên ổn không ? Em không cần trả lời vì gương mặt em đã cho anh câu giải đáp.

Quỳnh My vẽ những vòng tròn vô nghĩa trên bàn . Cô ngập ngừng :

- Nhưng tại sao lại yêu em khi anh đã có Hạ Dung ?

- Vậy tại sao em yêu anh khi anh đã có Hạ Dung ? Đó là những câu hỏi khó trả lời phải không ? Thú thật , khi biết em là con của ông Sơn , anh đã nung nấu ý định trả hận . Anh muốn ông ta phải đau khổ khi nhìn thấy con gái cũng bị ruồng bỏ.

Xót xa nhìn đôi mắt tròn xoe đầy bất bình của My , Phúc bùi ngùi nói tiếp :

- Nhưng anh đã không làm được điều đó . Trong thương trường , anh là một tay bất chấp thủ đoạn . Trong tình trường , anh cũng từng như thế với Hạ Dung . Chẳng hiểu sao với em , anh lại như một gã khờ . Anh không thể dối lòng cũng chẳng thể dối em.

Bóp nhẹ từng ngón tay mềm của My , Phúc tha thiết :

- Em nghĩ gì ? Nói cho anh biết đi.

Quỳnh My yếu ớt :

- Đầu óc đang rối tung , em không nghĩ được gì cả.

Giọng Phúc sôi nổi :

- Em có yêu anh không ?

My van vãn :

- Đừng bắt em trả lời câu hỏi này.

- Vậy anh hỏi em câu khác nhé ?

Mặt nghiêm lại , Phúc hỏi từng tiếng :

- Em sẽ cùng anh vượt qua tất cả khó khăn để được có nhau phải không ?

Quỳnh My cắn môi nhìn Phúc , ánh mắt nửa chờ đợi nửa khuyến khích của anh làm lòng cô xao động . Rất nhẹ , My khẽ khẽ gật đầu. Phúc mỉm cười hạnh phúc . Anh kéo cô lại gần , My vui mặt lên bờ vai rộng của anh , vững vàng , êm ấm.

Giọng My bỗng vỡ ra :

- Bên anh thì không sao , nhưng đến lúc một mình , em lo lắm .

Chẳng thà đừng yêu anh.

Phúc bật cười thích thú :

- Chính em thú nhận đó nha.

My phụng phịu cấu mạnh vào tay anh . Hai người thẫn thức nhìn vào mặt nhau . Không dẫn được lòng mình , Phúc cúi xuống háo hức đặt lên môi cô một nụ hôn.

Thời gian như ngưng lại , My rụt rè đáp trả bằng tất cả vụng về , thơ dại của nụ hôn đầu đời cô dành cho người đàn ông mình yêu.

Phúc nâng gương mặt rạng rỡ của My bằng hai tay . Anh hôn lên trán , lên mắt , lên môi My bằng tất cả chân tình.

Anh vỗ về :

- Không có gì để em phải lo hết.

My rụt rè :

- Bác gái sẽ không chấp nhận đâu.

Phúc tự tin :

- Anh có cách thuyết phục , rồi mẹ sẽ đồng ý . Là con trai độc nhất ,

mẹ không dám từ anh đâu.

Quỳnh My buồn hiu :

- Bác gái đã ghét sẽ càng ghét em hơn , nếu như nghe được câu anh vừa nói.

Phúc vẫn chủ quan :

- Chúng ta yêu nhau đâu có tội gì . Mẹ sẽ hiểu và thông cảm mà.

- Nhưng mẹ em thì không . Bà luôn nghi ngờ tình cảm của anh.

Phúc chép miệng :

- Anh đành chịu mang tiếng . Rồi dần dà mẹ em sẽ nghĩ đúng về anh.

Quỳnh My im lặng . Cô chợt ân hận khi lỡ nghe những lời

đường mật của Phúc . Có thật anh yêu cô không , hay Phúc chơi trò "ván bài lật ngửa" ? Anh đã lật con chủ bài lên rồi , nhưng cô vẫn mê muội cho rằng anh yêu mình chứ không hề có một âm mưu , thủ đoạn nào khác nhằm trả hận ?

Ôi ! Sao cô khổ sở vì nghi ngờ thế nào ? Đã yêu thì phải tin . Nếu không tin thì đừng yêu nữa.

Quỳnh My sửng sờ nhìn P , làm cho anh ngạc nhiên :

- Sao thế Quỳnh My ?

Cô ghen ngào :

- Nếu anh gạt em nhằm trả hận như anh đã nói , chắc em chỉ có nước chết.

Phúc nhíu mày , ôm lấy cô :

- Sao anh lại làm thế khi anh hết sức yêu em ? Em chính là tình yêu . Ai lại có thể oán hận tình yêu cho được . Anh đã bảo anh yêu em kia mà.

Quỳnh My chớp mi , cô nhẹ nhõm vì những lời trấn an của Phúc .

Với cuộc đời , cô đúng là một đứa trẻ thích được vỗ về . Với tình yêu , cô chưa một chút kinh nghiệm để phân biệt thật giả . Chính vì sự ngây thơ trong sáng này mà Phúc đã yêu My bằng trái tim mình . Anh đã xóa đi oán hận xưa để nhất định có được Quỳnh My . Vậy mà cô bé vẫn còn nghi ngờ . Thật đáng buồn làm sao.

Anh nâng cằm cô lên :

- Nếu yêu anh thì phải tin anh , cũng như anh rất tin em . Chính sự nghi ngờ sẽ làm băng hoại tình yêu.

Quỳnh My phụng phịu nép vào Phúc , những lời anh vừa nói khác nào những giọt mưa tươi mát tâm hồn khô khan của cô.

Hai người thủ thỉ kể với nhau về thời thơ ấu của mình , đề ? Quỳnh My xót xa thương Phúc hơn vì những mất mát anh phải gánh chịu do không có cha ở cạnh bên.

My rất muốn nói thật cho Phúc biết ông Sơn không phải cha ruột của

mình , rồi cô lại thôi . My không muốn Phúc có cái nhìn lệch lạc về mẹ.

Phụ nữ có chồng rồi ly dị vì bất đồng trong cuộc sống vẫn được xem trọng hơn người chưa hoang phải gặt một gã đàn ông để lấy làm chồng , rồi sau này bị chính gã chồng đó ly dị vì đã rõ sự thật.

Dầu gù ba ruột của Quỳnh My cũng đã chết . Vậy thì khơi làm chi vết đau mẹ từng chịu bao nhiêu năm ?

Giọng Phúc trầm trầm vang lên :

- Suốt một thời thơ ấu , anh luôn bị thúc bách bởi việc phải phục hồi công ty Trường Thuận . Mẹ luôn gieo vào đầu anh tư tưởng trả hận . Cả thời gian dài học trung học , rồi đại học , anh chỉ biết ôm quyển vở cô" học thật giỏi vì học vẫn chính là cái bàn đạp để đạt những điều anh muốn . Thú thật , anh luôn bị mẹ đặt để , ngay cả trong tình yêu cũng thế . Hồi đó , anh không còn thời gian để ý con gái , thế là mẹ sắp xếp cho anh quen Hạ Dung . Khi ấy công ty Trường Thuận vừa được thành lập . Hạ Dung giỏi việc nhưng không kém tham vọng . Cô ấy giúp anh nhiều và cũng đòi hỏi quyền lợi cho mình không ít . Sự hiện diện của Hạ Dung đối với anh là điều không thể thiếu , và anh tưởng đó chính là tình yêu . Cho đến khi mẹ anh nhắc tới chuyện cưới hỏi , rồi mẹ . Dung thúc hối , anh mới bàng hoàng nhận ra anh chưa thật sự yêu , tình cảm anh dành cho Hạ Dung chỉ là thói quen và càng ngày thói quen ấy càng trở nên nhàm chán.

Âu yếm vuốt tóc My , Phúc nói :

- Ngay lúc đó , anh gặp em.

Quỳnh My hờn dỗi :

- Không gặp em , chắc anh đã làm đám cưới với Hạ Dung rồi ?

Phúc lắc đầu :

- Chuyện ấy chắc khó xảy ra , vì Hạ Dung đã có tình ý với Kỳ khi hai người gặp nhau ở ? Singapore.

My ngạc nhiên :

- Sao anh biết ?

- Có người nói với anh . Chính vì thế , Hạ Dung mới bỏ anh sang làm cho Kỳ . Vốn là người khôn ngoan , cô ấy vờ ghen tương với em và lấy đó làm cái cớ để mẹ anh cũng như mọi người thấy anh là người có lỗi , còn Hạ Dung chỉ là nạn nhân , là người bị tình phụ.

Quỳnh My nói :

- Nếu anh yêu Hạ Dung thật tình , chắc chị ấy không như vậy đâu .

Phụ nữ thường ít thay đổi hơn đàn ông.

Phúc nhếch môi :

- Phụ nữ nào kia , chứ còn Hạ Dung thì . . sẽ thay đổi nếu việc ấy có

lợi.

Quỳnh My nhú mày :

- Anh không quá lời chứ ?

Phúc nhún vai :

- Chẳng hay ho gì khi nói xấu người yêu cũ . Khổ nỗi đó là sự thật.

Quỳnh My buột miệng :

- Hạ Dung đang có những quan hệ làm ăn với công ty của ba em.

Phúc bình thần :

- Anh biết.

- Sao anh lại biết ?

- Vì anh là giám đốc , anh phải nắm được những nguồn lợi cũng như hiểm họa vây quanh công ty mình chứ.

Quỳnh My ngập ngừng :

- Anh có trách ba em không ?

Không trả lời cô , Phúc hỏi ngược lại :

- Lúc ba em bệnh nằm bệnh viện , anh đã tung một đòn khiến công ty Minh Sơn gần phá sản . Em có trách anh là người thủ đoạn không ?

Quỳnh My im lặng , Phúc nói tiếp :

- Đừng chen công việc vào tình cảm . Anh yêu em và cũng yêu công việc.

- Nhưng chả lẽ anh và ba em cứ đối đầu mãi ?

Phúc cao giọng :

- "Thương trường là chiến trường" , câu cũ rích này , chắc ít nhất em cũng đã nghe một lần trong đời ?

Quỳnh My khẽ gật đầu , nhưng mặt xụ xuống buồn hiu . Phúc luôn đưa cô từ lo lắng này sang lo lắng khác . Lỡ yêu một người như anh , lỡ theo mối tình này , chắc My sẽ khổ dài dài.

Phúc dịu dàng :

- Nói là nói thế thôi . Anh yêu em , anh sẽ thu hẹp chiến trường lại .

Nào ! Hãy cười với anh đi bé con . Anh muốn thấy em ngang tàng , bướng bỉnh như ngày nào , chứ không thích em buồn rĩ rượi thế này đâu.

Nghe Phúc nói thế , Quỳnh My hỉnh mũi lên :

- Ai bảo anh là em buồn rĩ rượi ? Chẳng qua em đang suy nghĩ xem có nên chấp nhận tình cảm tha thiết của anh không thôi.

Phúc kêu lên :

- Lẽ nào em vẫn chưa yêu anh ?

Quỳnh My vênh váo :

- Anh có nghe em nói yêu anh chưa ?

Phúc nheo mắt :

- Chưa , nhưng đâu có nghĩa là không.

Dứt lời , anh liền cúi xuống . Quỳnh My vụt đẩy anh ra , rồi nhanh nhẹn chạy quanh những chiếc bàn vắng khách , miệng khúc khích cười.

Chỉ cần một câu nói của Phúc thôi , My chợt trở về bản chất của mình . Dầu mai sau có ra sao , bắt đầu từ hôm nay , cô nhất định không để lộ những điểm yếu của mình trước mặt Phúc . Nhất định là như thế.

Sớm Mai Hồng

Chương 16

Bà Lam Thúy gằn giọng :

- Mẹ không thể chấp nhận chuyện này . Mẹ không tin kẻ nuôi hận lâu bền , sâu sắc như Phúc lại dễ dàng bỏ qua mục đích của đời nó vì một con bé ngốc nghếch như con.

Quỳnh My cố gắng giải thích :

- Phúc nói rằng bị mẹ nhồi nhét chuyện oán hận từ lúc còn bé xíu . Bây giờ anh đã quá chán , quá mệt , anh không muốn trả hận nữa.

Bà Thúy ngắt lời cô :

- Và con tin những lời đường mật thổ lộ ấy ? Hừ ! Dầu đúng như thế , mẹ vẫn không chấp nhận . Mẹ vẫn còn hận , và mẹ đã từng nói mỗi tình này vô hậu . Lúc đó , con nghe lời mẹ , bây giờ lại đổi thay . Hừ ! Mẹ cấm con giao du , quan hệ với nó . Cấm triệt để đấy.

Quỳnh My chưa kịp phản ứng , bà Thúy đã nói tiếp :

- Mẹ không để con tự do hành động theo ý mình nữa . Bắt đầu ngày mai , con sẽ làm việc cho công ty Châu Á . Có như vậy , mẹ mới quản lý giờ giấc của con được.

My kêu lên :

- Con không làm cho Châu Á đâu.

Bà Trung hất hàm :

- Vậy con chọn đi . Giữa mẹ và Phúc , con chỉ có quyền chọn một thôi.

Quỳnh My nói nhanh :

- Con muốn có cả mẹ lẫn anh ấy.

- Đúng là ảo tưởng . Sao con không chịu hiểu những lời của nó là lời đầu môi chót lưỡi ? Hãy quên nó đi.

Im lặng một chút như để thăm dò My , bà Thúy lại nói tiếp :

- Mẹ đã đầu tư hết vốn liếng dành dụm bao nhiêu năm vào công ty Châu Á . Mẹ muốn con vào làm ở đó là ví lý do này.

Quỳnh My kêu lên đầy kinh ngạc :

- Sao mẹ liều thế ? Công ty ấy không đáng tin cậy đâu.

Bà Thúy nhếch môi khinh khỉnh :

- Lại nghe lời thằng Phúc . Nó ganh tỵ vì bị Ky cướp mất Hạ Dung nên mới nói như vậy . Nếu Châu Á không đáng tin cậy , đời nào ông sơn hợp tác với họ . Chính ba con chỉ đường đi nước bước cho mẹ đấy.

Quỳnh My ngớ ngàng nhìn mẹ . Cô cứ ngỡ bà vẫn còn bất đồng với ông Sơn . Nào ngờ hai người đã bắt tay để làm ăn . Thì ra cô vẫn chưa hiểu nhiều về mẹ mình như cô đã tưởng.

My hỏi mĩa mai :

- Sao bỗng dưng ba mẹ lại hợp tác với nhau nhỉ ? Con không ngờ mãnh lực đồng tiền lại lớn đến thế . Nó có thể khiến mẹ và ba hoà hoãn sau một thời gian dài đối nghịch.

Giọng bà Trung tỉnh như không :

- Ối dào ! Hòa hoãn với đối nghịch cái gì . Cùng nhau kiếm tiền là thượng sách . Nói thật , mẹ càng ngày càng già , giờ còn sức làm được đồng nào hãy đồng đó . Tất cả cũng vì con thôi.

- Nhưng đầu tư hết vốn liếng vào một chỗ là mạo hiểm . Xưa nay mẹ rất cẩn trọng . Sao lần này lại . . lại . .

Bà Trung tự tin ngắt lời cô :

- Con khỏi phải lo . Không sao đâu . Nếu biết nghĩ đến mẹ , con vào Châu Á làm đi.

Quỳnh My chống tay thở dài . Mẹ dồn cô vào thế triệt bước rồi.

Cô ảm ứ :

- Để con suy nghĩ đã.

- Con suy với nghĩ gì nữa . Khối đũa nộp đơn xếp hàng chờ , nhưng Kỳ có tuyển đâu . Con là ưu tiên , bởi vậy không được chần chừ mà mất cơ hội ngàn năm một thuở.

Quỳnh My bủi môi :

- Xì ! Mẹ quá lời rồi . Trong mắt con , công ty Châu Á chẳng đáng gờm nào hết . Đã đầu tư rồi , mẹ nên vào làm ở đó , thay vì ép buộc con.

Rồi không đợi mẹ nói thêm câu nào , Quỳnh My đi vội ra sân . Tới cái ghé đã quen thuộc , cô ngồi xuống , ảm ứ.

Dù biết trước mẹ sẽ phản đối , My vẫn thấy buồn và cô đơn vì không được cảm thông . Cô với Phúc cần hết sức kiên cường . Nếu không ,

chắc chắn hai người sẽ phải chia xa vì áp lực của người thân xung quanh.

Trước kia , Minh Thư rất tích cực ủng hộ My và Phúc , thế mà bây giờ chính con bé lại lắc đầu ngao ngán.

My kết bạn với Như suốt bốn năm đại học . Con bé biết ba mẹ cô ly dị , nhưng không hề biết cô là con gái ông Minh Sơn , kẻ 20 mấy năm trước đã làm cho bác ruột Như tán gia bại sản , phải bỏ trốn ra nước ngoài rồi , chết nơi xứ lạ quê người.

Minh Như thì thầm rằng mẹ Phúc rất cố chấp và độc đoán . Sẽ không đời nào có chuyện bà nhận cô làm dâu . Như còn khuyên My nên chấm hết với Phúc để khỏi khổ về sau.

My còn đang khốn đốn vì những lời của Như thì lại bị mẹ giáng thêm mấy chiêu trí mạng . Qua lời của mẹ , cô nhận ra bà cũng ghét gia đình Phúc không kém gì mẹ Phúc ghét ông Minh Sơn . Bởi vậy , việc cô có là con ông Sơn hay không , chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Mẹ thì cho rằng ông Trường Thuận và ông Lượm là người gây ra cái tai nạn thảm khốc . Phúc nhất định bảo cha mình bị gài bẫy , bị Oan . Ngày xưa , ông Lượm cũng phân trần như thế , nhưng mẹ không tin. Vậy sự thật thuộc về ai ? My và Phúc phải làm sáng tỏ vấn đề này , họa may hạnh phúc mới mỉm cười với hai người.

Nâng ly rượu sòng sánh màu hổ phách lên cao , ông Sơn cất giọng sang sa ?ng :

- Chúc sự hợp tác của chúng ta được bền vững và luôn thành công. Miệng nhếch lên thật đều , Kỳ phụ hoa. :

- Luôn luôn thành công mỹ mãn.

Quay sang Hạ Dung , Kỳ khẽ chạm ly rượu của mình vào ly rượu của cô , miệng ngọt ngào :

- Chúc tình yêu của mình bất tử.

Dung mỉm cười thích thú . Mắt đắm đuối nhìn Kỳ , cô uống cạn ly rượu trước sự hài lòng của ông Sơn.

Vỗ vai Kỳ , ông nói thầm vào tai anh :

- Cậu khá lắm mới chiếm được Hạ Dung của giám đốc Phúc.

Kỳ ngạo nghễ :

- Chỉ cần chút tiểu xảo thôi . Đàn bà nào chẳng giống nhau . Ngày xưa , ông cũng phải có cách mới cưới được bà Lam Thúy mà . Tiếc rằng cách của ông độc , nên đã gây ra cái chết cho nhiều người vô tội.

Nhìn nụ cười nửa miệng của Kỳ , mặt ông Sơn vụt tái đi . Ông lắp bắp :

- Cậu nói những cuội gì thế ?

Kỳ nhún vai :

- Tôi chỉ vui miệng nhắc lại giai thoại người đời thêu dệt về ông thôi mà . Thiên hạ luôn thích dòm ngó vào đời tư những kẻ nổi tiếng , có tí quyền thế trong xã hội , nên giai thoại càng kịch tính chừng nào , họ càng khoái nghe chừng nấy.

Đảo mắt nhìn quanh , ông Sơn hạ giọng :

- Kể nào phía chuyện bậy bạ với cậu vậy ?

Đong đưa cái ly rượu chân cao được kẹp điệu nghệ giữa hai ngón tay , Kỳ lơ lửng :

- Từ một người từng hợp tác với ông , cách đây 20 mấy năm . Hai người chỉ làm ăn chung duy nhất một lần . Chắc ông đã quên khuấy ông ta rồi ?

Trán ông Sơn cau lại :

- Cậu muốn nói ai nhỉ ?

Vỗ vai ông Sơn như một người đồng trang lứa , Kỳ ra vẻ kẻ cả :

- Trời ơi ! Ông quan tâm làm gì dư luận . À ! Quên nữa , trong buổi chiêu đãi của công ty Châu Á hôm nay , tôi sẽ giới thiệu với ông một người quen . Nào ! Mời ông tới đây.

Kỳ thân mật khoác tay ông Sơn đi sang phòng khách kế bên . Trong đó có một người đàn ông đang ngồi hút thuốc . Vừa thấy ông ta , ông Sơn đã giật mình kêu lên :

- Chú đây hả Lượm ?

Môi nhếch lên kiêu bạc , ông Trường đáp :

- Không ngờ qua bao nhiêu năm , anh vẫn còn nhận ra tôi.

Giọng ông Sơn êm ru :

- Chú thay đổi ra sao , tôi vẫn nhận ra . Thú thật , sự xuất hiện của chú sau 20 mấy năm biệt vô âm tín làm tôi kinh ngạc.

Ông Trường cười khẩy :

- Anh tưởng tôi cũng bỏ mạng ở xứ người như Trường Thuận à ?

Ông Sơn thản nhiên :

- Không phải mình tôi tưởng như thế . Bây giờ chú trở về trong lớp vỏ bọc khác . Thằng Lượm ngày xưa coi như chết thật rồi chứ còn gì nữa.

Ông Trường lạnh lùng :

- Trong lớp vỏ bọc mới này , tôi sẽ làm anh khốn đốn đấy.

Ông Sơn bật cười lớn :

- Chú nhầm làm gì được tôi khi đã bỏ xứ mấy chục năm ? Địa bàn làm ăn này không còn là của chú lâu lắm rồi.

- Vậy sao ? Lấn phá giá vật liệu xây dựng cao cấp vừa rồi tôi cố nường tay , nếu không , anh đã nhồi máu cơ tim chết trong bệnh viện

rồi.

Ông Sơn biến sắc :

- Thì ra kẻ đứng sau hỗ trợ cho Trường Thuận công ty là chú . Khá lắm . Nhưng thủ đoạn hơi tồi.

- Tôi học lóm ở anh đó chứ . Cứu cánh biện minh cho phương tiện . Anh từng dạy tôi thế mà . Nhất định tôi sẽ trả lại những gì anh đã làm cho tôi ngày xưa.

Ông Sơn khoanh tay khiêu khích :

- Nhắm làm được thì hãy nói kẻ mắt công tôi chờ đó.

Ông Trường ngạo nghễ :

- Tôi tin rằng anh không phải chờ lâu đâu . Ấc lai ác báo mà.

Dứt lời , ông bình thần bước đi trước cái nhìn như tóe lửa của ông Sơn.

Kỳ xum xoe một cách giả tạo :

- Không ngờ hai ông từng có mối quan hệ đặc biệt như vậy.

Ông Sơn cau có :

- Sao cậu không báo trước với tôi sự có mặt của hắn ta ?

Kỳ vẫn tươi cười :

- Làm sao tôi có thể nhớ hết tên khách mới để báo với ông , trong khi ông cũng là khách như mọi người.

Ông Sơn bực dọc rít thuốc . Kỳ là thằng nhãi nhưng rất cao giá .

Dường như nó có ý nào đó với ông . Trước đây , ông đã vội vã khi hợp tác làm ăn với Kỳ . Nếu nó cùng phe với thằng Lượm thì đúng là rách việc.

Đang chìm trong suy nghĩ , ông chợt thấy bà Lam Thúy . Đến với buổi chiều đái đêm nay , bà vừa sang trọng vừa quyến rũ trong bộ sườn xám màu rêu đá . Có lẽ bà và Lượm đã gặp lại nhau rồi.

Cơn ghen tức bỗng dâng lên khiến ông ứ nghẹn . Ông Sơn không dối lòng để nói rằng đã hết yêu thương bà . Nhưng ông cũng không thể tha thứ việc bà đã lừa dối mình.

Hừ ! Cái thằng Lượm con hoang ấy dám phồng tay trên người con gái ông yêu , đã vậy ông còn nuôi con nó bao nhiêu năm ròng mới đau chứ . Lam Thúy , Quỳnh My và Lượm nếu đến với nhau sẽ thành một gia đình với vợ chồng con cái . Còn ông , bà Quyên và Trung dù đang sống chung một mái nhà , nhưng không thể là một gia đình , vì dù trên mặt pháp lý bà Quyên là vợ Ông , nhưng trong thâm tâm ông chưa bao giờ xem bà là vợ . Đã thế , Trung cũng chẳng phải con ruột ông . Suy cho cùng , ông còn thua một kẻ trắng tay về mặt hạnh phúc.

Lẽ ra hồi đó ông đừng nên ly di . Lam Thúy , mà nên giữ rịt lấy bà để

hành hạ cho hả tức . Nếu lúc đó ông biết kèm chế thì mọi việc đã khác rồi . Ông có thể chọc gan Lượm lần nữa rồi . Càng ngẫm nghĩ ông Sơn càng thấy cuộc đời đối với mình thật bất công , và những kẻ xung quanh thật đáng ghét . Đảo mắt một vòng để xem những người tình cũ gặp nhau thế nào , ông Sơn ngạc nhiên khi thấy bà Thúy đi lướt qua chỗ ông Lượm đứng với thái độ hết sức dửng dưng rồi bà sà tới chỗ đám phụ nữ để xầm xì to nhỏ những chuyện riêng tư.

Vậy là giữa họ vẫn còn cái hố sâu rạn nứt . Nhưng chẳng lẽ bà Lam Thúy không cho cha con Quỳnh My nhận nhau ?

Đàn bà nghĩ cũng lạ . Mon men đến gần , ông kín đáo kéo bà ra chỗ vắng.

Cố giữ giọng thật bình thản , ông hỏi :

- Sao không chào hỏi cố nhân ?

Bà Thúy mím môi :

- Đâu đâu phải nơi thích hợp . Chờ riêng chỉ có hai người , sẽ lãng mạn hơn.

Ông Sơn cười gằn :

- Lãng mạn . Em quên mình đã già rồi sao ?

Giọng bà Thúy vẫn lững lờ :

- Già không lãng mạn được à ? Chúng tôi là tình cũ , không rủ cũng sẽ đến với nhau mà . Thế ông và Mỹ Quyên thì thế nào ? Cũng lãng mạn , cũng đầm ấm lắm đấy chứ . Hôm ông nằm bệnh viện cứ thấy cô ta cuống quýt mà buồn cười.

Ông Sơn buột miệng :

- Mỹ Quyên là người tốt.

Bà Thúy nhìn xoáy vào mắt ông :

- Còn tôi là người xấu sao ? Lắm đêm nằm suy nghĩ , tôi vẫn không hiểu có phải mình và Lượm là nạn nhân của ông không ? Thật ra , ai là người gây ra cái tai nạn thảm khốc ấy chứ ?

Ông Sơn gạt ngang :

- Chuyện đó pháp luật đã luận tội . Sao bà lại thắc mắc chứ ? Hay là bà lại tin lời kẻ chết mấy chục năm vừa đội mồ sống lại ? Hừ ! Hãy nhớ nó vẫn là tội phạm đó.

Bà Thúy hất mặt thách thức :

- Vậy tại sao anh không đi tố cáo ? Lượm ngày xưa đã chết rồi . Bây giờ , Trường là Việt kiều đang trở về xây dựng đất nước đấy.

Ông Sơn bắt bẻ :

- Không làm chuyện đó , sao lại bỏ xứ trốn đi ? Dường như càng già , bà càng lú lẫn.

Chưa kịp đớp chát lại , bà Thúy chợt thấy Phúc . Anh đang đi tới với

ông Trường . Sự xuất hiện của hai người đàn ông làm ông Sơn lẫn bà Thúy sa sầm mặt xuống.

Hầm hăm bước tới trước , bà Thúy xẵng giọng :

- Tôi muốn nói chuyện với cậu đây , giám đốc Phúc.

Phúc vui vẻ :

- Cháu cũng muốn thế . May là được gặp bác ở đây.

Bà Thúy ngắt ngang :

- Không may đâu . Nghe đây . Tôi cấm cậu rủ rê , quyến rũ con gái tôi . Nó sắp lấy chồng rồi . Nếu là người có tư cách , cậu nên tránh xa nó . Bằng không , đừng trách tôi xử sự như mụ nhà quê mất gà . Tôi sẵn sàng đứng trước công ty Trường Thuận để chửi ba ngày ba đêm , chửi đến bao giờ cậu buông tha con gái tôi mới thôi.

Ông Trường chen vào :

- Với tư cách bảo hộ cho cháu Phúc , tôi xin được nói đôi điều . Trước hết , tôi khẳng định gia đình chúng tôi , mà người có thẩm quyền là chi . Hảo , mẹ của Phúc cũng không chấp nhận chuyện con bé Quỳnh My nhà bà suốt ngày bám riết lấy cậu giám đốc Phúc . Bà chị tôi quê mùa , không được ăn học như bà Thúy đây , nhưng lại dạy con hết sức nghiêm ngặt . Chi . Hảo cũng chẳng muốn giám đốc Phúc mang tiếng vì con gái bà . Bởi vậy thay vì xử sự như một mụ nhà quê mất gà , bà và ông nên dành thời gian dạy dỗ , quản lý con gái mình tốt hơn.

Mắt Phúc long lên tức tối :

- Sao chú lại nói vậy ? Đây là chuyện riêng của cháu mà.

Giọng ông Trường sắc lạnh :

- Đã hứa với ba cháu là sẽ chăm sóc , lo lắng cho cháu như con đẻ . Chú tự cho mình quyền xen vào chuyện tình cảm riêng tư này.

Bà Thúy nghiêng răng :

- Nhưng anh không có quyền nói về Quỳnh My như vừa rồi . Nó không phải là đứa lẳng lơ , mất nết hay vô giáo dục.

Ông Trường xoa cằm :

- Tiếc là tôi đã từng thấy con bé trong phòng riêng của giám đốc Phúc ở tư thế chả lấy gì làm đẹp mắt.

Môi nhếch lên , Ông Trường cay độc :

- Con bé giống mẹ Ở điểm này.

Ông Sơn rít lên :

- Thằng tôi mới nói như thế.

Phúc vội kéo ông Trường đi , trong lúc bà Thúy đứng như trời trồng.

Ra tới đại sảnh của khách sạn Rạng Đông , anh gay gắt :

- Cháu không nghĩ chú xử sự như vừa rồi . Nói thật , cháu thất vọng

quá.

Dứt lời , anh bỏ ông đứng một mình và hăm hăm phóng xe đi . Gio
*` này tới nhà Quỳnh My là lý tưởng nhất . Bữa chiều đãi còn kéo dài
ít nhất một tiếng nữa . Lo gì chuyện bà Thúy về giữa chừng . Mà nếu
bà có về , anh cũng nhân cơ hội này sẽ nói rõ tình cảm của mình .
Chắc chắn bà sẽ mắng như tát nước khi nhìn thấy anh . Cố gắng ăn
xôi cũng là chiến lược . Sao anh không thu^ ? nhỉ ?

Ngần ngừ vài ba giây , Phúc nhún chuông . Không phải đợi lâu , anh
đã thấy . . . thiên thần bé nhỏ của mình lộ đầu ra khỏi cổng.

Vừa thấy Phúc , cô đã kêu lên :

- Trời ơi ! Sao anh dám tới đây ?

Phúc tủm tỉm :

- Vì anh biết mẹ em vắng nhà.

Quỳnh My liếm môi lo lắng :

- Nhưng mẹ sắp về rồi.

Phúc bỗng nói như ra lệnh :

- Đi với anh.

- Nhưng đi đâu mới được ?

- Anh chưa biết , nhưng thiếu gì nơi để đi . Hơn một tuần không gặp
nhau , anh nhớ em.

Quỳnh My nắm chặt cánh cổng :

- Đi với anh , mẹ sẽ từ luôn đó.

Phúc nói :

- Mẹ anh cũng thế . Chẳng lẽ vì lời hăm dọa của các cụ mà chúng ta
phải bỏ nhau ?

Chụp tay My , Phúc làm lì :

- Theo anh.

Vừa nói , anh vừa kéo cô về phía chiếc Mazda . Sức kéo của Phúc
khiến My chúi nhủi . Cố giằng khỏi tay anh , nhưng không được , cô
đành để ? Phúc đẩy mình lên xe.

Quỳnh My âm ỉc :

- Anh làm gì như ăn cướp thế ?

Vừa đề máy , Phúc vừa cười cười :

- Anh bắt chước người xưa , yêu cô gái nào là nửa đêm đi cướp cô
gái ấy về làm vợ . Mẹ có không bằng lòng cũng không được.

Quỳnh My tròn mắt nhìn Phúc :

- Anh . . . anh định làm gì em ?

Phúc nheo nheo mắt :

- Yêu em chứ có làm gì đâu . Sao lại hỏi anh câu hỏi kỳ quặc thế ?

My im lặng . Thật sự , cô đang hoang mang vì thái độ khác thường

của Phúc . Đúng là hơn một tuần nay , bà Lam Thúy nhốt rịt My trong nhà . Điện thoại bà bảo cất , xe bà cất chìa khoá , suốt ngày ra vào dòm ngó My như canh tù . Bà làm cô khóc mất một ngày , bỏ cơm hai bữa và không thèm mở miệng suốt tuần.

Dường như thái độ bất hợp tác của My không tác động tới bà tí nào . Đang lúc cô mỏi mòn vì nhớ Phúc thì anh xuất hiện . My vừa mừng vừa lo lắng thế nào ấy.

Giọng Phúc vang lên như trả lời thắc mắc của My :

- Anh vừa gặp ba mẹ em trong bữa tiệc bupphet do công ty Châu Á tổ chức . Anh tìm em nhưng không thấy.

Quỳnh My tò mò :

- Thế mẹ đã nói gì với anh ?

Phúc chăm chú lái xe :

- Những lời này , chắc em đã nghe mẹ nói rồi . Khổ nỗi lúc đó có cả chú Trường . Ông chăm vào vài câu , thế là tiêu cả em lẫn anh.

My khó chịu :

- Nhưng chú ấy có quyền gì chứ ? Thú thật , lần đầu gặp ông , em đã ghét cay ghét đắng , và biết rằng ông ta cũng chẳng ưa gì em.

Phúc khoát tay :

- Đừng nói về chú Trường nữa mà hãy nói về mình . Anh muốn mọi người phải chấp nhận chúng ta.

Quỳnh My băn khoăn :

- Bằng cách nào ?

Phúc trả lời gọn lỏn :

- Liều . Tối nay em đừng về nhà . Thế là xong.

Mặt My nóng bừng lên :

- Anh xem rẻ em quá.

Phúc vội nói :

- Em hiểu lầm rồi . Không về nhà không có nghĩa xấu như em vừa nghĩ đâu . Yêu một người đồng nghĩa với tôn trọng người đó . Anh đã bao giờ xúc phạm em chưa ?

Quỳnh My bứt rứt :

- Không thể làm theo ý của anh.

- Vậy ý em muốn thế nào để chúng ta không mất nhau ?

- Từ từ thuyết phục gia đình bằng tình yêu chân thật . Rồi thời gian sẽ trả lời mà.

Phúc thở dài :

- Chỉ sợ thời gian ấy kéo dài cả đời người thôi . Chúng ta phải tự quyết định chuyện của mình.

My chớp mắt :

- Em e rằng quá sớm đề nói tới chuyện lớn lao đó . Chúng ta quen nhau đã bao lâu đâu.

Phúc nói :

- Lâu mau không phải là vấn đề . Thí dụ như anh và Hạ Dung , kéo dài ngần ấy năm rồi vẫn đường ai nấy đi.

My tiếp lời anh :

- Bởi vậy , em đâu muốn giống Hạ Dung.

Phúc xụ mặt :

- Không tin anh nên em mới nói thế.

Quỳnh My xằng giọng :

- Anh nghĩ sao cũng được . Em muốn về.

Không nói không rằng , Phúc mím môi quay nhanh tay lái . Chiếc xe đảo một vòng cua trên mặt đường làm cô ngã vào cửa một cú ê ẩm đau.

Hai người rơi vào im lặng . Tiếng gió ù ù bên ngoài xe làm Quỳnh My càng chạnh lòng hơn . Nước mắt lặng lẽ rơi , cô mím môi không thềm nói một lời nào.

Phúc buồn bã :

- Xin lỗi . Vừa rồi anh xử sự quá tệ . Cứ y như một tay thiếu bản lĩnh đàn ông . Nhưng khi quá yêu người ta thường không làm chủ bản thân . Vừa rồi , anh thiếu tự tin khi bị mẹ em điểm mặt giữa đám đông . Anh y như đứa trẻ con sợ bị cướp mất vật mình quý nhất , nên không từ bất cứ thủ đoạn nào để giữ cho kỳ được vật quý ấy.

Quỳnh My ầm ức :

- Em có phải đồ vật đâu.

- Vì vậy , anh càng sợ mất em hơn.

- Nếu tới lúc mất , anh có giữ kỷ tới đâu nó cũng mất.

Phúc ân hận :

- Vẫn còn giận anh sao ?

My hờn dỗi :

- Em đâu dám.

Phúc tìm tay cô . My thở dài , tựa đầu vào vai anh , nước mắt nhạt nhòa.

Xe ngừng trước cổng . Phúc vội vã cúi xuống hôn lên môi , lên gương mặt đầm ướt của My bằng tất cả yêu thương.

Anh ray rứt :

- Anh không thể mất em được . Không thể được.

Quỳnh My vừa trấn an anh , vừa vỗ về mình :

- Bình tĩnh lại . Chúng ta sẽ có cách . Em tin anh.

Phúc hôn lên môi cô lần nữa :

- Anh cũng tin em.

Bước xuống xe , cô chưa kịp bấm chuông , cổng nhà đã mở tung . Bà Thúy hầm hầm bước ra . Không nói không rằng , bà vung tay tát mạnh vào mặt My hai cái nhoáng lửa.

Bị tát bất ngờ , My chúi nhủi vào tường . Dường như chưa hả cơn phần nộ , bà Thúy tiếp tục vung tay . Vừa đánh My , bà vừa mắng :

- Đồ con gái hư ! Cút khỏi nhà tao ngay . Sau này sướng khổ cứ ráng mà chịu.

Phúc hồi hả chạy tới đỡ My . Ôm cô vào người , anh bị bà Thúy đánh phải mấy cái khá đau.

Anh đành giọng :

- Cháu không để My khổ đâu . Cám ơn bác đã đưa My về với cháu.

Dứt lời , anh dìu cô đi . Lúc này , đầu óc đang quay cuồng , lại bị chảy máu cam , My chỉ biết dựa vào Phúc và để mặc anh đưa vào xe trước đôi mắt còn long lên vì giận của bà Thúy.

Giọng bà rít lên :

- Đừng bao giờ quay lại nhà tao nữa , đồ bất hiếu.

Mặc cho bà Thúy tru tréo , Phúc vội vã hạ ghế xuống cho My nằm tạm . Anh đưa hộp khăn giấy để My chặn máu mũi và hối hả phóng xe đi.

Nằm nhắm mắt , My thút thít khóc . Thế là dù không muốn , cô cũng làm mẹ giận đến mức mất khôn rồi . Nhưng không thể vì bị mẹ đuổi mà cô đi theo Phúc một cách dễ dàng như vậy . Còn quay về năn nỉ mẹ ngay lúc này , My lại không muốn . Tính bướng bỉnh lại trỗi dậy trong cô . Quỳnh My cương quyết bỏ đi cho mẹ biết.

Quay lại nhìn Phúc , cô hạ giọng :

- Anh đưa em tới nhà ba giùm.

Phúc gật đầu :

- Anh cũng vừa nghỉ như vậy . Ở đó tạm vài hôm , mẹ bớt giận rồi về.

Anh bứt rứt :

- Cũng tại anh , nhưng không ngờ bác gái lại phản ứng gay gắt thế.

Phúc bồng chếp miệng :

- Có lẽ vì những lời mai mỉa của chú Trường.

Quỳnh My ngạc nhiên :

- Ông ta đã nói gì ?

Phúc ngập ngừng trở đi :

- Cũng không có gì quan trọng . Nhưng trong lúc nóng nảy , một câu nói vu vơ cũng có thể gây họa lớn.

Xoa gương mặt còn rất hồng , in dấu ngón tay của mình , Quỳnh My

bêu bạo :

- Đây là lần đầu mẹ đánh em , đánh rất đau và rất nhiều nữa chứ .
Thật sự , em không hiểu tại sao mẹ lại giận đến thế . Đi dạo với anh
đã là con gái hư rồi sao ? Mẹ xem thường em quá.

Phúc im lặng . Anh hiểu , nhưng không thể nói với Quỳnh My về mối
quan hệ trước kia của bà Thúy và ông Trường.

Bà Thúy rất đau vì câu ông nói : "Con bé giống mẹ" . Ông Trường rất
dở khi không kiềm chế được lòng , để thốt ra những lời cay độc như
thế . Tình yêu luôn làm con người trở nên mù quáng . Nếu vừa rồi
anh bình tĩnh , đừng kéo Quỳnh My đi theo thì đã không xảy ra
chuyện.

Tóm lại , anh cũng chẳng hay ho gì so với ông Trường.

Xe dừng trước ngôi biệt thự khá đồ sộ . Phúc nói :

- Để anh đưa em vào nhà.

Quỳnh My lắc đầu :

- Ba em nóng nảy không thua mẹ đâu . Anh cứ để mặc em.

Phúc cương quyết :

- Không cho anh vào là em chối bỏ anh đấy . Anh muốn cho ba em
thấy , dầu khó khăn cỡ nào , anh cũng không bỏ em.

Nâng mặt Quỳnh My lên , Phúc ngậm ngùi than :

- Sưng đỏ cả rồi.

My chớp mắt :

- Không sao đâu . Anh đừng lo.

Mở cửa xe cho My , Phúc bấm chuông . Người ra mở cửa không
phải bà Bốn mà là Trung . Anh ta hát hàm với giọng khó chịu hơn là
ngạc nhiên :

- Chuyện gì vậy ?

My nói cứng :

- Em muốn gặp ba.

Liếc Phúc bằng cặp mắt toé lửa , Trung cộc lốc :

- Một mình mày vào thôi.

Phúc làm lì :

- Cả tôi nữa.

Trung hằn học :

- Mày không đủ tư cách để vào nhà tao . Cút đi.

Phúc dịu giọng :

- Tôi đến đây không phải để gây với cậu.

Trung khoanh tay :

- Tao cóc cần biết mày đến làm gì . Xéo đi.

Quỳnh My phản ứng :

- Anh không có quyền nói thế với bạn em.

Dứt lời , cô gào lên :

- Ba ơi ! Dì Quyên ơi ! Ba ơi !

Không phải đợi lâu , Quỳnh My thấy bà Quyên từ trong nhà hốt hải chạy ra.

Nhìn những vết máu dính trên ngực áo My , bà sợ hải kêu lên :

- Con bị gì vậy My ?

Nghe cách hỏi dồn đầy lo lắng của bà , tự dưng My bật khóc . Ngay lúc đó , ông Sơn bước tới , giọng chầm chọc :

- Bị bà ấy đuổi rồi à ? Chúng bay định làm Romeo , Juliet chắc ? Mà nếu là hai nhân vật của bi kịch đó thì chúng bay chết chắc rồi.

Phúc nhỏ nhẹ :

- Bà Lam Thúy đang rất giận , mà cơn giận của bà ấy chắc ông không lạ . Vì vậy , mong ông cho Quỳnh My về nhà ở vài hôm.

Ông Sơn cười nhạt :

- Nó còn xem đây là nhà mình sao ? Nếu đúng thế thì cứ vào ở .

Nhưng chúng tôi không hoan nghênh cậu đâu , giám đốc Phúc .

Cũng như mẹ nó , tôi cấm cậu ve vãn con gái tôi . Giờ thì cậu xéo được rồi.

Phúc không nao núng :

- Tôi và Quỳnh My đều quá tuổi trưởng thành . Chúng tôi sẽ tự quyết định cuộc đời mình , không ai có quyền cấm chúng tôi yêu nhau hết.

Quay sang Quỳnh My , Phúc dịu dàng :

- Anh sẽ đến thăm em sau . Không có gì phải lo lắng cả.

Bà Quyên khoác vai My , đưa cô vào nhà trong sự im lặng nặng nề của ông Sơn và Trung . Đêm nay cô sẽ khó ngủ . Chắc ở nhà mẹ cũng thế , nhưng nhất định cô không về . Cô không về.

Sớm Mai Hồng

Chương 17

Kỳ xoay xoay lon bia trong tay . Anh ta không uống mà cứ tằm tằm cười mãi , khiến ông Sơn hết sức khó chịu.

Ông gằn giọng :

- Tôi và cậu không còn làm ăn chung nữa . Do đó , tôi yêu cầu từ nay trở đi , cậu không được lợi dụng danh nghĩa của tôi để huy động vốn từ người khác.

Lần này thì Kỳ cười to . Vừa cười , anh ta vừa dần lon bìa xuống bàn làm nó văng bột tung tóe :

- Tôi lợi dụng danh nghĩa của ông để huy động vốn à ? Thật nực cười . Châu Á là một công ty đã quốc giá , còn Minh Sơn bất quá chỉ là một cửa hàng liên đới , may mà vừa rồi chưa chết toi vì bị . Trường Thuận phá giá . Ai dựa hơi ai , lợi dụng ai , điều đó rõ như ban ngày.

Ông Sơn hất hàm :

- Cậu định lấy vãi thừa che mắt thánh à ? Chỉ là đại diện cho Châu Á sang Việt Nam để tìm cơ hội phát triển , nhưng cậu đã khôn khéo dùng mưu ma chước quỷ huy động vốn của nhiều người . Cậu không qua mặt tôi được đâu.

Kỳ tỉnh như không :

- Ông cũng tài lắm . Nhưng nếu ông im cho tôi làm ăn , tôi cũng im cho ông làm ăn.

Ông Sơn cười nhạt :

- Cậu sòng phẳng quá nhỉ . Có điều , tôi lúc nào cũng làm ăn đứng đắn堂堂 hoàng , sao lại phải ngồi chung xuống với cậu chứ ?

Kỳ rú lên cười hết sức khả ố :

- Đứng đắn ,堂堂 hoàng hả ? Hồng dám đâu . Tôi bảo đảm cơ nghiệp ông có hôm nay được dựng nên bằng xương máu của nhiều người năm xưa.

Mặt đỏ sặc hằn đi , ông Sơn áp úng :

- Nói bậy.

Kỳ ung dung đáp :

- Không bậy đâu . Tại ông chưa biết nhiều về con người của tôi thôi . Tôi là thằng luôn sẵn tin堂堂 này bán cho堂堂 kia nên lời tôi nói lúc nào cũng chính xác gần như tuyệt đối.

Ông Sơn trấn tĩnh lại :

- Tay Trường đã cung cấp tin dỏm cho cậu rồi.

Kỳ lắc đầu thương hại :

- Tội nghiệp , Ông Trường chả biết gì về chuyện này . Hay nói đúng hơn , ông ấy đang cố tìm chứng cứ để chứng minh堂堂 xưa mình vô tội.

Uống một ngụm bia , Kỳ nói tiếp :

- Nếu ông cho rằng tôi nói bậy , tôi sẽ cung cấp chứng cứ cho ông Trường . Chà ! Lúc đó chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Ông Sơn nhíu mày :

- Cậu muốn nói chứng cứ nào chứ ?

Rút trong túi ra hộp con mèo , Kỳ nhả nha gấn lên môi một điều ,

nhấn nha châm thuốc rồi nhấn nha hỏi :

- Ông còn nhớ cai Huấn chứ ? Tôi là con trai của cai Huấn đấy.

Ông Sơn ngơ ngác :

- Cai Huấn nào nhỉ ? Thật sự , tôi không biết , không quen ai tên như thế hết.

Kỳ xoa cằm :

- Người khác có thể tin ông , nhưng tôi thì không . Ông đổi màu còn giỏi hơn tắc kè nữa . Bởi vậy , ba tôi dặn khi làm ăn với ông phải nắm dao đằng cán . Ông bố đã cho tôi một cán dao sắt , tôi không sợ đứt tay đâu.

Ra về kể cả , Kỳ nói :

- Ông cứ suy nghĩ đề nghị của tôi . Im lặng là luật chơi khôn ngoan nhất mà đôi bên cùng có lợi.

Vỗ nhẹ vào vai ông Sơn , Kỳ khệnh khạng ra khỏi quán bar . Nhìn cái dáng ngất ngưỡng của gã , ông Sơn cố nén không chửi thề nhưng không được.

Bao nhiêu năm không nghe ai nhắc , tưởng cai Huấn đã chết , nào ngờ lão lại bị lôi dậy bởi thằng con trai ranh ma . Nhưng thằng nhãi ranh này làm gì được ông , khi vụ án ấy quá hàng chục năm rồi.

Làm lì uống hết lon bia , ông Sơn gọi taxi về nhà . Người ra mở cửa cho ông là Quỳnh My . Thấy cô , bỗng dưng ông Sơn chột khó chịu.

Giọng hơi xẵng , ông hỏi :

- Chưa ngủ à ?

- Dạ . Con chờ mở cổng cho ba và anh Trung.

Ông Sơn nhíu mày :

- Nó chưa về sao ?

Quỳnh My lắc đầu , cô không dám nói thật rằng Trung vừa kiếm chuyện với cô xong mới đi . Cô càng nhịn , Trung càng lần tới . My có cảm giác Trung sợ cô ở lì tại ngôi nhà này , anh sẽ bị mất quyền lợi nên cố tình tìm cách để cô bỏ đi.

Hừ ! Trung sợ cũng đúng . Ví dầu sao với pháp luật , Quỳnh My vẫn là con gái của ông Sơn , vẫn là người thừa kế hợp pháp . So với Trung , cô vẫn có quyền lợi tương đương . Mà nói về quyền lợi thì từ nhỏ , Trung đã luôn đòi hỏi cho bản thân . Dù lớn hơn My những bốn tuổi , nhưng Trung chưa bao giờ nhường cô bất cứ cái gì . Ba mẹ cô rất mực cưng chiều Trung nên chưa bao giờ rầy . Do vậy , với My , chuyện nhịn "anh Hai" đã trở thành thói quen.

Nhưng hôm nay , Quỳnh My cương quyết phá vỡ thói quen đó . Cô đã cải lại Trung về những chuyện cũ . Điều này khiến Trung nổi cơn lên . Nếu bà Quyên không cản , chắc My đã ăn bạt tai . Cách cư xử

nhỏ nhen của Trung khiến cô chán nản vô cùng , nhưng cô không vì thế mà bỏ đi . Quỳnh My muốn cho Trung biết trong ngôi nhà này , anh không phải là người có quyền nhất.

Giọng ông Sơn chột vang lên :

- Về nói với mẹ rằng , ba bảo mẹ mau rút hết vốn khỏi công ty Châu Á bằng mọi cách.

My kêu lên :

- Con không về đâu . Thì ra không phải chỉ anh Trung , mà cả ba cũng muốn con đi khỏi đây.

Ông Sơn nhăn nhó :

- Ba chỉ bảo con về nói với mẹ như thế , chứ có bảo con đi khỏi đây đâu . Nhưng nếu ở đây , con phải triệt để nghe lời ba.

Quỳnh My rầu rĩ :

- Con biết ba sắp nói gì tiếp rồi.

Ông Sơn lắc đầu :

- Nếu nghĩ ba nói về anh chàng Phúc là con làm . Con lớn rồi , ba tin con thừa thông minh và bản lĩnh để nhận ra giá trị thật sự của một người . Hôm nay , ba nói thẳng , dù con không phải máu thịt của ba , nhưng lúc nào ba cũng coi con như con ruột . Ba sợ nhất là những lời đâm thọc của người ngoài . Vì ganh ghét trong làm ăn , họ sẵn sàng bịa chuyện để hạ uy tín ba , cũng như sẵn sàng tạo bất đồng trong gia đình . Trong nhà không yên thì sự nghiệp có lớn cỡ nào cũng sụp . Ba đang rất buồn thẳng Trung . Hồi nhỏ , ba mẹ nương chiều quá nên càng lớn nó càng hư hỏng . Con không nên để bụng những lời thiếu suy nghĩ của nó.

Quỳnh My ầm ức :

- Con hoàn toàn không nghĩ gì cả . Trái lại , anh Trung luôn coi con là cái gai trong mắt . Anh muốn con ra khỏi nhà càng sớm càng tốt .

Nhưng đây vẫn là nhà của con mà.

Ông Sơn gật đầu :

- Đúng . Đây vẫn là nhà của con , con vẫn có đủ những quyền lợi như Trung có.

My khóat tay :

- Con không cần những quyền lợi đó.

Ông Sơn lộ vẻ phật ý :

- Sao lại nói vậy , khi ba vẫn là ba con ?

Rồi ông dọ dẫm :

- Mẹ con đã nói gì về người cha ruột của con ?

Quỳnh My nhìn ông Sơn :

- Mẹ bảo ba ruột con đã chết . Nhưng sự thật có đúng vậy không ?

Dù ngạc nhiên vì những lời My vừa nói , ông Sơn vẫn vờ vĩnh thờ dài :

- Chắc đúng vậy . Vì từ khi bỏ đi tới giờ , chú ấy không tin tức , thư từ gì cả.

Quỳnh My ngập ngừng :

- Theo ba thì ông ấy . . . có gây ra cái tai nạn thảm khốc ấy không ?

Mặt ông Sơn nghiêm lại :

- Chú Lượm chỉ là nạn nhân . Chú ấy bị Trường Thuận lừa . Nhưng là người chịu trách nhiệm xây dựng công trình , nên chú ấy cũng bị buộc tội . Chuyện này qua lâu rồi , con hỏi chỉ khơi lại nỗi đau củ chứ có giải quyết được gì đâu.

Quỳnh My thần thờ :

- Đúng là chẳng giải quyết được gì . Nhưng tại sao Phúc luôn nói với con rằng ba ảnh bị hại ?

Ông Sơn cười nhạt :

- Ai hại ba nó chứ ? Đúng là vừa ăn cướp , vừa là làng . Ba không muốn nói tới vấn đề này nữa , bực bội lắm.

Ông Sơn lắc đầu thương hại :

- Thôi , cho ba xin đi . Điều cần làm ngay là về nói với mẹ những lời ba dặn lúc nãy để đoái công chuộc tội . Thăm mẹ và ngoại xong rồi quay lại ở với ba . Muốn làm việc chỗ nào , ba sẽ xin cho chỗ đó.

Quỳnh My tò mò :

- Trước đây , ba bảo mẹ đầu tư vào Châu Á , sao bây giờ ba lại bảo mẹ rút tiền ra ?

- Dĩ nhiên phải có nguyên nhân , nhưng chưa đến lúc giải thích . Con thấy đó , ngay cả điện thoại cho mẹ , ba cũng không muốn gọi vì biết tính mẹ con nóng nảy , ồn ào . Con bảo mẹ nên tìm một cơ gì đó để chuyển hết cổ phần cho ai đấy mà không để Kỳ biết.

My lại thắc mắc :

- Sao lại giấu hẩn ạ ?

Ông Sơn ậm ừ giải thích :

- Không phải giấu , nhưng làm ăn kín đáo một chút mới dễ thành công.

Đứng dậy , ông uể oải :

- Ba đi nghỉ đây.

My nhìn đồng hồ . Chưa đến chín giờ . Thường ngày giờ này ông vẫn chưa về , sao hôm nay lại ngủ sớm thế.

Nhún vai , My mở to volume tivi lên . Chương trình ca nhạc củ rích làm cô phát chán . Nhưng dấu sao có còn hơn không . My đang cần giết thời gian cơ mà.

Chuông cổng thông thả vang lên làm tim cô rộn ràng . Chắc là Phúc thôi . Vuốt sơ lại mái tóc , cô cuống quýt ra mở cổng.

Đúng là Phúc đến . Anh búng điều thuốc trên tay vào bãi cỏ và ôm cô vào lòng . Bóng tối của khoảng sân che chở hai người tự nhiên hôn nhau.

Quỳnh My đẩy nhẹ Phúc ra :

- Anh đúng là liều mạng.

Phúc âu yếm :

- Khi yêu , ai cũng liều chứ đâu chỉ mình anh . Đi với anh một vòng được không ?

Quỳnh My gật đầu :

- Em muốn ghé nhà thăm ngoại và mẹ.

Phúc nhú mày :

- Thăm rồi trở lại đây à ?

- Vâng.

- Anh thấy em về luôn hay hơn . Ở đây , ba em đã có Trung , trong khi mẹ em chẳng có ai cả.

Quỳnh My bướng bỉnh :

- Em chưa muốn về lúc này.

Phúc hỏi bằng giọng châm biếm :

- Tại sao ? Phải bác Thúy chưa tới đón em không ? Làm con , đừng cố chấp . Cố chấp là bất hiếu đó.

My vênh mặt lên :

- Anh có hiếu đâu mà lên mặt với em . Nếu có hiếu , anh đã cưới Hạ Dung rồi.

Phúc dài giọng :

- Đúng lý là như vậy , ngất nổi về tình , Hạ Dung đã bỏ anh để theo giám đốc Kỳ . Thú thật , nếu bây giờ Dung trở lại , anh sẵn sàng cưới cô nàng để trọn đạo làm con.

Quỳnh My chun mũi :

- Nói thì nhớ đấy.

Phúc nhướn mày :

- Đương nhiên . Nhưng trước tiên là phục vụ người yêu . Nào ! Xin mời.

- Để em vào nói di Quyên đã.

Phúc khoan khoái nhìn theo cái dáng nho nhỏ , thanh thanh của My và thấy hài lòng vì biết chắc trái tim non của cô bé đã thuộc về mình . Giờ chỉ cần anh trở mặt là Quỳnh My sẽ suy sụp vì tuyệt vọng , vì bị phản bội.

Trước đây , Phúc từng đề ra kế hoạch tồi tệ này , nhưng anh không

thể dối lòng để thực hiện nó một cách hoàn hảo vì anh đã yêu thật. Càng nghĩ , càng thấy số phận khéo trên người . Phúc không tìm được lý do để trả lời ông Trường vì sao anh yêu Quỳnh My khi trước đó không lâu , anh nói với ông là anh . . . cặp với cô để đùa chơi , để trả hận . Bởi vậy , anh không thể thuyết phục ông và mẹ đứng về phía mình . Sau này sẽ thế nào , Phúc chưa tưởng tượng ra , nhưng dứt khoát anh phải có Quỳnh My.

Từ trong nhà đi ra , My nói :

- Đì Quyên sẽ chờ cổng , nhưng mình phải về trước 11 giờ.

Phúc nheo mắt tinh quái :

- Nếu về trễ hơn thì sao ?

My nguýt anh :

- Thì sẽ không có lần thứ hai chứ sao nữa.

Lên xe ngồi kế Phúc , My bỗng trầm ngâm không nói . Anh dịu dàng :

- Em nghĩ gì vậy ?

My thở dài :

- Nghĩ tới phản ứng của mẹ . Ngày xưa , mẹ từng khổ vì yêu , nhưng mẹ không hề thông cảm.

Phúc dịu dàng :

- Mẹ chỉ có mình em . Mẹ sợ em khổ nếu bị lừa dối , bị phản bội nên mới khó như vậy.

Quỳnh My vụt hỏi :

- Anh có lừa dối em không ?

Phúc mỉm cười :

- Điều này em phải biết chứ , sao lại hỏi anh ?

My vùi vỉnh :

- Em thích nghe anh trả lời kìa.

Vừa chăm chú lái xe , Phúc vừa cao hứng hát :

Nếu anh nói anh vẫn chưa yêu là thật ra anh đang dối lòng . Còn anh nói đã trót yêu em rồi , là thật ra anh đang dối em . .

Quỳnh My thắc thỏm :

- Nhưng thật ra , anh đang dối ai ?

Phúc lắc đầu , tằm tằm . Thái độ của anh làm My dỗi , cô phụng phịu khoanh tay làm thỉnh . My chờ Phúc dỗ dành , nhưng anh không hề mở miệng . Dường như Phúc đang suy nghĩ gì đó rất căng thẳng . Mà anh nghĩ gì khi đang ở bên cạnh cô nhỉ ?

Tự dưng , My buột miệng :

- Đang nhớ Hạ Dung phải không ?

Phúc như bừng tỉnh :

- Ồ . . A ! Em nói gì thế ?

My mím môi :

- Anh nghe rồi còn giả vờ hỏi , để em nhắc lại lần nữa ? Thật ra , anh luôn dối em.

Phúc nhú mày :

- Sao lại kết tội anh như vậy ?

Quỳnh My cong môi lên :

- Tại rõ ràng ngồi bên em mà hồn anh trôi tận đâu đâu ấy.

- Vậy cũng đâu có nghĩa là anh luôn dối em.

Quỳnh My trờ đi :

- Nhưng anh có nhớ tới Hạ Dung không ?

Phúc ngập ngừng :

- Thỉnh thoảng cũng có.

- Đó là những lúc anh so sánh em với chị ấy chứ gì ?

Phúc chép miệng :

- Em làm sao vậy My ? Em đã chuẩn bị những lời để nói với mẹ chưa , mà cứ chất vấn anh những việc không đâu mãi vậy ?

Quỳnh My hơi khựng lại vì câu hỏi của P . Nhưng ngay sau đó , cô đáp :

- Em đến để nói với mẹ những lời ba nhắn , nói xong sẽ về ngay , cần gì phải chuẩn bị.

Phúc có vẻ ngạc nhiên :

- Em không định nói gì với mẹ thật à ?

Quỳnh My im lặng . Cô muốn nói với mẹ nhiều lắm chứ , nhưng tính bướng bỉnh đã ngăn tất cả . Ông Sơn biết cô và mẹ hay bất đồng mà khi đã bất đồng thì chẳng ai nhường ai nên mới . . . phái My về nhà báo với mẹ việc ông có thể dễ dàng nói qua điện thoại.

Tội nghiệp bà ! Ông không muốn mẹ con My tiếp tục đối chọi nhau nên mới kiếm cớ.

Xe ngừng bên lề , Phúc bảo :

- Anh chờ em ở đây.

My vừa bước vài bước , Phúc đã gọi :

- My này ! Đừng cứng đầu với mẹ nhé.

Ngần ngừ một chút , My gật đầu . Đưa tay nhấn chuông , cô chờ cổng khá lâu nhưng không ai mở cổng . Hôm nay rằm , ngoại chắc đã đi hành hương . Nhưng còn mẹ , bà đi đâu ?

Ruột gan My bỗng nóng như lửa . Cô tiếp tục bấm chuông , nhưng trong nhà vẫn êm như thóc . Trở lại chỗ xe Phúc đậu , My lo lắng :

- Không ai ở nhà cả . Chẳng biết đã xảy ra chuyện gì.

Phúc vội trấn an :

- Không có chuyện gì đâu . Em khéo lo . Ở nhà một mình , chắc bác

gái đi chơi cho đỡ buồn.

Quỳnh My vẫn băn khoăn :

- Nhưng ít khi nào mẹ đi chơi ban đêm lắm.

My vừa dứt lời , có một chiếc taxi trờ tới và dừng ngay đầu xe của Phúc . Trên xe bước xuống ba người . Đó là Kỳ , Hạ Dung và bà Lam Thúy . Cả ba người đang cười nói vui vẻ bỗng đều khựng lại khi thấy My và Phúc.

Mặt sa sầm xuống , bà Thúy quay ngoắt đi , trong lúc Hạ Dung nhếch môi khinh miệt . Chỉ có Kỳ là cao giá trong ứng xử.

Bước đến bên Phúc , Kỳ đưa tay ra , giọng xói lói :

- Khoẻ không giám đốc ?

Phúc hờ hững bắt tay :

- Công ty ngày càng phát triển , có gì đâu không khoẻ.

Kỳ đổi giọng châm chọc :

- Tình duyên và sự nghiệp luôn đi chung , nhưng ở cậu , hai lãnh vực này hình như đối chọi với nhau thì phải . Hạ Dung khôn ngoan chịu làm người bị phụ tình , còn Quỳnh My thì thế nào ? Cậu đã đạt được mục đích của mình chưa nhỉ ?

Phúc nghiêm mặt :

- Xin lỗi . Tôi không hiểu ý của anh.

Quay người đi , Phúc bắt gặp cái nhìn soi mói của Hạ Dung . Cô ta hất hàm :

- Công ty của anh có phát triển cỡ nào cũng là đáng cờ con , làm sao sánh với công ty Châu Á có địa bàn rộng khắp từ Á sang Âu . Còn tình duyên ấy ha ? Thật nực cười , phải không dì Thúy ?

Phúc mím môi làm thinh . Anh thừa hiểu nổi nóng lúc này là bất lợi cho mình lẫn Quỳnh My . Cứ để mặc Hạ Dung và Kỳ khiêu khích , nhìn những người như vậy cũng chả xấu mặt.

Bước đến bên bà Thúy , My nhỏ nhẹ :

- Con có chuyện cần nói với mẹ.

Bà Thúy lạnh lùng :

- Chuyện gì ? Cứ nói đại đi.

- Phải nói riêng mới được a.

- Hừ ! Mẹ và con đã mất đi cái chung nhất thì làm sao có chuyện gì riêng nữa.

Quỳnh My ầm ứ hạ giọng :

- Con chỉ truyền đạt những điều ba muốn nói với mẹ.

Mắt bà Thúy đanh lại :

- Cha con mấy người cá mè một lứa chỉ giỏi làm khổ tôi . Tôi không muốn nghe gì cả . Đã về bên ấy thì về luôn đi . Coi như tôi vô phúc

không con . Tôi chẳng cần ai hết.

Phúc nhỏ nhẹ :

- Bác giận mới nói vậy , chứ nước mắt bao giờ không chảy xuống.

Bà Thúy cười nhạt :

- Cậu cũng biết là nước mắt lúc nào cũng chảy xuống sao ? Tiếc là nước mắt của tôi đã khô cả rồi . Tôi không biết xúc động , cảm thông là thế nào đâu . Đi hết đi.

Hạ Dung nhếch môi nhìn My như thách thức rồi bước đến đỡ bà Thúy :

- Đi vào nhà , không thôi sẽ bị cảm lạnh vì sương đó.

Thay vì mở cửa kế bên để vào khoảng sân nhỏ cạnh hiên nhà , bà Thúy bước theo Hạ Dung vào ngõ công ty Châu Á . Nhìn mẹ cố ý thân thiết với Dung , Quỳnh My khó chịu vô cùng.

Mẹ luôn thích nói ngược , làm ngược những điều nghĩ trong lòng .

Mẹ luôn thốt lên những từ . . . đao to búa lớn khi giận . My không lạ gì tánh khí của mẹ , nhưng hôm nay bà vờ thương yêu một người mà bà biết My rất ghét , đã khiến cô hết sức tức giận.

Không thèm theo mẹ , My hăm hăm mở cửa xe lên ngồi.

Phúc khẽ nhắc :

- Em vào nhà đi.

My mím môi :

- Vào ngõ đó là công ty Châu Á chứ đâu phải nhà em . Lần này thì mẹ chết chắc rồi.

Phúc nhú mày :

- Sao em lại nói vậy ?

Quỳnh My tuôn một hơi :

- Ba bảo em nói với mẹ bí mật bán hết cổ phần của công ty Châu Á , nhưng tình hình này chắc lời của ba chẳng có tí giá trị nào.

Phúc kêu lên :

- Ông Sơn đã nhận ra thực lực của công ty Châu Á rồi à ?

Quỳnh My bảo :

- Em không biết . Ba dẫn chuyện này không thố lộ với nhiều người.

Phúc cười nửa miệng :

- Vậy sao em . . . lộ với anh ?

Liếc xéo Phúc , My phụng phịu :

- Anh còn hỏi nữa hả ? Người ta đang rối đây.

Phúc dịu dàng khuyên :

- Dù giận chín xe mười vàng , hai người vẫn là mẹ con . Em phải vào nói với mẹ những lời ba em dặn.

Quỳnh My thở dài , cô không tìm ra lý do để cãi lời Phúc . Anh mở

cửa cho My xuống rồi đứng tựa vào đầu xe , châm thuốc hút.

My vừa khuất sau cổng , Phúc đã thấy Kỳ vênh vào bước tới.

Hắn xoa cằm hả hê :

- Hạ Dung tuyệt vời từ văn phòng tới giường ngủ , thế mà mày lại để mất con bé . Uống thật đó . Ha . Ha . Nhờ có con nhỏ cận kề chăm sóc , tao không mất cái khoản cho gái mà lại an toàn . Này ! Bao giờ về Đài Bắc , tao sẽ trả lại Hạ Dung cho mày . Em được tao dạy dỗ , kinh nghiệm có thừa.

Phúc vút điếu thuốc hút dở , chỉ vào mặt Kỳ :

- Mày im đi . Đồ tồi !

Gạt tay Phúc ra , Kỳ cười khả ố :

- Tao chưa nói hết mà . Bà Lam Thúy cũng thích tao lắm lắm đấy . Tao lại khoái Quỳnh My hơn Hạ Dung , vì con bé trông trong trắng ngây thơ . Cái vẻ ngơ ngác cộng chút bướng bỉnh của My làm tao điên lên mỗi khi thấy con bé . Do đó trước sau , sớm muộn gì Quỳnh My cũng ngã vào vòng tay tao. ..

Phúc mím môi tông vào mặt Kỳ một cú đấm bằng hết sức mình . Dù mồm nói cười thơn thớt , Kỳ vẫn nhanh nhẹn tránh được ngón đòn của Phúc.

Hai gã đàn ông lao vào nhau trong tiếng la thát thanh của Hạ Dung . Nghe la , bà Thúy và Quỳnh My hốt hải chạy ra . Thấy Phúc đang vùng tay , cô vội kéo anh lại . Bà Thúy và Hạ Dung cũng chen vào đứng giữa hai người.

Khác với thái độ khích động , hung hăng của Phúc , Kỳ làm ra vẻ nhũn nhặn , hiền từ . Anh ta chép miệng phân bua :

- Ồi dào ! Cậu ấy ghen vì Hạ Dung . Nhưng tình yêu có lý lẽ riêng của nó . Dầu đã có Quỳnh My bên cạnh , Phúc vẫn chưa quên , chưa quên.

Gạt tay Quỳnh My ra , Phúc hàm hàm :

- Mày đúng là xảo trá.

Quay sang nhìn Hạ Dung , Phúc nói :

- Em sẽ khổ nếu tiếp tục với hắn.

Quỳnh My kéo tay anh :

- Chúng ta về thôi.

My nói với theo bà Thúy , khi cô đã vào trong xe :

- Mẹ nhớ những lời của ba đấy.

Ngã người ra ghế , My kín đáo ngó Phúc . Mặt anh lâm lý phát sợ .

My rút khăn giấy đưa cho anh lau vết máu rỉ ra bên mép.

Cô hỏi mỉa mai :

- Không ngờ anh cũng giỏi đánh đấm đến thế.

Phúc cau có :

- Hay ho gì chuyện phải động tay động chân . Nhưng với thằng đồn mạt như Kỳ , không ai có thể nhịn được.

Quỳnh My liếm môi :

- Hấn nói anh ghen . Đúng không ?

Phúc cộc lốc :

- Đúng . Nhưng anh đánh hấn vì sĩ diện chứ không phải vì ghen .

Hấn cố tình hạ thấp nhân cách người anh yêu.

My nhói ở tim :

- Anh vẫn còn yêu Hạ Dung à ?

Phúc hơi khựng lại . Dù biết My hiểu lầm ý mình , anh vẫn lơ lửng đáp :

- Nếu em nghĩ như thế.

Quỳnh My sừng sờ nhìn Phúc . Dường như anh đùa , nhưng đùa ngay lúc này thì anh xúc phạm đến tình cảm của My rồi.

Cô im lặng suốt đoạn đường còn lái , Phúc cũng làm thinh , mặc cho My thắc thỏm với bao nhiêu nghĩ ngợi , lo lắng trong đầu.

Lúc dừng xe trước cổng , Phúc chợt hỏi :

- Mẹ có ý kiến gì khi nghe em truyền đạt những lời của ba ?

Quỳnh My thờ dãi :

- Mẹ không nói gì , nhưng chắc mẹ không tin ba . Em chưa kịp giải thích thêm đã xảy ra chuyện . Thật là phiền !

Phúc nhíu mày :

- Em trách anh à ?

Quỳnh My không trả lời , cô khoanh tay nhìn con phố bên đường.

Hiếm hoi lắm , My mới có cơ hội ở gần Phúc như đêm nay . Vậy mà cô không vui chút nào , trái lại , sự nghi ngờ về tình cảm Phúc đối với cô mọi lúc một lớn.

Nếu đúng là Phúc vẫn chưa quên Hạ Dung , anh tìm đến cô để lấp cho trống hay để trả hận thì thật kinh khủng . My sẽ làm gì đây nếu sự thật là như thế ?

Muốn mở miệng hỏi : "Anh có yêu em không" như đã nhiều lần cô thường hỏi , nhưng My không sao thốt nên lời.

Câu hỏi lẫn câu đáp đều lố bịch khi tất cả chỉ là trò đùa.

Quỳnh My bàng hoàng nhìn Phúc.

Trong ánh sáng chập chờn của đèn pha xe hơi , gương mặt Phúc thật đẹp và cũng thật lạnh . My đã rất yêu gương mặt đó . Thế nhưng anh đang nghĩ gì , cô không thể nào biết được.

Sớm Mai Hồng

Chương 18

Ông Trường vào thẳng vấn đề :

- Chú mày muốn bàn thứ gì ? Cứ nói đại ra đi . Tôi không có thời gian đâu.

Kỳ cười hề hề :

- Mau mắn , thẳng thắn vẫn là tính cách của người giới kinh doanh và cũng là tính cách xưa nay của ông.

Ông Trường nhếch môi :

- Cậu làm như hiểu tôi lắm không bằng.

Kỳ thần nhiên :

- Thật ra , tôi không biết nhiều về ông , nhưng ba tôi thì rành lắm.

Ông Trường nhíu mày :

- Ba cậu là ai nhỉ ?

Nhân nha như để kéo dài thời gian tò mò của ông Trường , Kỳ nói :

- Hồi đó , ba tôi từng làm cho ông Trường Thuận.

- Biết bao nhiêu người làm thợ cho ông ta , làm sao tôi đoán ra ba cậu là ai trong số họ chứ.

Kỳ lơ lửng :

- Ba tôi chắc ông không quên , chỉ có điều ông không ngờ thôi.

Nhìn vào vẻ mặt đang căng ra của ông Trường , Kỳ hạ giọng :

- Ba tôi tên Huấn , từng gặp ông ở Mỹ cách đây vài ba năm . Ông đâu thể nào quên ông , phải không ?

Ông Trường sửng sốt :

- Cậu là con trai ông Huấn à ?

Kỳ gạt đầu khoái trá :

- Tôi biết ông sẽ nhớ ngay mà . Ba tôi là người làm thay đổi cuộc đời của ông và ông Thuận thì sao ông lại quên được.

Ông Trường gằn giọng :

- Cậu còn dám nói với tôi như thế hả ?

Kỳ so vai :

- Vì đó là sự thật . Nếu không gặp cơn bão cực ấy , chắc gì bây giờ ông được như vậy . Chỉ tội ông Trường Thuận phải bỏ xác nơi xứ người.

Mắt Kỳ bỗng đanh lại :

- Mà cũng chẳng tội vạ gì hạng biển lận , keo kiệt như lão . Nếu ngày xưa Trường Thuận rộng rãi , bao dung hơn với ba tôi , thì ông ta đâu nhận hậu quả thảm thiết như vậy.

Ông Trường nhíu mày :

- Cậu nói thế là sao ? Khi tình cờ gặp ba cậu ở Mỹ , ông ấy đã kể hết mọi việc làm tội lỗi của ông ta với vẻ vô cùng ân hận . ..

Kỳ ngắt ngang lời ông :

- Nhưng ba tôi đâu hề kể với ông lý do vì sao ông phải làm điều thất đức đó.

Nhếch môi đầy chua chát , Kỳ nói tiếp :

- Tất cả cũng vì tiền . Lúc ấy ba tôi cần những đồng tiền phi nghĩa đó để cứu mạng con trai đang bị bệnh nặng.

Ông Trường kêu lên :

- Ông có thể hỏi tiền ở tôi hay ông Thuận mà.

Kỳ nói bằng giọng căm phẫn :

- Ba tôi đã hỏi , thậm chí van xin lạy lục , nhưng ông Thuận nhẫn tâm nói không có tiền . . . Với ông ta , đồng tiền to hơn cái bánh xe bò và quan trọng hơn mạng sống con người rất nhiều . Lúc túng cùng ấy , đã có người mang tiền tới giúp ba tôi , dĩ nhiên có kèm theo điều kiện . Nhờ số tiền ấy , đứa con trai duy nhất của ông đã được cứu sống . Ông bắt đầu phải thực hiện theo đúng cam kết lúc nhận tiền.

Ông Trường hỏi gặng lại :

- Họ bắt ông Huân làm cam kết à ?

- Đúng vậy . Mỗi bên giữ một bản để không ai lật lọng . Hai bên sẽ huỷ ngay tờ cam kết ấy khi xong việc . Nhưng lúc tai nạn xảy ra , người chết nhiều , ba tôi đã vội chạy trốn . Ông bỏ trốn trước ông và ông Trường Thuận mấy tháng . Khi đi trốn , ông chẳng mang theo thứ gì ngoài tờ cam kết của quý ấy . Bao nhiêu năm làm thuê ở xứ người , ba tôi luôn sống trong giày vò ân hận . Tới khi chết , ông vẫn không tha thứ cho bản thân.

Ông Trường thẳng thốt :

- Ba cậu đã mất rồi sao ?

Kỳ ngậm ngùi :

- Ba tôi bị tai biến mạch máu não và mất cách đây một năm . Tội nghiệp ! Ông vì tôi mà lặn lội cả đời.

Ông Trường chép miệng than :

- Cai Huân chết , coi như nỗi oan của tôi kiếp này không rửa được rồi.

Kỳ khoát tay :

- Đừng vội thất vọng . Ba tôi chết , nhưng tôi vẫn còn sống sờ sờ . Tôi sẽ rửa nỗi oan ức này cho ông , dĩ nhiên cũng kèm theo một điều kiện.

Ông Trường bỗng dè dặt :

- Cậu muốn gì ?

Kỳ cao giọng :

- Dĩ nhiên là tiền và một yêu cầu nhỏ nữa . Thế hệ của tôi khác thế hệ của ba tôi và ông . Cùng sống ở nước ngoài , nhưng bọn trẻ chúng tôi khôn hơn các cụ nhiều . Thay vì đốt cái của nợ cam kết cam đoan gì đó để nó theo ba tôi sang thế giới bên kia , tôi đã cắt nó lại và tin rằng có lúc nó sẽ hữu dụng.

Nhìn thẳng vào mắt ông Trường , Kỳ nói :

- Tôi sẽ bàn tờ giấy ấy cho ai trả giá cao nhất.

- Ngoài tôi ra , còn ai muốn mua nó nữa ?

- Ông đoán được mà.

Ông Trường buột miệng :

- Lão Minh Sơn à ?

Kỳ cười nhẹ :

- Chớ còn ai khác . Ông ta sợ chuyện xưa đó bề sẽ không còn chỗ đứng trên thương trường , nên ráp tâm mua cho bằng được tờ cam kết ấy.

Ông Trường mĩa mai :

- Cậu đang cần tiền nên treo giá thật cao chứ gì ?

Kỳ hấp háy mắt :

- Tôi căm ghét ông ta , kể làm ba tôi lúc nào cũng phải đối diện với một lương tâm tâm tối . Tôi muốn ông ta luôn phập phồng lo sợ nên ra giá , nhưng cứ lơ lửng mà chưa chịu bán.

Ông Trường lộ vẻ bất bình :

- Bây giờ , cậu kéo cả tôi vào cuộc chơi à ?

Kỳ xoa cằm :

- Đông người mới hào hứng chứ . Tôi sẽ kéo thêm bà Lam Thúy và tay giám đốc Phúc . Cái thằng nhãi ấy ! Ba nó chết rồi , tôi căm ghét nó đờ vậy.

Giọng hầm hừ , Ông Trường hỏi :

- Thật ra , cậu muốn giờ trò gì ?

Kỳ mím môi :

- Tôi không muốn Phúc bám theo Quỳnh My.

Ông Trường nhướn mày :

- Chỉ vì cậu ghét Phúc thôi sao ?

Kỳ cười khẩy :

- Ông có thích gì việc Phúc đeo đuổi con bé ấy . Tôi thì càng ghét hơn nữa mỗi khi nghĩ tới nó . Bởi vậy , cuôm tay trên được Hạ Dung , tôi khoái vô cùng.

Ông Trường tò mò :

- Tại sao cậu lại ghét Phúc ?

Kỳ lạnh lùng :

- Vì hắn là con lão Trường Thuận.

- Chỉ đơn giản thế thôi à ?

Kỳ nhún vai :

- Mỗi người thường có những cái ưa cái ghét rất kỳ cục . Tôi không ưa hắn , cũng như ông ghét lão Minh Sơn vậy mà . Nên nhớ , Quỳnh My là con lão ta . Chẳng lẽ ông đề ? Phúc lọt vào bẫy yêu do lão Sơn xúi con gái giăng ra ? Phúc và My yêu nhau , ông sẽ bắt lợi dài dài.

Ông Trường khoát tay :

- Điều đó tôi rõ hơn cậu . Nhưng chừng nào tôi có tờ cam kết ấy ?

Kỳ nói :

- Một khi cuộc chơi đã ngã ngũ.

Rồi anh ta nhấn mạnh :

- Tôi là người quản trị . Tôi sẽ điều khiển cuộc chơi theo ý mình , ông đừng lo.

Ông Trường mỉm cười bí hiểm . Đã từng tuổi này , lẽ nào ông bị điều khiển bởi một thằng nhóc như Kỳ ? Nhưng cứ để cho nó tự đắc đi .

Rồi đâu sẽ vào đó thôi . Bỗng dưng , ông thầm nhắc lại lời nói vừa rồi của Kỳ.

Nhìn đồng hồ , Kỳ khệnh khạng đứng dậy :

- Tôi phải đi . Chúc cuộc chơi của mình có nhiều bất ngờ.

Ông Trường nhìn theo Kỳ bằng đôi mắt của một tay thợ săn lão luyện.

Chắc chắn ông sẽ giương một mũi tên , nhưng mũi tên ấy trúng bao nhiêu con mồi , ông còn dằng co để đạt kết quả cao nhất.

Hút hết điếu thuốc với mớ suy nghĩ đang dần dà được sắp xếp theo thứ tự trước sau trong đầu , ông Trường yên tâm đứng dậy.

bước lên chiếc taxi đậu chờ khách gần đó , ông nói địa chỉ và ngã người ra nệm , cho xe đưa tới nơi ông đang muốn tới.

Mục đích của ông sắp đạt được rồi . Bất giác ông mỉm cười.

Ngừng xe trước tiệm kem của Minh Như , ông trả tiền taxi , khoan thai đẩy cửa bước vào.

Đúng như ông đoán , Quỳnh My có mặt trong tiệm . Cô đang ngồi quầy và đang nhìn ông bằng cái nhìn lạnh hơn cả . . . kem đang bốc hơi trong tủ.

Thấy ông , Minh Như đơn đả :

- Ôi ! Khách . . . siêu quý . Chú dùng kem bốn mùa phải không ?

Ông Trường mỉm cười :

- Kem nào cũng được . Hôm nay , chú tới đây không phải vì kem mà

vì muốn nói chuyện với Quỳnh My . Cháu có thể giúp chú không ?
Minh Như lưỡng lự một thoáng rồi bước tới kề bên Quỳnh My , thì
thầm vào tai cô.

Ông Trường thấy môi con bé nhếch lên rồi bấu ra thật trẻ con . Hành
động ấy khiến Ông Trường nhớ tới Lam Thúy.

Hồi đó , cô gái ông say đắm yêu cũng hay bấu đôi môi hồng như thế .
Nếu ở chỗ vắng người , hầu như lần nào ông cũng kéo cô ta vào
lòng và hôn ngấu nghiến lên đôi môi bướng bỉnh ấy.

Có lẽ Phúc cũng từng làm thế với Quỳnh My . Tình yêu nào lại không
có những nụ hôn , những cái vuốt ve , những phút giây riêng tư nóng
bỏng để khi xa nhau suốt đời vẫn nhớ . Bất giác , Ông Trường thở
dài hồi tiếc . Thời trai trẻ đã qua và không bao giờ trở lại . Mỗi ngày ,
người ta càng gần đất xa trời và càng rời xa những kỷ niệm xa xưa ,
dù trong lòng không nguôi hoài niệm ngày tháng cũ.

Đang thả hồn về cõi nhớ , Ông Trường sực tỉnh khi Quỳnh My bước
tới.

Thật lịch sự , Ông Trường kéo ghế mời cô ngồi và nhận được lời
cảm ơn khá lạnh lùng.

Ông Trường chăm chú nhìn My và nhận từ cô ánh mắt của một
người đang phòng thủ rất kỹ.

Ông Trường mở miệng trước :

- Lời đầu tiên chú muốn nói là xin lỗi cháu về thái độ nóng nảy của
chú hôm gặp cháu ở công ty Trường Thuận.

Môi Quỳnh My nhếch lên :

- Cháu cho qua chuyện đó rồi.

Ông Trường nhíu mày :

- Cho qua nghĩa là sao ?

- Là không nghĩ tới nữa , mặc kệ đúng sai , phải quấy.

- Thế theo cháu thì hôm đó ai đúng , ai sai ?

Quỳnh My nhìn qua ô cửa kính :

- Trong mắt tất cả mọi người , cháu và Phúc đều sai . Nhưng trong
mắt bọn cháu , mọi người là không đúng.

Ông Trường tỏ vẻ thích thú với cách nói của Quỳnh My . Ông hỏi :

- Chúng tôi sai ở điểm nào ?

Quỳnh My hất cái cằm bướng lên :

- Vậy tại cháu sai ở điểm nào ? Sao mọi người không muốn cháu và
Phúc được bên nhau ?

Ông Trường lắc đầu :

- Cháu hiểu lầm rồi , Quỳnh My ạ . Không ai ngăn cản cháu và Phúc
cả . Yêu thương là sự tự nguyện của hai người . Tiếc rằng trong mỗi

tình này chỉ mỗi mình cháu yêu thôi.

Mắt Quỳnh My tròn xoe :

- Chú nói vậy là sao ?

Ông Trường nhỏ nhẹ :

- Nghĩa là Phúc không hề yêu cháu . Cậu ta chỉ muốn chiếm đoạt rồi ruồng bỏ cháu để thỏa mãn lòng oán hận.

Quỳnh My thẳng thốt :

- Không thể nào . Phúc không phải người như thế.

Giọng ông Trường ôn tồn :

- Cháu tưởng cháu hiểu Phúc lắm rồi sao ? Cậu ta không dễ để người khác đọc được suy nghĩ của mình đâu.

Quỳnh My phản ứng khá gay gắt :

- Chú không cần nói thế để gây mâu thuẫn giữa tụi cháu.

Ông Trường vẫn mềm mỏng :

- Tiếc rằng đó là sự thật . Ngoài Hạ Dung ra , Phúc không yêu ai khác , chỉ vì cô ta phản bội Phúc nên cậu ấy mới . . . tấp vào cháu như thuyền tấp vào bến tạm lúc có bão . Khi trời yên sóng lặng , thuyền lại sẽ ra đi tìm bến đỗ khác phù hợp với nó.

Quỳnh My lấp bắp :

- Chẳng lẽ cháu không phù hợp với P ? Chẳng lẽ anh ấy . . anh ấy . . . Không phải đâu.

Gục đầu xuống như một nụ hoa héo , My chợt nhớ lại chuyện xảy ra đêm đó . Rõ ràng Phúc ầu ả với Kỳ vì Hạ Dung . Anh đánh nhau vì ghen , bất chấp sự có mặt của My.

Bất giác người cô rã rời . Nước mắt không cầm được đã ràn rụa .

Đứng phất dậy , My chạy vào quầy tìm khăn giấy trước gương mặt ngỗ ngàng của Minh Như.

Cô chạy xóc tới chỗ Ông Trường ngồi :

- Chú nói gì mà nho ? My khóc vậy ?

Ông Trường điềm tĩnh bảo :

- Chú nói sự thật . Phúc không hề yêu con bé.

Như kêu lên :

- Chú không là gì của anh Phúc hết , chú xen vào chuyện này làm chi ?

Giọng Ông Trường chùng xuống :

- Nhưng ngày xưa chú từng là bạn rất thân với Lam Thúy , mẹ của Quỳnh My . Chú thấy mình có trách nhiệm . . . Chú không muốn con bé khổ vì bị dối gạt.

Đang sụt sùi , My bỗng ngẩng lên nhìn ông Trường :

- Chú . . . chú là bạn thân của mẹ cháu ngày xưa à ?

Gật đầu thật nhẹ , Ông Trường bảo :

- Nếu không bị hàm oan , phải bỏ xứ trốn đi , có lẽ chú và mẹ cháu .

..

Quỳnh My ngẩn ra :

- Nhưng . . . người đó tên là Lượm mà.

Ông Trường nhếch môi :

- Có nghĩa gì một cái tên , khi trong lòng mẹ cháu , chú đã chết từ lâu rồi . Gặp lại Lam Thúy , nghe những lời trách móc , oán hận , chú đau đớn lắm . Nỗi đau càng lớn hơn khi nghe cô ấy nói về cháu.

Trái tim My thất lại , cô không rõ mẹ đã nói gì về mình , nhưng không tiện hỏi Ông Trường khi có Minh Như . Những lời ông nói dường như ẩn chứa một tình cảm hết sức thiêng liêng . Chắc hẳn ông đã biết My là con mình.

Giọng Ông Trường chợt khàn đi vì xúc động :

- Lần đầu gặp cháu , chú đã bị choáng vì một tình cảm mãnh liệt . . .

Cháu có hiểu ý chú không Quỳnh My ?

My bật khóc :

- Cháu hiểu . Nhưng xin chú đừng nói nữa . Đừng nói nữa.

Bước tới bên My , ông vỗ nhẹ lên vai cô :

- ĐỪNG khóc nữa , con gái . Quán có khách vào đây.

Nghe Ông Trường gọi mình là con gái , My bồi hồi cảm xúc , nhưng ngay sau đó cô có cảm giác bị lừa dối khi mẹ một mực nói ba ruột của cô đã chết . Lẽ nào lòng oán hận khiến mẹ nhẫn tâm khai tử ông ?

Rồi cô cũng bàng hoàng nhận ra với nhiều người , oán hận là một thứ bệnh bất trị , trong số đó dường như có cả ? Phúc của cô.

Khi Quỳnh My đang hoang mang vì những xung đột của nội tâm , thì ông Trường lại tiếp tục tấn công vào điểm yếu của My.

Nhìn cô như dò xét , đánh giá , ông nói tiếp bằng giọng dọa dẫm :

- Cháu đã hiểu vì sao chú lại chen vào chuyện riêng tư của cháu và Phúc chưa ?

Quỳnh My mím môi không trả lời . Ông Trường đánh đòn quyết định :

- Nếu xem chú như một ông bố , cháu hãy bỏ ? Phúc đi . Cháu biết rất rõ , Phúc chỉ xem cháu như trò đùa . Phúc dùng cháu để trả hận .

..

Quỳnh My đau đớn kêu lên :

- Cháu đâu liên quan tới mối hận của gia đình anh ấy.

- ĐỒNG ý là vậy . Điều chú muốn nhấn mạnh là cháu đã bị lừa , chú không nói về hận oan.

Quỳnh My nhìn Ông Trường bằng đôi mắt vô hồn . Ông là ba cô ,

nhưng cũng là một người xa lạ . Có thể nào tin lời người lạ ấy không ?

Ông Trường nhìn đồng hồ rồi nói :

- Chú phải đi . Cháu hãy suy nghĩ kỹ những lời chú vừa nói và tự quyết định cuộc đời mình nhé.

Không đợi My hỏi thêm câu nào , Ông Trường đi ra cửa . Quán bắt đầu đông hơn , nhưng với My , xung quanh cô mù mờ sương khói.

Tại sao thế nhỉ ? Tại sao ba cô lại nhấn tâm nói với cô như thế rồi dừng dưng bỏ đi nhỉ ? Tại sao cha mẹ sinh ra cô rồi bắt cô phải tự quyết định cuộc đời mình vào lúc cô cần được giúp đỡ nhiều nhất về tinh thần ? Tại sao ba mẹ đều hắt hủi cô ?

Quỳnh My cắn môi để ngăn mình đừng khóc.

Bước tới quầy , cô nói với Như :

- Nhức đầu quá , tao về đây.

Minh Như ái ngại :

- Mà đừng tin ông Trường . Anh Phúc không như ông nói đâu.

Quỳnh My mệt mỏi :

- Tao không biết phải tin ai nữa . Có điều , tao biết Phúc còn nghĩ tới Hạ Dung rất nhiều.

Minh Như định nói thêm vài lời trấn an My , nhưng có khách gọi , cô đành bỏ đi . Ngần ngừ một mình giữa quán vài phút , Quỳnh My xô cửa bước ra ngoài.

Trời nắng chói chang như đổ lửa . Quỳnh My lơ ngơ băng qua đường . Tâm trí lảng đãng , cô đi như kẻ mộng du với đầu óc trống không bởi giấc mơ vừa bị chính người mình yêu đánh cắp.

Sớm Mai Hồng

Chương 19

Đợi Trung nóc hết lon bia xong , Kỳ mới vào đề :

- Cậu nghĩ sao về những điều tớ vừa kể ?

Mặt đỏ gay , Trung mím môi chửi thề :

- Mẹ ! Giờ thì tớ đã hiểu tại sao ông ta không cho tớ thực quyền lãnh đạo công ty rồi . Hừ ! Té ra bao nhiêu năm nay mình sống chung với sói . Ông ta ác như thế , thảo nào không có con nối dõi cũng đúng.

Mặt Ky vụt lóe lên anh tò mò :

- Ủa ! Thế Quỳnh My là con ai ?

Trung lẩm bẩm :

- Con ai , với tớ chẳng quan trọng , miễn không phải con ông là được rồi.

Kỳ gật gù :

- Giờ tớ đã hiểu lý do khiến My phải đi xin việc nơi khác , thay vì làm cho công ty Minh Sơn . Ông ta quả thật hẹp hòi.

Giọng Trung khô khốc :

- Không phải ông mà là tớ . Quỳnh My đâu thể chen chân vào chỗ sẽ dành cho người thừa kế của dòng họ Triệu.

Kỳ có vẻ mỉa mai :

- Thì ra là vậy . Cô bé xem thể mà bất hạnh.

Trung khinh khi ?nh :

- Đó là số phận của những đứa con hoang.

Kỳ hỏi gặng :

- Thật sự , cậu không biết ba Quỳnh My là ai sao ?

Trung nhếch môi :

- Biết chứ . Nhưng lão ta đã chết lâu rồi . Thôi . Đừng nhắc tới nó nữa . Hay nói cậu muốn gì đi.

Kỳ xoa cằm :

- Cậu thấy kế hoạch xây trung tâm thương mại Kiều Tiên thế nào ?

- Cũng ngon ăn.

- Vậy mà ông Sơn cứ lần lựa mãi . Không khéo sẽ vuột cơ hội đây.

Nhìn Trung bằng ánh mắt gian xảo , Kỳ chép miệng :

- Tớ ngại làm việc với người già là thế đó . Lúc nào cũng bảo thủ , đa nghi . Mà cũng chẳng trách gì ông Sơn . Đến cậu , ông còn chả tin nữa là tớ.

Trung nóng mặt :

- Hừ ! Cơ nghiệp ấy trước sau cũng là của tớ . Ông có tham quyền cố vị cũng vô ích.

Kỳ giễu cợt :

- Nhưng hiện tại , cậu đâu giải quyết được vấn đề gì lớn lao , dù mang danh là phó giám đốc kiêm chủ tịch hội đồng quản trị . Tớ nói thật nhé . Tớ từng đi nhiều nước , làm việc với nhiều công ty , nhưng chưa thấy ai như ông Sơn . Ông ấy độc đoán quá , chỉ tổ làm chậm sự đi lên của công ty Minh Sơn.

Ngưng lại như để dọ ý tứ của Trung , Kỳ châm thuốc hút rồi nói tiếp :

- Có lẽ tớ đành đưa kế hoạch này sang cho Trường Thuận . Giám đốc Phúc rất nhạy bén . Đạo này , hấn sẵn đón tớ còn hơn sẵn đón gái , dù tớ đã cuỗm con đèo ruột của hấn.

Trung khó chịu ra mặt :

- Cậu thừa biết Trường Thuận và Minh Sơn là đối nghịch với nhau mà.

Giọng Kỳ tỉnh bơ :

- Với tớ , quyền lợi là trên hết.

Trung búng tay đánh tróc :

- OK . Nếu cậu đã nói thế , tớ cũng đặt quyền lợi của tớ lên trên . Tớ sẽ thay mặt ông duyệt hợp đồng xây dựng trung tâm thương mại Kiều Tiên.

Kỳ phản bác :

- Thôi đi . Tớ không khoái ký hợp đồng theo kiểu này đâu.

Trung cau có :

- Vậy là cậu xem thường tớ quá . Nhất định sáng mai tớ sẽ tới Châu Á ký hợp đồng cho bằng được.

Kỳ nheo nheo mắt :

- Ký xong là phải ứng ngay tiền huê hồng đấy . Cậu hãy nghĩ kỹ đi.

Trung ngã người ra ghế dựa :

- Tớ đã nghĩ tới hợp đồng này lâu rồi . Cái gì cũng có giá của nó .

Ngân ấy tiền hoa hồng vẫn còn quá rẻ.

Với tẩy lầy cái cáp trên bàn , Kỳ cười :

- Nếu thế thì mời cậu ký ngay bây giờ . Ngày mai , tớ bận rồi.

Trung nhướng mày nhìn vào tờ giấy chỉ chít chữ rồi với về ta đây của giám đốc , anh hào phóng vung bút.

Kỳ chép miệng một cách giả tạo :

- Thế nào tớ cũng bị tay Phúc mắng về tội bội tín . Cậu biết đấy , làm ăn mà thất hứa thì . . . Chậc ! Phiền lắm.

Trung cười ha hả :

- Có phiền phức gì cứ chỉ hấn qua tớ . Nó từng chơi tớ một vỏ mà cho tới bây giờ , nghĩ tới tớ vẫn còn hận . Lần này phải cho nó biết thế nào là lễ độ.

Kỳ ngồi rung đùi với vẻ hả hê thích thú , trong khi Trung vẫn nóc bìa và huyền thoại nói tới những viễn cảnh tốt đẹp của tương lai , một tương lai chỉ có Trung và công ty Minh Sơn trên đà phát triển vượt bậc.

Vỗ nhẹ vào cái cáp đựng hợp đồng vừa ký xong , Kỳ lịch sự xin phép cáo lui , sau khi đã nháy mắt bảo một cô gái khá xinh vào ngồi với Trung.

Tiền bạc cho buổi nhậu , Kỳ đã thanh toán xong . Bây giờ , anh chỉ rời nơi này để đến với Hạ Dung . Cô gái nhiều tham vọng này vẫn còn nhiều điểm có thể lợi dụng được . Tội tình chi không vất cô ả cho kiệt sức chứ.

Ngã người lên nệm chiếc taxi đỗ , Kỳ lim dim mắt khi nghĩ tới số tiền hoa hồng khá lớn mà công ty Minh Sơn sẽ chi cho mình.

Đúng là ngần ấy hoa hồng cho một hợp đồng xây dựng có tầm cỡ như trung tâm thương mại Kiều Tiên là quá rẻ.

Trung biết nói : "Cái gì cũng có giá của nó" . Nhưng hẳn hoàn toàn không ngờ cái giá hẳn phải trả lại quá đắt.

Kỳ bật cười một mình làm người tài xế ngạc nhiên quay lại ngo ngoác nhìn . Mặt xụ xuống , Kỳ hất hàm quát :

- Nhìn quái gì ? Cẩn thận giùm đi.

Sự lẳng lặng phục tùng của người tài xế khiến Kỳ thấy mình đầy uy quyền . Thứ uy quyền của kẻ từ xưa chỉ biết cầu cạnh quy lụy người khác , nay vừa mới ngóc đầu lên đã tự cao hống hách.

Bước vào phòng làm việc cũng là phòng riêng của giám đốc , Kỳ đã thấy Hạ Dung ngồi đó.

Bằng tất cả nôn nóng , cô hỏi ngay :

- Anh đi đâu suốt ngày nay vậy ?

Buông mình xuống sa lon , Kỳ dấm dăng :

- Đi kiếm tiền chứ đi đâu . Em hỏi nhiều câu thật tức cười.

Hạ Dung gặng :

- Tại sao công ty đóng cửa im ỉm ? Nhân viên đâu cả rồi ?

Kỳ nhún vai :

- Ai cũng phải lo kiếm tiền cho công ty như anh , chứ đâu thể ở không.

Hạ Dung nhíu mày :

- Kiếm tiền kiểu gì mà từ hôm ở Nha Trang về tới nay , em không hề thấy họ ?

Mỉm cười , Kỳ nói :

- Họ cũng thắc mắc như thế với anh khi hỏi về em.

Thấy Hạ Dung làm thinh , Kỳ hỏi :

- Sao ? Đã chuẩn bị tinh thần đi Hà Nội chưa ?

Dung kêu lên :

- Lại đi nữa à ? Thú thật , em oải lắm rồi . Hồi làm cho Trường Thuận , em chẳng phải đi đâu cả.

Kỳ liếc xéo cô :

- Vậy em cứ trở về làm lại cho Phúc . Hắn vẫn còn yêu em lắm đấy.

Hạ Dung cười nhạt :

- Đừng khích em . Nếu em trở về , Phúc sẽ dang rộng hai tay để đón , còn anh sẽ méo mặt đó.

Kỳ nhếch môi , anh ta sà xuống ngồi kế Dung :

- Đúng là anh không thể thiếu em . Nhưng khi nhắc tới Phúc , em có

ngủ cho anh không ? Em tưởng đàn ông không biết ghen à ?
Mặt Hạ Dung ánh lên tia thích thú . Vít đầu Kỳ xuống , cô cắn nhẹ môi anh . Cả hai lại quấn lấy nhau với tất cả háo hức , cuồng si.
Khi buông Dung ra , Kỳ đốt thuốc trầm tư . Thái độ của anh làm Dung tò mò . Vẫn không đòi tư thế nằm , cô hỏi trống :

- Sao vậy ?

Kỳ lấp lửng :

- À ! Không.

- Không mà như thế . Đừng hòng qua mặt em.

Phả khói mù mịt , Kỳ bảo :

- Thì cũng chuyện làm ăn.

Hạ Dung dẫu hỏi :

- Đang yêu mà cũng nghĩ đến công việc . Rõ chán.

Kỳ rút thuốc :

- Càng yêu nhiều , càng phải làm việc nhiều . Nếu không , người mình yêu sẽ dứt áo ra đi.

Dung có vẻ dỗi :

- Bộ em tệ đến thế sao ?

Giọng Kỳ thản nhiên :

- Anh đang nói anh đó chứ.

Hạ Dung tủm tỉm :

- Thế anh định bao giờ dứt áo bỏ em ?

Kỳ không trả lời , anh ta lảng sang chuyện khác :

- Anh sẽ đăng ký vé máy bay đi Hà Nội cho em vào thứ hai.

- Em không đi đâu.

- Đừng nhõng nhẽo mà . Muốn gì , cỡ nào anh cũng chiều , nhưng công việc đã nhận em không thể bỏ ngang.

Hạ Dung nhăn nhó :

- Lấy được đồng tiền của thiên hạ đâu phải dễ.

Giọng Kỳ ngọt lịm :

- Bởi vậy , anh mới nhờ tới em , một người tài sắc vẹn toàn . Có cô vợ như em thì phần chi nhánh Châu Á ơ ? Việt Nam , anh không phải lo gì cả.

Sửng tít mắt vì những lời của Kỳ , nhưng Hạ Dung vẫn đẩy đưa :

- Em có phải vợ anh đâu nè.

Vừa vuốt ve Dung , Kỳ vừa ồm ồm :

- Không phải vợ chồng mà . . . mà tình thế này à ?

Mắt lim dim thích thú , Dung nũng nịu :

- Thế anh định chừng nào ?

- Ngay sau khi làm xong thủ tục kết hôn.

Hạ Dung nhòm người lên :

- ĐĐăng ký kết hôn à ?

Kỳ gật đầu :

- Em không thích sao ?

Dung nhìn Kỳ , đầy xúc động :

- Em chỉ không ngờ thôi.

Giọng Kỳ vẫn êm như ru :

- Thủ tục bây giờ dễ hơn xưa nhiều , nhưng chúng ta nên tiến hành càng sớm càng tốt . Ngày mai anh sẽ mua hồ sơ.

Hạ Dung chớp mắt :

- Có vội lắm không anh ?

- Sao lại vội ? Nếu được , anh muốn tổ chức cưới ngay để em nở mặt nở mày và để anh không lo phải mất em.

Hạ Dung rúc đầu vào ngực Kỳ , lòng nhẹ nhõm . Thế là cô đã toại nguyện rồi . Lấy chồng giàu , có địa vị , tương lai sẽ sống ở nước ngoài , quả là hơn cả khao khát của cô . Nghĩ cho cùng , cô bo ?

Phúc là đúng , rất đúng nữa là khác.

Đang âu yếm yêu nhau , Kỳ bỗng đứng dậy :

- Anh phải gặp bà Lam Thúy có chút việc.

Hạ Dung khó chịu :

- ĐĐể hỏi thăm con nhóc Quỳnh My à ? Nó vẫn còn ở bên ông Sơn chứ chưa về đây đâu.

Giọng Kỳ dừng dừng :

- Vậy càng tốt . Con bé chỉ giỏi xúi mẹ rút tiền đầu tư khỏi Châu Á không thôi.

Dung khinh khỉnh :

- Thì trả quách bà ta cho rồi . Công ty lớn như Châu Á , chẳng lẽ cần ba đồng vốn của bà Lam Thúy ?

- Nói như em là chưa nhìn xa trông rộng . Với anh , nữa xu cũng không chê . Anh đang cần một số tiền lớn nên việc huy động vốn dù ít hay nhiều đều vô cùng cần thiết . Ngay cả em , anh cũng chẳng ngại khi hỏi vay tiền mà.

Hạ Dung nũng nịu :

- Sao lại nói lạ vậy ? Cửa em cũng là của anh . ..

- Nhưng anh không muốn cầm tiền của vợ , dù chỉ một đồng.

Hạ Dung tủm tỉm :

- Em đành cho anh vay không tính lời vậy.

Kỳ cũng cười , nhưng nụ cười của anh ta mới bí hiểm làm sao . Hạ Dung choáng váng khi bắt gặp nụ cười ấy , nhưng ngay sau đó cô quen băng đi vì nghĩ tới viễn ảnh tốt đẹp của tương lai.

Chương 20

Phúc làm lì hút thuốc , mặc kệ . Hạ Dung ngồi kế bên sụt sùi khóc . Tình yêu anh dành cho cô chết từ lâu , nên những giọt nước mắt vẫn dài này không đủ tưới mát trái tim anh đã cần khô.

Khổ nỗi sự im lặng của Phúc lại khiến Dung hiểu lầm . Cô cứ tưởng anh im lặng vì cảm thông , vì tôn trọng sự đau khổ cô đã trải qua , nên cô càng lúc càng thống thiết :

- Em có lỗi với anh , nhưng em biết anh sẽ bỏ qua vì tình yêu ngày xưa của chúng ta . Hồi ấy mình hay giận nhau , nhưng sau đó anh luôn là người giảng hòa trước . Lần này , em xin được phá lệ bằng cách cầu mong anh tha thứ cho em.

Gục đầu vào vai Phúc , giọng Dung sưng nước :

- Anh là điểm tựa , là cứu cánh của cuộc đời em . . . Hic . . . Hic . . .

Phúc nhẹ nhàng đỡ Dung ngồi ngay lại :

- Bình tĩnh nào Hạ Dung . Khóc đâu giải quyết được chuyện gì.

Lắc đầu nguầy nguậy , Dung nài nỉ :

- Hứa với em một tiếng đi Phúc.

Phúc khoát tay :

- Anh biết hứa gì đây , khi giữa chúng ta không còn như xưa nữa .

Dầu đau khổ cách mấy , em cũng phải can đảm đối diện với thực tế.

Vỗ nhẹ lên vai Dung , anh nói tiếp :

- Em rất bản lĩnh , trắc trở nào em cũng vượt qua . Đúng không ?

Nước mắt đầm đìa , Hạ Dung vùi vĩnh :

- Đúng như vậy , với điều kiện phải có anh.

Dụi điếu thuốc vào gạt tàn , Phúc nghiêm giọng :

- Đó là chuyện không tưởng . Giữa chúng ta đã không còn tình yêu nữa . Anh chỉ cho phép mình giúp đỡ em như giúp một người bạn thân.

Giọng lạc đi , Dung nói :

- Giữa chúng ta không thể là bạn thân.

Phúc khẽ gạt :

- Vậy thì là kẻ lạ . Xin lỗi . Anh không thể đáp ứng đòi hỏi của em .

Cái gì đã qua , hãy để nó qua luôn , nín kéo chỉ vô ích thôi.

Hạ Dung rưng rức :

- Anh ác lắm ! Ác lắm !

Phúc im lặng . Anh chột ái ngại khi phải nói những lời vừa rồi với Hạ Dung . Dầu gì hai người cũng từng yêu nhau một thời gian khá dài . Nhưng thời ấy đã qua , tình xưa đã chết . Với cô , Phúc chẳng còn mấy may xúc động . Anh dù hào hiệp , rộng lượng cỡ nào cũng không thể dang tay đón cô trở về , hơn nữa anh lại có Quỳnh My . Phúc chưa yêu ai bằng cô bé . Anh phải dứt khoát chứ đâu thể lấp lửng với Hạ Dung được.

Đứng dậy , Phúc làm ra vẻ lạnh lùng :

- Anh đưa em về nhà.

Hạ Dung ngần ngừ rồi đứng lên . Bước được vài ba bước , cô lao đảo té vào người P . Vì bất ngờ , anh đành ôm lấy cô . Dường như chỉ đợi có thế , Hạ Dung rướn người lên , choàng hai tay bầu cô ? Phúc và vít đầu anh xuống , môi Dung bám lấy môi P . Vừa hôn , cô vừa cắn mạnh khiến môi Phúc bặt máu.

Lúc anh còn đang sửng người khó chịu vì hành động của Hạ Dung thì cửa phòng xịch mở . Quỳnh My đứng ngay ngưỡng cửa với gương mặt tái xanh . Như một phản xạ , Phúc vội đẩy Dung ra , nhưng cô vẫn đeo cứng lấy anh , giọng đầy kích động :

- Anh là của em , mãi mãi thuộc về em như chúng ta đã từng thuộc về nhau.

Nghe Hạ Dung nói thế , Quỳnh My vội vã quay lưng , mặc cho Phúc thẳng thốt gọi mình.

Không giữ được bình tĩnh , anh gầm lên :

- Em đừng điên tuồng nữa Hạ Dung . Tôi quá chán rồi đừng để tôi thêm khinh chứ.

Rồi mặc kệ . Hạ Dung té ngồi xuống ghế , Phúc hốt hải lao ra hành lang tìm Quỳnh My nhưng không thấy bóng dáng cô đâu.

Vừa đi , Phúc vừa lẩm bầm rửa bản thân đã thiếu nhanh nhậy để rơi vào bẫy của Hạ Dung . Phen này khó lòng giải thích với My , trong khi cô bé rất ghen.

Nghĩ tới gương mặt rưng rưng của Quỳnh My , ruột gan Phúc đã rối bời . Dù thế nào đi chăng nữa , Phúc cũng giải thích cho My hiểu được rằng , tất cả chỉ là hiểu lầm . Nhưng liệu cô có tin Phúc không , khi xung quanh hai người toàn là những hồ sơ cách trở.

Lái xe vòng vòng các con phố vẫn chẳng thấy My . Phúc bèn chạy đến tiệm kem của Minh Như.

Vừa thấy anh , Như đã hỏi :

- Nho ? My bảo tới công ty tìm anh . Bộ hai người không gặp nhau sao ?

Phúc thất vọng lắc đầu . Anh hạ giọng :

- My tìm anh có chuyện gì không ?

Minh Như gõ tay lên mặt quày :

- Có chuyện lớn là khác . Lúc này , bác Hảo đã gặp My ở . . . tại đây.

Phúc kêu lên sững sốt :

- Mẹ anh đã nói gì với Quỳnh My vậy ?

- Em chẳng biết , nhưng chắc chắn là không phải những lời êm dịu rồi .
Con bé đã khóc trước khi tới tìm anh.

- Tại sao lại khóc chứ ?

Minh Như nhún vai :

- Em hỏi mà nó có nói đâu . Tốt nhất , anh nên hỏi bác Hảo.

Phúc ngồi thừ người ra ghế . Anh thừa biết mẹ mình vốn cay độc .

Quỳnh My tuy ngang bướng , nhưng vẫn là cô bé con , làm sao dám
tay đôi với người lớn.

Một khi mẹ anh tới tìm My , chắc chắn bà đã trang bị từ tận kẻ rằng
mọi thứ cần thiết để cô không thể chống chọi , dù chỉ một lời.

Càng nghĩ , Phúc càng rối . Anh dặn Như nếu gặp My nhớ giữ cô lại
và điện thoại cho anh rồi phóng xe như bay về nhà.

Bước vào phòng khách , anh đã sa sầm mặt khi thấy Hạ Dung , ông
Trường và mẹ anh trong phòng khách.

Không thèm nhìn tới ai , anh hầm hầm lên cầu thang . Mới lên được
nửa đường , bà Hảo đã gọi giật ngược :

- Xuống mẹ bảo.

Phúc lầm lì ngồi phịch xuống salon . Anh bực bội vô cùng , nhưng vì
tôn trọng mẹ nên đành phải nghe lời bà.

Sự phục tùng của Phúc làm bà Hảo hớn hở ra mặt.

Xoa hai tay vào nhau , bà ra vẻ trịnh trọng :

- Hôm nay có chú Trường là người thay ba lo công danh sự nghiệp
cho con , mẹ muốn tuyên bố một chuyện . Mẹ chính thức xin cưới Hạ
Dung cho con . Ngày , tháng tổ chức đã xem xong rồi , con không có
lý do gì để từ chối hết.

Phúc bật cười :

- Mẹ lại đùa rồi . Cưới vợ là chuyện của con , không liên quan tới chú
Trường , càng không liên quan tới Hạ Dung . Con và cô ấy đã chấm
dứt rồi.

Giọng bà Hảo không chút nao núng :

- Trong tình yêu , giận dỗi là chuyện thường . Đã tới lúc hai đứa làm
hòa rồi . Hạ Dung chờ con quá lâu , giờ cưới nhau là vừa.

Phúc dứt khoát :

- Giữa con và Dung không phải là giận dỗi . Nói thẳng ra là chúng
con không còn tình yêu , con hết yêu Dung được nữa rồi.

Bà Hảo cười gằn :

- Vì mày đã có con ranh Quỳnh My chứ gì ? Đúng hòng con ạ . Bây giờ không đặt vấn đề oán hận , nó cũng chẳng thể nào bằng Hạ Dung.

Môi nhếch lên đầy khinh bỉ , Phúc hỏi :

- Hạ Dung tốt hay không con biết mà . Nếu Diên .p Kỳ không lộ mặt lườm gạt quất ngựa truy phong , đời nào cô ta quay lại cầu cạnh con và mẹ.

Nghe Phúc nói thế , Dung kêu lên oan ức :

- Anh nói vậy thật tội nghiệp em . Em và Kỳ chỉ quan hệ chủ tớ , chứ đâu có gì khác . Mà tất cả cũng tại anh , nếu anh đừng vì Quỳnh My phụ rẫy em thì bây giờ em đâu khổ như vậy.

Nãy giờ ngồi im quan sát , ông Trường bỗng lên tiếng :

- Chúng ta đừng nhắc chuyện củ nũn . Hãy tập trung vào chuyện cưới xin.

Tằng hắng lấy giọng , ông nói tiếp :

- Giữ đúng lời hứa với anh Trường Thuận , tôi đã trở về Việt Nam gây dựng lại công ty và giao cho cháu Phúc quản lý . Qua lời kể của chị , tôi biết gia đình Hạ Dung là chỗ ớn nghĩa trước kia của gia đình ta . Hơn nữa Phúc và Dung rất yêu thương nhau . Chuyện hai đứa thành thân vừa hợp tình , vừa đúng đạo lý . Trong tình yêu , đôi khi có những phút xao lòng , giận nhau , buồn vui nhau để rồi hiểu nhau , yêu nhau hơn . Tôi tin rằng Hạ Dung là người phụ nữ thích hợp với Phúc nhất . Nếu không , để gì có được mối tình kéo dài bảy tám năm đẹp đến thế.

Phúc cười nhạt :

- Đừng bao giờ lấy điều mình nghĩ áp đặt cho người khác . Chú từng có một mối tình , từng đau khổ vì không cưới được cô gái mà mình yêu lẽ nào chú muốn cháu cũng vậy ?

Thấy ông im lặng , Phúc nói tiếp :

- Chú là một điển hình để cháu cương quyết bằng bất cứ mọi giá phải lấy người mình yêu . Cháu không muốn nửa cuộc đời còn lại phải hối tiếc , ngậm ngùi như chú hiện tại.

Bà Hảo phản nộ :

- Mày chỉ nghĩ tới bản thân . Còn Hạ Dung thì sao ? Nó đã phí cả tuổi xuân vì ai ?

Như chỉ đợi có người xướng , Hạ Dung oà lên bằng giọng nức nở :

- Mặc kệ cháu bác ạ . Người ta đã đoạn tình đoạn nghĩa đến thế thì còn gì nữa.

Bà Hảo nghiêng răng :

- Không thể có chuyện sống chung với kẻ bác ghét được . Dứt khoát bác không chấp nhận Quỳnh My.

Hạ Dung khích vào :

- Nhưng với P , Quỳnh My có phải là kẻ anh ấy ghét đâu . Cô ta là tất cả , là trên hết.

Bà Hảo cười gằn :

- Để rồi xem . Sớm muộn gì nó cũng phải tự rút lui thôi.

Định hỏi mẹ đã nói gì với Quỳnh My , nhưng Phúc kịp kèm sự nóng nảy xuống . Anh hiểu vào lúc này càng chống đối mẹ , anh càng gặp khó khăn . Điều quan trọng là làm thế nào để mẹ nhận ra sự giả dối của Hạ Dung và chấp nhận tình yêu Quỳnh My dành cho anh . Muốn được thế , Phúc phải có hậu thuẫn mạnh nhất với anh không ai khác ngoài ông Trường . Trước kia , ông nhận xét khá gay gắt về Hạ Dung . Bây giờ vì không ưa Quỳnh My , ông đã nói khác đi . Ông khiến Phúc hăng khi trong tim anh , điều gì đó khá thiêng liêng bị vỡ.

Chỉ có quyền lợi mới khiến người ta thay đổi mà không cần xấu hổ .

Trong chuyện tình cảm của P , ông Trường hưởng lợi gì ngoài việc hả hê khi thấy Quỳnh My , con gái cưng của người tình đau khổ ?

Không lẽ ông nhỏ mọn , hẹp hòi đến thế ?

Lúc Phúc còn suy nghĩ chưa ra thì ông Trường lại lên tiếng :

- Mẹ cháu nói đúng . Không thể sống chung với kẻ mình ghét được . Nếu lấy Quỳnh My , xem như cháu dâng cả cơ nghiệp này cho Minh Sơn . Cháu tự làm ô danh gia đình và tự hạ thấp giá trị , danh dự của chính mình.

Phúc lắc đầu :

- Cháu không cho rằng mọi việc nghiêm trọng như chú nói.

- Sao lại không ? Khổ nỗi cháu đã trúng bùa mê rồi . Trước kia cháu bảo vờ yêu Quỳnh My để trả thù . Chú và mẹ cháu đã tin vào lời nói đó , nhưng cháu đã làm mọi người quá thất vọng . Với đàn ông , sự nghiệp phải đặt hàng đầu . Cháu xem nặng tình yêu quá , sẽ hỏng bét tương lai.

Phúc bướng bỉnh :

- Nhưng xem nhẹ tình yêu sẽ hỏng cả cuộc đời . Cháu tin mình không sai.

Bà Hảo tức tối :

- Đúng là mù quáng . Mà lại nặng quá rồi.

Phúc làm thinh , bỏ về phòng riêng trước sự bồn chồn của Hạ Dung.

Cô đảo mắt nhìn ông Trường , bà Hảo rồi buông một câu :

- Có lẽ công sức của chú đổ vào công ty Trường Thuận sẽ theo sông theo suối chảy hết ra biển quá . Cháu không đủ sức giữ chân Phúc

cũng chẳng có gì đáng nói . Chỉ tiếc cơ nghiệp còn non trẻ của anh sắp tiêu tan vì yêu lầm . Quỳnh My đúng là cao tay ẩn.

Ông Trường chột khó chịu vì những lời Hạ Dung vừa nói . Người quá khôn ngoan lắm khi lại để lộ sơ hở rất rõ.

Hạ Dung thuộc tuýp người đó , cộng thêm một chút tham lam , quỷ quyết của đàn bà . Cô ta không hợp với Phúc như ông vừa tán vào lúc nãy . Nhưng để tách Phúc ra khỏi Quỳnh My , ông chỉ còn cách ràng buộc anh với Dung , dù lòng ông cũng chẳng muốn.

Xem ra , lời của ông và bà Hảo như nước đổ đầu vịt rồi . Tình yêu càng trắc trở , người ta càng lao vào như con thiêu thân lao vào ánh sáng . Ngày xưa , ông cũng từng như thế . Nếu không vì Minh Sơn , có lẽ giờ này ông đâu lẻ loi cô độc như vậy.

Càng nghĩ ông càng hận . Hận Minh Sơn là lẽ đương nhiên , nhưng bà Lam Thúy mới khiến tim ông nhoi nhói . Tại sao thế gian có biết bao đàn ông mà bà lại lấy gã đàn ông ấy làm chồng , để bây giờ khổ cho con gái ?

Trước khi gom hết tiền vốn đã huy động được và trốn mất , Kỳ có đưa cho ông tờ hợp đồng ngày xưa cai Huấn đã ký với ông Sơn . Chuyện oan ức làm đảo lộn cả đời ông rõ trắng đen rồi , nhưng có thay đổi được gì đâu . Suốt cuộc đời còn lại , ông vẫn cô đơn , vẫn lặng lẽ . Nhưng dầu thế nào chẳng nữa , ông cũng phải lật mặt nạ Minh Sơn để Lam Thúy nhìn cho rõ người chồng từng đầu áp tay gối của mình , để bà phải hối hận khi đã lựa chọn sai lầm.

Giọng bà Hảo vang lên đầy quyền hành :

- Chú sắp xếp để ngày mai Hạ Dung vào công ty làm lại . Tôi muốn nó là thư ký riêng của thằng Phúc như trước kia.

Ông Trường nói :

- Công ty lúc nào cũng chào đón cháu Dung trở về . Nhưng cháu sẽ đảm nhận việc khác vì thư ký riêng của Phúc đã có người rồi.

Hạ Dung đòi hỏi :

- Chú có thể hoán chuyển việc mà . Vô làm thư ký riêng cho chồng là đúng nhất.

Ông Trường cười nhẹ :

- Điều đó còn phải xét lại.

Bà Hảo bất bình :

- Xét lại là sao chứ ?

Ông Trường ôn tồn :

- Có nhiều vấn đề tôi sẽ thưa với chị sau . Giờ tôi bận chút việc phải đi ngay.

- Chú đến chỗ người đàn bà ấy chứ gì ? Nồi xin lỗi . Tôi thấy đàn ông

các chú đều si tình , ngốc nghếch như nhau . Đả hai thứ tóc còn như thế , huống hồ trẻ người non dạ cỡ thằng Phúc.

- Mỗi người có mỗi số phận riêng , chả ai giống ai đâu chị ạ.

Dứt lời , ông đứng dậy , bước ra cửa . Nắng từ trên cao đổ xuống chói chang . Cái nắng vàng gọi nhớ khiến ông liên tưởng đến những cánh hoa Su Si cam thắm ngày xưa . ..

Mãi đến bây giờ , ông vẫn còn yêu bà Thúy , yêu điên cuồng tới mức ông muốn bà phải đau khổ mọi khi nhớ tới ông . Không có gì khiến người mẹ đau đớn khi nhìn thấy nỗi bất hạnh của con . Ông đúng là ác khi cố tình ngăn cản Phúc đến với Quỳnh My . Nhưng bất cứ ai cũng sẽ làm như ông . Khi ngỏ lời với nhau , Phúc và My phải hiểu những trắc trở sẽ gặp chớ.

Nhưng tại sao ông suy đi nghĩ lại nhiều thế ?

Ngần ngừ trước cổng nhà mất mấy phút , ông Trường mới nhấn chuông . Ra mở cửa cho ông là bà Thúy.

Với gương mặt tiêu tụy của người chẳng còn gì để mất , bà chua cay :

- Anh tới để nhìn cho rõ sự thất bại của tôi , hay để an ủi vậy ?

Giọng thản nhiên , Ông Trường nói :

- Tôi đến với một bằng chứng chứng minh tôi không phải là người gây ra cái chết của nhiều người vào hồi đó.

Bà Thúy bỗng phá ra cười :

- Bằng chứng ? Phải anh muốn nói tới tờ hợp đồng , cam kết gì đấy của thằng quỷ ranh Kỳ không ? Trước khi vò tiền biến mất , nó cũng vớt cho tôi một tờ đây này . Đúng là đồ xỏ lá ! Nếu tôi biết nó là con của cai Huấn sớm hơn , tôi đã xé xác nó ra rồi.

Ông Trường kêu lên :

- Nhưng trong chuyện ngày xưa , Kỳ vô tội mà.

Bà Thúy ngang ngạnh :

- Nếu lúc đó nó không ốm thập tử nhất sinh , ba nó không cần số tiền lớn thì số phận của rất nhiều người đã khác đi.

Ông Trường tức giận :

- Người chủ mưu là Sơn , là chồng em nên em không kết tội . Thật không ngờ đã ly dị rồi , em vẫn chưa hết mù quáng để nhìn cho rõ con người ấy.

Đốt một điếu thuốc và sành sỏi phả khói trước cái nhìn ngạc nhiên của ông Trường , bà Thúy nói :

- Với tôi , anh Sơn từng là một cái phao để bám víu . Tôi đã từng lừa gạt ông cũng như ông đã gạt tôi . Với ông , tôi chưa bao giờ yêu . Chưa bao giờ , anh nghe chưa ?

- Vậy sao em lấy hấn ? Đó là câu hỏi suốt 20 mấy năm nay , tôi luôn muốn nghe em trả lời.

Bà Thúy im lặng , môi nhếch lên đầy đau khổ . Bà hạ giọng :

- Nếu anh không tự tìm hiểu thì thôi , tôi thề không giải thích , vì anh không xứng đáng để biết sự thật.

Trán nhú lại , Ông Trường hỏi :

- Sự thật gì cơ chứ ?

Bà Thúy chưa trả lời , chuông điện thoại đã reo lên . Vứt điều thuốc hút dở vào gạt tàn , bà uể oải đứng dậy nhắc ống nghe.

Giọng ông Sơn hốt hoảng :

- Quỳnh My có bên em không ?

- Không.

- Vậy thì đúng rồi . Bệnh viện vừa bảo nó bị xe đụng.

Bà Thúy hét lên :

- Có sao không ?

Giọng ông Sơn lạc đi :

- Nặng lắm . Hình như đang hấp hối . Tới nhanh lên , nếu không sẽ trễ đó.

Người không còn chút cảm giác , bà Thúy buông ống nghe , mặc nó đong đưa bên cạnh bàn . Ngồi chết đếng trên ghế , bà áp úng :

- Trời ơi ! Nó không thể chết , không thể chết.

Ông Trường ngớ ngàng :

- Em nói gì vậy ?

Ôm lấy ngực , bà Thúy thều thào :

- Quỳnh My bị xe đụng . Nó . . . sắp . . . sắp . . . Ôi ! Trời ơi !

Giọng thều thào , bà bảo :

- Tới bệnh viện ngay . . . Tôi phải gặp mặt con tôi.

Ông Trường sững sờ vì những gì vừa nghe . Nhìn vẻ rủ rượi , đờ đẫn như sắp chết vì đau khổ của bà Thúy , trái tim ông muốn nát ra .

Rõ ràng ông đang đau nỗi đau của bà , dù Quỳnh My không phải là máu mủ ruột rà với ông.

Mới vừa rồi , ông còn hăm hồ với việc làm sao cho bà Thúy đau đớn vì nỗi bất hạnh của con . Bây giờ việc ập đến còn hơn cả nỗi bất hạnh , lẽ ra ông hả hê mới phải chứ.

Vào taxi ngồi rồi , nhưng bà Thúy vẫn lảm nhảm như người đang mê sảng :

- Tôi đã quá ích kỷ đối với Quỳnh My . Liên tục ba bốn năm ròng , tôi bỏ mặc nó với ngoại , sống ở nước ngoài mà không hề nghĩ đến trách nhiệm . Khi trở về , mẹ con luôn lục đục vì bất đồng . Tôi thật ác khi không cho nó yêu Phúc . Thật ra , nó có dính dấp gì tới sự Oán

hận của họ đâu.

Khóc nức lên , bà tuôn một hơi khiến ông Trường rúng động :

- Tôi thật tàn nhẫn khi bảo rằng ba ruột của nó đã chết ở xứ người , để bây giờ nó có bề gì , nó không được gọi anh một tiếng cha.

Ông Trường choáng váng mặt mày . Hít một hơi dài để trấn tĩnh , ông hỏi lại :

- Nó là con tôi à ?

Bà Thúy sụt sùi gạt đầu :

- ĐĐó là lý do tại sao tôi phải ưng ông Sơn . Lúc ấy , mẹ tôi chưa bình tâm vì cái chết của Lam Uyên , tôi đâu thể để bà bị sốc lần nữa vì có đứa con gái không chồng mà chữa.

Ông Trường nghẹn ngào :

- Trời ơi ! Tôi thật vô tâm . Vô tâm quá mức . Bởi vậy trời mới phạt tôi . Tôi có lỗi với em và con . Đúng là tôi không xứng làm cha của Quỳnh My . Tôi bị trời phạt rồi.

Xe tới bệnh viện , hai người vội vàng chạy tới phòng cấp cứu . Ông Sơn đã có mặt ở đó . Đưa cho bà cái xách tay , ông nói :

- Nó vẫn còn ở trống . Người ta không cho vào.

Ôm cái xách tay , bà Thúy bệu bạo :

- ĐĐúng là của con tôi . Cái xách này tôi mua bên Úc.

Ông Trường nóng nảy :

- Tình trạng của nó ra sao rồi ?

Ông Sơn trả lời một cách máy móc :

- Còn nước còn tát . Nhưng họ bảo không hy vọng.

Bà Thúy hỏi :

- Anh đã nhắn bác sĩ Hoàng chưa ?

- Rồi . Nhưng anh Hoàng đi công tác xa . Chắc ! Số con bé thật đoản.

Ông Trường trừng mắt :

- Anh trù nó đấy à ? Đúng là không có máu không xót.

Giọng ông Sơn châm chọc :

- Máu với mủ gì . Chú có nuôi nó ngày nào đâu mà xót . Chú về đây để trả thù chó có phải để nhận con đâu.

Ông Trường nghiêng răng :

- Anh im đi . Nếu không vì anh , cha con tôi đã chẳng lâm vào cảnh đoạn trường như bây giờ.

Bà Thúy khồ sở :

- Xin hai ông im giùm.

Cửa phòng cấp cứu xịch mở , ông Sơn lao tới trước :

- Con tôi thế nào ?

Người y tá lắc đầu :

- Con bé hít heroin liều cực mạnh , khi té xe bị chấn thương não quá nặng . Rất tiếc , chúng tôi phải bó tay.
Bà Thúy ú ớ rồi té ngã vào vách trước sự lặng thinh đến tê điếng của hai người đàn ông.
Xung quanh ông Trường , mọi vật chợt nhòa đi . Ông nghe tiếng người lao xao , tiếng trái tim mình đập thành thịch rồi tất cả chợt rơi vào màu đen của im lặng.

Sớm Mai Hồng

Chương 21

Hạ Dung hỏi thách thức :

- Chú sẽ trả lời với bác Hảo thế nào khi không nhận cháu vào làm ?

Ông Trường ung dung :

- Có rất nhiều cách , nhưng chú sẽ chọn cách vẫn giữ được danh dự của cháu.

Hạ Dung đánh đá :

- Chú mới là người cần bảo vệ danh dự ấy . Khi biết Quỳnh My là con mình , chú đã thay đổi cách đối xử với tôi nhanh đến mức đáng xấu hổ . Cũng may , bác Hảo đối với tôi trước sau như một . Chú không ngăn được tôi thực hiện mục đích đâu.

Nhìn thẳng vào mặt Dung , ông nói :

- Chi . Hảo vẫn tốt , vì chị ấy chưa biết con người thật của cháu.

- Tôi và Phúc lớn lên bên nhau từ bé tới giờ , có điều gì của tôi mà dì Hảo không biết.

Khẽ mỉm cười , ông Trường nhẹ nhàng :

- Chị ấy làm sao biết cháu đã bán bí mật công ty cho ông Sơn , càng không biết cháu từng đăng ký kết hôn với Diệp Kỳ.

Mặt Hạ Dung biến sắc nhưng giọng vẫn còn cứng :

- Chú vu khống tôi , chớ làm gì có chuyện đó.

Giọng Ông Trường vẫn bình thản :

- Nói có sách , mách có chứng . Chú đã tình cờ tìm thấy bằng chứng này trong nhà bà Lam Thúy , nơi trước kia Diệp Kỳ thuê để mở văn phòng.

Thấy Dung im lặng , ông Trường nói tiếp :

- Yên tâm đi . Chú không đưa ai xem đâu . Nhưng tốt nhất , cháu nên từ bỏ ý định quay về Trường Thuận , cũng như dựa vào chi . Hảo để ràng buộc Phúc đi . Chú không làm hậu thuẫn tốt cho cháu nữa.

Hạ Dung vụt khóc òa lên :

- Nhưng cháu mất tất cả rồi . Diệp Kỳ đúng là khốn nạn . Hấn gạt luôn số tiền ít ỏi cháu dành dụm bao nhiêu năm . Giờ cháu chẳng biết phải trông cậy vào ai , phải làm gì để sống qua ngày đây.

Dù thấy ái ngại , nhưng Ông Trường không hề xúc động vì những giọt nước mắt đầy giả tạo của Hạ Dung . Có lẽ tại ông đã chai quá rồi.

Trước đây , Hạ Dung bo ? Phúc sang làm cho Kỳ , ông không trách , vì mọi người có quyền chọn hướng đi của mình . Nhưng ông không thể nhận lại một nhân viên đã đem bán bí mật của công ty cũ để lấy lòng công ty mới , cho dù kẻ ấy có tài cỡ nào chẳng nữa.

Ngần ngừ một chút , ông nói :

- Chú sẽ giới thiệu cho cháu một chỗ làm , hy vọng cháu nhanh chóng tiến thân.

Hạ Dung vẫn cố vớt vát :

- Với cháu , không nơi nào bằng Trường Thuận . Cháu đã gắn bó với công ty ngay từ buổi đầu thành lập . Cháu đã bỏ biết bao công sức , tâm trí vào đó.

Ông Trường ngắt lời cô :

- Chú không phủ nhận điều ấy , tiếc rằng chính cháu đã phá hủy những cái mình làm nên.

Sa sầm mặt xuống , Hạ Dung nói :

- Cháu rất ghét Quỳnh My . Sao hôm đó người chết không phải là nó chứ ?

Ông Trường ôn tồn :

- ĐDừng nguyên rửa kẻ khác mà nên tự trách mình.

Hạ Dung chua chát :

- Trách số phận khe khắt với mình thì đúng hơn . Nhưng dù sao cháu cũng cảm ơn chú đã hứa giúp cháu một chỗ làm , cũng như đã cho cháu một lời khuyên.

Tiến Dung ra cửa xong , Ông Trường quay vào văn phòng với tất cả nhọc nhằn của một người vừa trải qua một cú sốc lớn.

Với ông , đúng là thời gian vừa qua dài hơn cả nửa đời người . Đột ngột biết mình có một đứa con , chưa kịp mừng đã nghe tin nó chết thảm . Trái tim cô đơn tưởng chừng hết biết xúc động của ông đã không chịu nổi sự hụt hẫng đến choáng ngợp này . Nó đã làm ông ngất đi để không phải đối diện với nỗi đau đớn khủng khiếp đó . ..

Phúc bước vào với một xấp tài liệu trong tay . Để lên bàn , anh nói :

- Kế hoạch phát triển cao ốc Bình Minh đã được duyệt , xem như chúng ta đã đi đúng hướng rồi . Về dài lâu , cháu tin công ty sẽ đứng vững.

Ông Trường liếc sơ qua bản kế hoạch với tất cả hững hờ :

- Sau này , cháu sẽ toàn quyền quyết định mọi việc ơ ? Trường Thuận . Chú mệt mỏi rồi . Chú muốn được nghỉ ngơi.

Phúc ngạc nhiên :

- Sao lại thế ? Chú vẫn còn rất khỏe . Vả lại , Trường Thuận là của chú . Cháu chỉ theo chú thôi.

Ông Trường lắc đầu :

- ĐỪNG nên nghĩ vậy . Cháu mới là chủ thật sự của TT . Ngày xưa , chú đã nhận ơn cứu mạng của ba cháu.

Giọng ngậm ngùi , Ông Trường nói tiếp :

- Chú đã thực hiện lời hứa với ba cháu . Chú không muốn nghĩ tới oán hận nữa khi chú đã có Quỳnh My . Nhiều đêm nằm suy ngẫm mà kinh hoàng . Nếu hôm đó không phải cô gái nghiện ma túy đã giật xách tay của Quỳnh My bị đụng xe chết , mà chính thật người chết là con bé , thì bây giờ chú và cháu sẽ sống như thế nào ? Nhất là chú ? Nhắm chú chịu nổi những dằn vặt , giày vò của lương tâm không ? Rồi Lam Thúy nữa , chắc cô ấy sẽ điên mất.

Phúc buột miệng :

- Cháu cũng vậy.

Ông Trường mỉm cười :

- Nhưng tất cả sóng gió qua rồi , anh chàng si tình Ạ.

Phúc thở dài :

- Mẹ cháu vẫn chưa chấp nhận Quỳnh My . Mãi đến nay , bà vẫn buộc cháu cưới Hạ Dung . Thật khó.

Ông Trường lấp lửng :

- Chuyện này cháu không phải lo . Hạ Dung nhất định sẽ rút lui.

- Sao chú biết ?

- Vì chú đã nói chuyện với Dung , con bé như đã hiểu ra không cách nào cứu vãn mối tình đã tan vỡ.

Phúc than :

- Nhưng Quỳnh My còn giận cháu . Từ hôm xảy ra chuyện tới nay , cô bẽ trốn biệt , cháu không làm sao gặp được.

Nheo neho đôi mắt có nhiều dấu chân chim , ông Trường hỏi :

- Phong lưu , từng trải như cháu , lẽ nào không có cách vượt giận người mình yêu ?

Phúc nói :

- Cháu muốn My phải tự hiểu , giận như thế là vô lý.

Ông Trường ân hận :

- Cũng tại chú đã nói với Quỳnh My , cháu không thật lòng yêu mà chỉ đùa chơi với nó để thỏa lòng oán hận , nên con bé mới không muốn gặp cháu.

Phúc bướng bỉnh :

- Đã yêu phải tin chứ.

- Nhưng càng yêu , người ta càng ghen tương , nghi ngờ . Quỳnh My còn rất trẻ con nên đa nghi cũng phải . Cháu nên sớm vồ về con bé thì tốt hơn.

Phúc thản nhiên :

- Chú từng bảo : "Xem nặng tình yêu quá sẽ hỏng bét tương lai" .
Thời gian này cháu được toàn quyền quyết định mọi việc ở Trường Thuận , nên cháu cần đặt sự nghiệp lên trên.

Ông Trường gật gù :

- Nếu vậy Quỳnh My quyết định theo chú sang định cư ở Mỹ là khôn ngoan . Chú phải nhanh chóng hoàn tất hồ sơ cho nó mới được.

Phúc mỉm cười :

- My đi Mỹ à ?

- Đúng vậy . Như thế sẽ tiện cho việc cháu phát triển công danh sự nghiệp , đúng không ?

Phúc gượng gạo cười trong lúc Ông Trường ôn tồn nói tiếp :

- Đừng bao giờ tự ái mà đánh mất nhau . Hồi xưa , chú và Lam Thúy vì hoàn cảnh đã xa nhau . Khi bỏ đi , chú tự ái không cho cô ấy biết để hậu quả thật đau lòng . Suốt bao năm Quỳnh My không có cha , còn chú không hề biết mình có con . Yêu và được yêu là hạnh phúc lớn nhất đời người . Đừng bao giờ dặt dẹo làm tan vỡ nó , cháu ạ.

Thấy Phúc ngồi im , ông nhỏ nhẹ :

- Giờ này , chắc Quỳnh My đang ở nhà , và có lẽ nó đang ngóng cháu đấy.

Nhìn đồng hồ , ông bảo :

- Chú cần nghỉ ngơi một chút , già rồi mau mệt thật.

Biết ông vờ đuổi khéo mình , Phúc đứng dậy :

- Cháu xin phép về đây.

Lái xe chạy lòng vòng ngoài phố một hồi rồi Phúc cũng ngừng trước nhà My . Đưa tay bấm chuông , anh thắc thỏm chờ.

Cửa mở , Quỳnh My lộ đầu ra với một chút sửng sốt . Môi hơi bĩu ra giận dỗi , My quay nhanh vào , mặc cho Phúc leo đèo theo sau . Tới hành lang , Phúc vươn tay kéo mạnh , My ngã vào lòng anh mà không gượng dậy được . Chỉ chờ có thế , Phúc cúi hất xuống . My nghiêng đầu tránh , nhưng nụ hôn của anh vẫn rơi trúng môi cô nồng nàn say đắm . My yếu ớt chống đối để rồi sau đó bị anh khuất phục hoàn toàn.

Khi Phúc dứt môi mình ra , Quỳnh My bèn lên vùi mặt vào ngực anh.

Vừa vuốt tóc cô , anh vừa hỏi :

- Giận anh bao lâu đủ chưa ?

My nghe mặt lên :

- Dĩ nhiên là chưa . Mà như vừa rồi không phải cách xin lỗi . . . người ta đâu nha.

Mắt Phúc nheo nheo tinh quái :

- Thế em muốn phải nhiều hơn vừa rồi à ?

Lườm anh , mặt cô đỏ ửng lên :

- Xí ! Ai mà thèm.

Giọng Phúc âu yếm :

- Anh . . . thèm . Nhất là thèm nghe tiếng "xí" chanh chua của em , thèm nhìn gương mặt đanh đá hay hờn dỗi của em.

Quỳnh My chớp mắt :

- Em có phải ly kem bốn mùa đâu mà thèm lắm thế.

Phúc tủm tỉm cười làm My phụng phịu cấu vào tay anh . Được yêu nhau và giận nhau thật là hạnh phúc . Nhưng nếu giận rồi mãi mắt nhau luôn thì thật đáng sợ.

Dẫu biết ông Trường vờ bảo My đồng ý theo ông sang Mỹ để hù dọa mình , Phúc vẫn nghiêm mặt hỏi :

- Em sẽ sang Mỹ sống à ?

Quỳnh My ngơ ngác :

- Sao anh lại hỏi vậy ?

- Vì chú Trung đã nói thế với anh.

My lơ lửng :

- Sang Mỹ rồi bỏ . . . Sài Gòn cho ai ? Em còn bà ngoại phải chăm sóc , đi làm sao đành.

Phúc ganh tỵ :

- Thì ra em ở lại vì ngoại và mẹ chứ không có tí xíu nào vì anh.

- Anh là người dưng , sao em phải vì anh chứ ?

Thấy Phúc xiu mặt xuống , Quỳnh My khúc khích cười . Đầu ngả lên vai anh , My thấy tiếc khoảng thời gian dài giận dỗi đã qua . Nhưng sao cô lại không ghen , không giận cho được khi tận mắt thấy tai nghe cảnh người yêu đang ôm cô gái khác.

Cô dài giọng :

- Mẹ anh bảo với em sẽ cưới Hạ Dung cho anh . Thế chừng nào dám cưới vậy ?

Phúc nhún vai :

- Nếu anh bảo với em như thế , em hãy hỏi tiếp xem bao giờ cưới .

Còn người khác nói thì hãy xem như không có.

- Không có lửa sao có khói.

Phúc nhăn nhó :

- Anh xin em mà nhóc . Đừng thắc mắc chuyện tưởng tượng ấy nữa . Hãy nói về chúng mình đi . Em thấy chú Trường và mẹ em thế nào ?

Quỳnh My ngập ngừng :

- Không hiểu tình cảm ba em ra sao . Có còn yêu mẹ như xưa không . Riêng mẹ em chắc . . . trái tim đã khô cạn rồi.

- Sao em nghĩ thế ?

Quỳnh My trầm ngâm :

- Mẹ bảo hai người đàn ông qua đời mẹ đã bóp chết tình yêu của bà . Gặp lại ba , mẹ xúc động thật , nhưng bà không thể nói lại tình xưa được . Giữa hai người chỉ còn là tình bạn.

Ngước lên nhìn anh , My nói :

- Nếu đúng vậy thì thật đáng buồn.

Vòng tay ôm anh , My thầm thì :

- Em rất sợ điều bất hạnh ấy xảy đến cho chúng ta.

Phúc tự tin :

- Giữa chúng ta không có và sẽ không bao giờ có điều bất hạnh nào cả.

Quỳnh My ngớ ngàng :

- Sao anh dám chắc như vậy ?

Phúc nhìn sâu vào mắt cô :

- Vì anh yêu em.

Cô chớp mi :

- Chỉ đơn giản vậy à ?

Nhẹ gật đầu , Phúc nói :

- Đơn giản nhưng với anh rất mực thiêng liêng . Em hiểu không ?

Quỳnh My mỉm cười thay câu trả lời . Tình yêu thật đơn giản nhưng cũng thật thiêng liêng . Thật tội nghiệp cho những ai lại đùa giỡn với điều thiêng liêng ấy.

Phúc dịu dàng hỏi :

- Em đang nghĩ gì vậy ?

My bút rút :

- Em nghĩ tới ba Sơn , tới mẹ , tới ba Trường và thấy thương tất cả . Nếu gạt bỏ những tham vọng , những âm mưu , những tội lỗi , sai lầm của ba Sơn qua một bên , thì ông đáng tội nghiệp nhất.

Phúc nhẹ nhàng :

- Người ta bảo : "Gieo nhân nào hưởng quả ấy" . Chắc chắn trong quãng đời còn lại , ông Sơn sẽ phải dần vật , ân hận vì việc làm ác độc của mình khi xưa.

- Cũng may ba không thiệt hại nhiều lắm . Nhưng về tinh thần thì suy sụp hẳn.

- Em nên thường về thăm ông ấy.

Quỳnh My nhướn mày :

- Anh cũng biết nói thế sao ?

Phúc nói :

- Anh đâu phải người nhỏ nhất . Hãy để cuộc đời đòi nợ những ai đã

vay mượn . Anh tin có luật nhân quả đấy.
Quỳnh My lặng thinh . Cô biết để xoá những định kiến , những oán hận đã ăn sâu vào suy nghĩ của nhiều người thân quanh cô , phải cần có thời gian chứ không thể một sớm một chiều được.
Nhưng với tấm chân tình , với tình yêu tha thiết và với lòng rộng lượng của phúc , Quỳnh My tin tất cả sóng gió rồi sẽ lắng quên để trên cao trời mãi xanh , một màu xanh thăm thẳm.

Hết

Nguồn: may4phuong.net
Người đăng: mickey
Thời gian: 20/05/2004 5:12:01 CH